

ВИНС ФЛИН, КАЙЛ МИЛС РОДЕН ДА ОЦЕЛЯВА

Част 14 от „Мич Рап“

Превод от английски: Марин Загорчев, 2015

chitanka.info

*На Винс Флин,
човека, който докосна живота на толкова много хора*

ПРЕДИСТОРИЯ

Истанбул, Турция

Скот Колман отмести очи от цветния монитор и погледна надясно. Микробусът изглеждаше като играчка по американските стандарти — задната му част едва побираше един човек и екипировката за следене. Още по-тясна беше предната седалка, където Джо Маслик бе свил 110-килограмовото си тяло зад кормилото. По предното стъкло ръсеха дъждовни капки и замъгляваха гледката към долепените една до друга стари къщи и уличките, толкова тесни, че за да минеш, трябваше да качиш две гуми на тротоара.

След няколко дни обикаляне из града, където за културно шофиране можеше да се смята ако закачиш по-малко от трима души на седмица, вече се бяха примирили с невъзможността да следят мишената, движеща се пеша, и се местеха от едно забранено за паркиране място на друго, опитвайки се да уловят максимално добър сигнал. А това бе немалко постижение в град, строен почти изцяло от камък.

— Как си, Джо?

— Добре.

Лъжа, разбира се. Но очаквана.

В действителност бившият боец от подразделение „Делта“ наскоро бе ранен при засада в Кабул, при която доста афганистански полицаи бяха изгубили живота си, а Мич Рап бе попаднал твърде близо до заложен от самия него взрив и се беше принудил да действа в съюз с Луи Гоулд — наемния убиец, ликвидирал семейството му.

Маслик трябваше да ходи на рехабилитация за рамото, но сам настоя да го включат в тази операция. Да уреди идването си се оказва трудна задача. Лекарите се опасяваха от трайни нервни увреждания, но в някои случаи е по-добре човек да се върне на седлото възможно по-скоро — преди съмнението да се загнезди в него.

— Радвам се, че си прекарваш добре. Засега всичко изглежда нормално. Целта се движи на север по доста широка улица. Можем да

останем известно време така, но бъди готов да потеглиш.

— Добре.

Едносричните отговори на Маслик нямаха общо със силната болка в ръката, която той със сигурност изпитваше. Маслик по принцип избягваше да съчетава повече от две-три думи освен при абсолютна необходимост.

Колман отново насочи вниманието си към монитора, закрепен за стената на микробуса. Картината се люлееше силно в такт с дамската чантичка, в която беше скрита камерата. Небе. Бездомни котки, излежаващи се върху контейнер за боклук. Дебели глезени, издути над чифт елегантни обувки „Хъш Пъпис“.

Краката принадлежаха на Биби Кинкейд, пълничка жена с прошарена коса — нетипичен служител на подразделението им, а именно Отряда за разрушение и спасяване към Военноморските тюлени. През по-голямата част от съзнателния си живот бе работила като експерт по следене и наблюдение на ФБР благодарение на две свои природни дадености. Безличните ѝ черти, безформената фигура и леко приведената стойка я правеха незабележима като противопожарен кран на улицата. Но по-важното бе, че имаше фотографска памет.

Това е етикет, който лесно лепваме на хора, запомнящи добре, но Биби беше истински феномен. Безотказната ѝ памет дори бе станала причина за ранното ѝ пенсиониране по настояване на психолозите от ФБР. Колкото повече остаряваше, толкова по-трудно успяваше да разграничи неща, случили се вчера, от събития преди години, дори десетилетия. За нея всички спомени бяха еднакво ясни. Във ФБР може да не я искаха вече, но Мич Рап ѝ беше позвънил по телефона още докато разчистваше бюрото си в старата служба.

Колман трябваше да признае, че малко се бе подразнил, когато жена, напомняща на майка му, се появи на вратата му, за да благодари не само за назначението, а и за благоприятния ефект, който то щяло да има за душевното ѝ здраве. Както обикновено обаче, Рап се оказа прав. Биби беше истинско съкровище.

Колман погледна втори екран, на който се виждаше сателитен изглед от Истанбул с една-единствена синя точка, показваща местоположението на Биби. Тя изведнъж свърна вляво и тръгна по някакво стълбище надолу към крайбрежната улица.

— Хайде, Джо. Зави на изток и ще я изгубим. Можем ли да се приближим?

— Мамчето много припка — измърмори Маслик.

Въпреки раздразнението, че пак ще трябва да се набута в трафика, в гласа му прозвуча неохотно уважение.

Микробусът потегли и Колман се усмихна. Хората му до един бяха бивши служители от подразделението на тюлените, „Делта“ и разузнаването на Морската пехота. С подходящия модел ластични чорапогачи обаче Биби можеше да сложи всичките в задния си джоб.

Той подпря с крак свръхмодерната електронна екипировка, за да не се размести, докато микробусът се изкачва по мократа стръмна улица. На монитора камерата на Биби се отърка за момент в мъжа, когото следяха. Той не изглеждаше кой знае какво: среден на ръст, с леко азиатски черти и не особено хубав костюм, с който се беше загърнал плътно заради дъжда. В действителност обаче Василий Жутов беше най-високопоставеният двоен агент на ЦРУ в руската Служба за външно разузнаване. С псевдоним Седящия бизон, той бе сред най-дълбоко законспирираните и трудно вербувани шпиони на Управлението.

Проблемът беше, че никой не беше сигурен дали ролята му е все още тайна. Нещо по-лошо — имаше опасност да бъде разкрит не само *той*, а на практика всеки агент на ЦРУ от последния четвърт век. Екипи като този на Колман работеха по цялото земно кълбо — разположени твърде нарядко, за да имат нещо повече от догадки относно това, кой би могъл да бъде поставен на мушка.

И всичко това заради един човек — покойния Джоузеф Рикман, или „Рик“.

Рикман беше работил в Джелалабад осем години и ръководеше до голяма степен операциите на ЦРУ във войната в Афганистан. Говореше се, че имал коефициент на интелигентност двеста, и като съдеше от срещите си с него, Колман нямаше основания да се съмнява в това.

С течение на годините през ръцете на Рикман бяха минали близо милиард долара — за купуване на оръжие, подкупи на местни политици и бог знае още какво. Рик познаваше на практика всеки важен играч в страната и имаше невероятната способност да следи сложните сили, раздиращи региона. Ако го попиташ за

икономическите ефекти от търговията с хероин върху военния конфликт, можеше да ти изнесе лекция като харвардски професор. Със същата компетентност бе в състояние да говори и за някой дребен семеен спор между никому неизвестни планински селца. Единственият в Управлението, който можеше да се надява да разбере какво става в главата на този тип, беше Айрини Кенеди, а тя имаше прекалено много други задължения, за да се занимава с него.

За съжаление къщата от карти, която Рикман бе построил, се беше срутила миналия месец, когато той напълно полудя. Дали заради напрежението в работата, семейни проблеми, или просто от хаоса и безизходицата в Афганистан, никой не знаеше. Знаеха само, че Рик е влязъл в заговор с генерал Ахтар Дурани от пакистанската разузнавателна служба ИСИ да предаде ЦРУ и доскорошните си бойни другари.

Рикман бе убил телохранителите си и симулирал собственото си отвлечане. Стигна дори дотам, че да пусне потресаващ видеозапис, на който се виждаше как го изтезават двама мъже, представящи се за ислямски екстремисти. Това подейства като бомба в цялата система на американските разузнавателни служби. При този невероятен интелект и десетилетен опит в ЦРУ никой не знаеше каква информация му е известна и каква част от нея ще издаде, когато бъде подложен на мъчения. Настъпи паника и многобройни агенти под прикритие започнаха да искат изтегляне от терен, да търсят политическо убежище в американските посолства или по принцип да привличат нежелано внимание върху шпионската мрежа на САЩ.

По време на мнимия разпит Рикман изпелтечи няколко имена, но най-вече едно причини вълна от паника в Лангли. Седящия бизон. Русия не беше в полето на действие на Рик и самоличността на този агент се пазеше в най-дълбока тайна от ЦРУ. Дали беше фалшива тревога? Просто две незначещи нищо думи, които е дочул случайно и феноменалният му мозък е запомнил? Или наистина му бе попаднала информация, с която да компрометира руснака?

Жутов зави наляво в един сокак и Биби изостана малко. Истанбулските улици по принцип гъмжаха от хора по това време на деня, но бяха навлезли в квартал с порутени, необитавани къщи. Доколкото се виждаше на трептящата картина от камерата, на улицата имаше само двама-трима души.

— Джо — каза Колман, — гледаш ли картата? Той зави на север. Можем ли да го изпреварим?

— Може би. Много движение — измърмори Маслик, като се качи на тротоара, за да заобиколи един камион за доставки.

— Биби, идваме — каза Колман в микрофона, закачен на яката му. — Подмини тази уличка и мини по следващата. Излизат на един и същи площад.

— Разбрано.

Парите бяха добри, но Колман се питаше колко още ще го пращат на задачи за следене, които все повече му се струваха губене на време. Рикман и Дурани бяха мъртви и това би трябвало да сложи край на проблема. От друга страна, не трябваше да подценяват способността на Рик да планира с петнайсет хода напред. Всички в Управлението бяха убедени, че е изтекла и друга секретна информация, а не само онази от видеото, което Рикман бе публикувал в интернет. Кенеди имаше и още едно опасение. Страхуваше се, че Рик може да е измислил план да продължи личната си вендета срещу ЦРУ от гроба. На Колман му се струваше излишна параноя, но все пак той бе един прост войник. По-добре да остави стратегическите решения на Кенеди и Рап. Това им се удаваше.

— Скот — каза Биби по радиостанцията. — Виждаш ли това?

Клатецата се картина, с която Колман бе свикнал, се стабилизира и на екрана се видя мъж с кожено яке и дънки. Тъкмо палеше цигара и с нищо не се различаваше от всички други милиони турци, живеещи в града.

— Виждала съм го вече — каза Биби. — Преди два дни. Беше с количка на пазарската улица. Излезе от един магазин и вървя след субекта шест и половина пресечки, преди да завие.

Колман изпсува тихо. Мъжът тръгна небрежно по уличката, където бе свърнал руснакът. Обикновено в такъв случай Колман би попитал дали е сигурна, но нямаше смисъл. Досега нямаше случай Биби да е сгрешила по отношение на нечие лице.

— Какво мислиш, Биби? Каква е вероятността да е съвпадение?

— Едно на милион.

— Добре. Продължи до следващата уличка и да видим дали този тип ще се смени с друг, когото ще разпознаеш.

— Отивам.

Колман се пресегна към кодирания сателитен телефон. Имаше смътно предчувствие. Рап нямаше да бъде доволен.

1.

Фермата, близо до Харпърс Фери, Западна Вирджиния, САЩ

В тайната квартира Кенеди вече започваше да се чувства като в затвор. Беше участвала в твърде много от тези следоперационни заседания, за да ги брои, но за над трийсетгодишната си кариера спокойно можеше да каже, че са трицифрено число. Острата миризма на цигари, прекалено многото кафе, недоспиването и твърде малкото физическа дейност в комбинация я караха да изпадне в едно твърде познато отпаднало състояние. Вече трябваше да тръгва за главната квартира. Налагаше се. Като директор на ЦРУ не можеше просто да изчезне за една седмица.

Прекарваше дните си почти през цялото време заключена зад шумоизолираната врата в кабинета си на седмия етаж в Лангли в опити да оправи кашата около аферата „Рикман“. И дори това предизвика някои критики. Пораженията бяха сериозни, както винаги става в такива случаи, но въпросът беше колко точно.

Кенеди не упрекваше Рап, че уби Рикман. Докарването му от Пакистан щеше да създаде проблеми, особено след убийството на онова лицемерно копеле генерал-лейтенант Дурани. Ако Рап бе успял да запази Рикман жив, щяха да си имат работа с човек, чийто извратен интелект бе способен да посее много зрънца на съмнението и разногласия, които да разядат ЦРУ отвътре. Не, по-добре беше, че изкараха Рикман от играта. Както обичаше да казва Хърли, „мъртъвците не говорят лъжи“.

Освен това не даваха надеждна информация и точно това търсеше Кенеди през дългите дни заключена в кабинета си. От къщата на генерал Дурани Рап беше взел лаптопа на Рикман и няколко твърди диска. Сега най-добрите специалисти се мъчеха да дешифрират файловете, за да преценят кои информатори, оперативни работници и агенти има опасност да бъдат разкрити. Една операция особено я безпокоеше заради изключителната си деликатност в момента и вече

имаше признаци, че нещата излизат от релси — много подходяща метафора в този случай.

— Какво ще правим с него?

Кенеди затвори червената папка върху кухненската маса, свали кафявите си очила и потърка уморените си очи.

Майк Неш постави пред нея чаша пресен чай и седна.

— Благодаря. — След малко тя добави: — Не знам какво да правим с него. Засега съм оставила на онези двамата да решават.

Неш погледна плъзгащата се стъклена врата, зад която в спускащата се нощ седяха Мич Рап и Стан Хърли. Кенеди ги бе накарала да излязат да пушат навън. Неш не беше сигурен, но мислеше, че пият и бърбън.

— Нямам предвид Гоулд. Искам да кажа, съдбата му не ми е безразлична, но в момента повече ме интересува какво ще правим с Мич.

На Кенеди започваше да ѝ писва от това. Беше говорила за търканията между Неш и Рап със служебния психолог и по повечето точки двамата бяха на едно мнение. Рап беше по-старши от Неш с няколко години и наскоро с удивително находчив трик бе успял да прекрати кариерата му като таен агент. Начинът и причините бяха доста сложни, но като цяло това беше благороден жест. Неш бе женен с четири деца и Рап не искаше всичко това да бъде пожертвано заради опасния живот, който някой друг можеше да живее. Неш, от своя страна, се почувства предаден от него. Приятелството им изгуби естествената си непринуденост, след като Рап започна да споделя все по-малко и по-малко оперативни детайли с приятеля си, който сега работеше в Лангли и на Капитолия.

— Знам, че се тревожиш — каза Кенеди, — но трябва да се откажеш от идеята, че можеш да го контролираш. Повярвай ми, двайсет години се опитвам и най-големият успех, който съм постигала, е да му дам някаква обща посока.

Неш се намръщи:

— Накрая ще стане като Стан. Кисел самотен старец, който умира от рак на белия дроб. Погледни го... дори сега не може да откаже проклетите цигари.

— Не съди хората, Майк — уморено предупреди Кенеди. — Той е преживял много. Кога ще се откаже, е само негова работа и на никой

друг.

— Обаче Мич... при него е ясно като ден. По този път е тръгнал. Кенеди се замисли няколко минути, като отпи глътка чай.

— Не всички сме създадени да живеем в чисти спретнати къщурки и да ходим на работа от девет до пет. Той определено не е.

— Не, но всеки път, когато отива на терен, шансовете са против него.

— И аз така мислех преди — усмихна се Кенеди. — После стигнах до едно много просто заключение...

— Какво?

— Той винаги оцелява.

2.

Във въздуха над Истанбул, Турция

Самолетът „Гълфстрийм G550“ на ЦРУ бавно заходи към летището и Мич Рап погледна през прозореца. Босфорът се виждаше точно под тях, прорязан с бели следи от преминаващи кораби и прекъснат от моста, свързващ Европа и Азия. Беше позната гледка — набутаните плътно една до друга сгради, претъпканите с коли улици и древните джамии на религия, изопачена от съвременни злодеи.

По самолета се кондензира лека мъгла и закри гледката. Рап се облегна назад, затвори очи и се пренесе в спомените за първото си идване тук. За първото си убийство преди толкова много години.

Мишената се казваше Шариф. Представяше се като успешен и много уважаван инвеститор. Всъщност развитият му бизнес с недвижими имоти не беше нищо друго освен начин да пере стотиците милиони долари, които печелеше от продажба на оръжие на всеки, готов да плати цената. Странно, че подробностите от това убийство се бяха запечатали в паметта на Рап по-ясно от всяко друго, което бе извършил след това. Още помнеше миризмата на малкия апартамент, който бяха наели за него чрез лабиринта от фиктивни компании на ЦРУ. Спомняше си как пистолетът „Берета 92F“ му се беше сторил по-тежък и по-студен, отколкото при обучението му по-рано.

При спомена за подробностите на операцията на лицето му се появи едва забележима усмивка. Тогава той напълно пренебрегна плана на Хърли, отчасти от младежка самонадеяност, отчасти за да направи напук на наставника си. Сега начинът, по който бе проследил жертвата в квартална градинка, която само бегло познаваше, му изглеждаше аматьорски. А това, че използва няколко куршума, при положение че един добре прицелен беше достатъчен, бе нещо, за което Хърли все още го мъмреше, когато пийнеше повечко. И с пълно право, за съжаление.

Едва на двайсет и четири, Рап бе един от най-добре обучените и талантиливи поръчкови убийци на планетата. Сега, две десетилетия по-

късно, съзнаваше колко неопитен и ограничен е бил. Нищо чудно, че дъртият гадняр му съдираше кожата от гърба.

Когато летеше, Рап обикновено заспиваше. Предпочиташе рева на С-130, но това, което при „Гълфстрийм“ липсваше откъм шум, се наваксваше от меките кожени кресла. Този път обаче той стоя буден през цялото пътуване от Съединените щати до тук... Твърде много неща занимаваха ума му.

Отпред седеше Стан Хърли — мъжът, когото навремето мразеше и който след мисията „Шариф“ несъмнено много е искал тихо да се отърве от най-новото попълнение на екип „Орион“. Рап не беше питал, но си представяше какви спорове са водили инструкторът му и Кенеди. Как старецът е крещял, че Рап не се поддава на контрол, а Кенеди спокойно е изтъквала способностите на младия новобранец. Щеше да стане интересно, ако не беше успяла да наложи аргументите си. Кой щеше да надделее? Рап или Хърли?

Този въпрос щеше да остане без отговор. Старият му приятел скоро нямаше да е между живите. Рап надуваше смъртта от километри, а около Хърли направо вонеше на нея. Както се случва с всекиго в крайна сметка. Както един ден щеше да стане с него.

Рап отвори очи, но не погледна пак през прозореца. Безсмислено бе да се тревожи за Хърли. Нямаше как да му помогне, а в момента имаше по-тежки пожари за гасене.

От доклада на Скот Колман преди два часа изглеждаше, че руснаците засилваха наблюдението над Седящия бизон. На фона на всички проблеми това бе само върхът на айсберга. По-притеснително беше защо агентът им изведнъж стана мишена за следене. Със сигурност не само заради краткото споменаване на тайния му псевдоним във видеоклипа на Рикман. Руската Федерална служба за вътрешна сигурност, ФСБ, нямаше как да свърже името с Василий Жутов. Не, единственият логичен отговор беше, че Рикман е издал още секретна информация, преди Рап да му пръсне черепа. Но колко още?

Кабината се огласи от бръмченето на екипировката за приземяване. Рап прогони от съзнанието си хилядите възможни сценарии и се съсредоточи върху конкретния проблем. Несъмнено ФСБ следеше Жутов с идеята, че може да ги заведе до някой друг интересен субект, но сега действията, които Колман наблюдаваше, подсказваха, че може би се готвят да го заловят.

Какво трябваше да направят? Жутов не знаеше особено важна информация за мрежата на ЦРУ и прикритието му вече бе разбито. Затова бездействието и преотстъпването му на ФСБ беше най-приемливото решение за бюрократите в Лангли. Щяха да го оставят да стане поредната жертва в продължаващата вече три четвърти век игра, която си играеха с руснаците.

За Рап — и до голяма степен за Кенеди — това бе недопустима жертва. Седящия бизон се беше изложил на опасност, за да помогне на ЦРУ да обуздава непредвидимите и често самоунищожителни импулси на руснаците. Рап беше работил с много информатори — предатели, които изменяха на родината си за пари, секс или отмъщение. Те бяха полезни, но не заслужаваха да им се доверяваш или да се отнасяш с тях с друго освен с презрение.

Жутов беше различен. Той бе патриот, обичаше родината си и вярваше в потенциала ѝ да се превърне в положителна сила в света. От самото начало беше дал ясно да се разбере, че няма да издава никакви военни тайни, и отказа да приеме каквото и да било заплащане. Рап му се възхищаваше и по никакъв начин нямаше да го остави на произвола на съдбата.

Колко още като Седящия бизон имаше? За всички агенти, които Рикман споменаваше във видеозаписа с мнимите изтезания, имаше информация: изчезнали, убити, избягали в американското посолство или под наблюдение от екип като този на Колман. Какво още е знаел Рик? Какво още беше издал, преди Рап да го убие?

Едва се приземиха на единствената писта на частното летище и заваля. Рап отиде в предната част на самолета още в движение, взе една мешка от багажното и изчака, докато спряха до един паркинг с няколко безразборно паркирани коли. Вратата на кокпита остана затворена, както той предпочиташе. Рап отвори външния люк и изскочи навън.

Бързо огледа района и не забеляза движение. Всички коли изглеждаха празни и както му бяха обещали, никой не дойде да го посрещне. Той вдигна яката на коженото си яке, за да скрие лицето си не само от евентуални наблюдатели от диспечерската кула, а и от собствените си пилоти.

Очуканият форд беше точно където Колман бе казал, че ще бъде — в източния край на паркинга. Рап хвърли торбата си на задната

седалка и седна зад волана. Ключът беше в стартера, а в жабката имаше износен паспорт на името на Мич Круз с негова снимка и всички необходими печати.

Той запали и потегли, като внимаваше да не надвишава позволената скорост. Извади телефона си и набра. От другата страна вдигнаха още при първото иззвъняване.

— Как е колата? — попита Колман.

— Чудесно. Какво е положението? Нашите конкуренти готвят ли се за действие?

Телефонът беше кодиран, но никой от двамата нямаше доверие на техниката. При тази мания на Агенцията за национална сигурност да следи всеки мобилен сигнал на планетата, най-добре беше да се държат като бизнесмени, водещи делови разговор.

— Преди час не бих казал, че ситуацията е неотложна. Сега обаче нещата изглеждат много по-спешни. Радвам се, че дойде да помогнеш за финализирането на сделката.

* * *

Рап стигна сравнително бързо до центъра на града. Колман му беше изпратил координатите си на телефона и той получаваше инструкции стъпка по стъпка през слушалката, замаскирана между брадата и рошавата му коса. В Истанбул всеки паркираше където намери и Рап спря зад едно изоставено скеле, след което слезе в студения дъждец.

Типично за тук, гъмжеше от пешеходци, но никой не му обръщаше внимание. Той запали цигара и тръгна по една уличка. Коженото яке и дънките бяха точно по истанбулска мода. В комбинация с черната коса и мургавото лице, Рап с нищо не се различаваше от множеството местни, бързаци да се скрият някъде на сухо.

Облаците бяха прекалено гъсти, за да се види слънцето през тях, но по негова преценка се беше скрило зад хоризонта преди около пет минути. Наоколо минаваха фарове, отразяваха се в мокрите камъни и го караха да ускори крачка. Това беше моментът, който врагът обикновено избираше, за да нанесе удар — в краткия период на

дезориентация, когато примитивната част от човешкия мозък се нагажда от дневен на нощен режим.

Рап навлезе в район със затворени магазини за електроника и строителни материали и пешеходците намаляха. Седящия бизон със сигурност знаеше за видеозаписа на Рикман, но не и собственото си кодово име и нямаше основание да подозира, че някой, работещ в Джелалабад, би могъл да има информация за съществуването му. Затова спокойно се прибираше към дома си през тази сравнително спокойна част на Истанбул. Шариф имаше подобен непредпазлив навик да разхожда кучето си в една и съща градинка по едно и също време всяка сутрин. И ето какво му се случи.

Металическият глас на джипиеса още му даваше указания в слушалката. След три минути забеляза неясния, но лесно разпознаваем силует на Джо Маслик зад волана на бял микробус.

Рап бавно и небрежно набра Колман и се заоглежда, сякаш се е изгубил.

— Пристигна ли? — каза Колман вместо поздрав. — Срещата започва всеки момент.

— След половин минута съм там.

— Защо не минеш отзад?

Рап затвори телефона и обиколи зад микробуса. Отвори вратата и се качи в тясното помещение. Маслик не се обърна да го види, а продължи да наблюдава улицата през мокрото предно стъкло. Колман свали частично слушалките си и посочи треперещата картина на един от мониторите.

— Биби още върви подир Жутов. Ако съдим по наблюденията от последните няколко дни, остава да пресече още две улици и после ще мине диагонално през едно площадче. В северния край има микробус с двама души на предните седалки. Не знаем дали и отзад няма някой. Там са от половин час, колкото е вариацията в ежедневния му маршрут в зависимост от това, дали ще спре за кафе. За щастие днес спря.

Рап кимна:

— Свържи ме с Биби.

Колман натисна едно копче на контролното табло пред себе си и му подаде микрофона, който бе закрепен на яката му. Сложно закодираният радиосигнал не се разпространяваше много далеч, затова Рап не се притесняваше да бъде по-директен, отколкото по телефона.

— Биби, забави крачка, когато наближи площада. Не искам да си в близост, когато започнат действията.

— Благодаря, Мич. — Облекчението в гласа ѝ беше явно, дори при толкова смущения. — Ще наблюдавам субекта колкото е възможно и ще ви предупредя, ако нещо се промени.

Рап върна микрофона на Колман и се премести отпред. Настани се на седалката до Маслик.

— Добре, Джо. Да действаме.

3.

Исламабад, Пакистан

Айрини Кенеди прегледа имейла на таблета, който държеше в скута си, за да се запознае с последните подробности около ситуацията в Истанбул. Дали Седящия бизон ще оцелее, или ще умре, допреди време ключов проблем за ЦРУ, сега нямаше значение. Важното беше, че неговият случай бе поредното доказателство, че най-лошият очакван от нея сценарий се сбъдва. Все повече ѝ се струваше, че така е устроен светът. Ако нещо може да се прецака, винаги се прецаква. Ужасно, катастрофално.

Тя затвори таблета и го остави на седалката до себе си. Втренчи се право напред в размазаното си отражение. Бронираното стъкло на лимузината беше матово и скриваше шофьора пред нея, а слънчевите улици на Исламабад се виждаха в сумрак. Тя знаеше, че отпред има две коли, а отзад — не по-малко от три, пълни с въоръжени до зъби добре обучени мъже. Улиците бяха частично изпразнени за конвоя ѝ и над тях летеше боен хеликоптер „Кобра АН-1“, толкова близо, че от роторите му колата ѝ вибрираше.

Съвременен Пакистан е основан през 1947 г., отрязан от населен с мюсюлмани регион на Британска Индия. В следващите десетилетия беше станал шестата по население страна в света, с над 180 милиона жители. Но докато Индия се модернизирала и демократизирала, през по-голямата част от съществуването си съседката ѝ изнемогваше под властта на диктатори и религиозни екстремисти.

Страната бе на ръба на фалита. Силни фундаменталистски течения клатеха властта, безброй терористични организации се бяха настанили и северът бе почти изцяло в техни ръце.

При съсипана икономика, увеличаващата се жестокост на терористите и истерията около заплахата от Индия нищо чудно, че обикновените пакистанци бяха готови да търсят ред и стабилност от всяка организация, готова да ги залъгва с такива празни обещания.

За съжаление тези организации бяха армията и пакистанският разузнавателен апарат. И двете бяха засилили влиянието си до такава степен, че цивилното правителство (дори с помощта на Съединените щати) вече не можеше да ги държи под контрол. Хаосът в Пакистан бе на път да се превърне в невъзможна за управление ситуация. Надвиснала катастрофа, която Кенеди вече се съмняваше, че може да бъде овладяна.

При нормални обстоятелства тя би настоявала пред властите във Вашингтон да предприемат политика на ограничаване. По редица причини в Пакистан това беше невъзможно. Придвижването на американски войски и доставки беше от ключово значение за войната срещу тероризма. Страната имаше една от най-големите и най-недисциплинирани армии в света. Но тези два проблема бяха нищо в сравнение с факта, че пакистанското правителство притежаваше над сто ядрени бойни глави.

В много отношения Пакистан беше учебнически пример за непредвидени последствия от американската външна политика. Щатите бяха излели милиарди долари в тази държава, за да противостоят на руснаците при нахлуването им в Афганистан, но в антикомунистическото си настървение не бяха забелязали, че парите се отклоняват за ядрената програма на Пакистан.

Това самоунищожително поведение продължаваше до ден-дневен. Американците още хвърляха пари в страната, която бе създала — и още тайно поддържаше — талибаните. Страна, която продаваше ядрена технология на Либия, Иран и Северна Корея. Страна, която укриваше Осама бин Ладен, а сега приютяваше най-опасните терористични организации в света.

Простата истина беше, че все по-некадърните бюрократи във Вашингтон не искаха да вземат трудните решения, необходими, за да бъде спечелена войната срещу екстремизма. Пакистан щеше да продължава да иска американски долари с обещания, че ще държи ядрения си арсенал заключен, а американските политици щяха да продължават сляпо да му ги дават, надявайки се, че така ще закрепят положението достатъчно дълго, за да оцелеят до следващите избори.

Но дали беше достатъчно? Опасността, произтичаща от ядрената програма на Пакистан, имаше много страни: инцидент, който Индия можеше да възприеме като нападение, попадане на бойна глава у някоя

от многобройните терористични организации или дори преврат, при което целият арсенал можеше да премине в ръцете на фундаменталистско правителство.

И в центъра на всичко стоеше организацията, помещаваща се зад невзрачната врата, към която се приближаваше конвойт ѝ. Пакистанското междуведомствено разузнаване, или ИСИ.

Шофьорът ѝ не намали въпреки чакащите отпред мъже с кучета и ниски колички с огледала за проверка за експлозиви. Вместо да се притеснят от летящия към тях автомобил, те се дръпнаха и козируваха. Несъмнено щяха да го представят като жест на уважение — признание, че американец с нейното положение стои над стандартните процедури. В действителност беше признание, че ако я накарат да спре, ще направят колата ѝ уязвима за нападение с гранатомет.

Когато влязоха зад оградата, Кенеди спусна прозореца и загледа безупречно окосените морави, фонтаните и грижливо поддържаните тухлени постройки. Винаги се удивяваше, че комплексът прилича повече на студентско градче, отколкото на главна квартира на една от най-опасните и потайни шпионски служби в света. Може би един ден някой от наследниците ѝ щеше да дойде и да го завари населен с младежи, носещи раници, пълни с учебници. Надяваше се да дойде този момент. Но точно сега този идиличен свят ѝ се струваше на стотици години в бъдещето.

Водещата кола се отдели напред и лимузината спря пред голяма модерна постройка, пред която стоеше един-единствен човек. Той бързо се приближи, отвори вратата и ѝ кимна любезно, когато слезе.

— Директор Кенеди. Добре дошла. аз съм асистентът на генерал Тадж, Кабир Гадаи.

Подаде ѝ ръка и тя я пое. В докосването му имаше нещо особено, също и в усмивката му. Според досието на ЦРУ Гадаи беше изключително добре образован умерен мюсюлманин, наскоро навършил трийсет и четири. Водещ играч на крикет в колежанския отбор, след завършването си бе служил пет години в казармата, от които две — в специалните части. На всичкото отгоре, жена му беше красавица, а децата му получаваха само отлични оценки. Преуспял човек във всеки смисъл на думата.

С изключение на атлетичното му телосложение, нищо друго не подсказваше за военното минало на Гадаи. Костюмът му приличаше на

„Брукс Брадърс“, стилно оформената му коса стигаше малко под ушите, а на безспорно красивото му лице нямаше мустаци, каквито предпочитаха повечето му колеги.

— Моля да ме последвате — каза и я поведе към огромно кръгло фоайе, пазено само от един телохранител, който дори не ги погледна.

Гласът на Гадаи кънтеше леко, докато разказваше за архитектурата, основаването на ИСИ от един британски офицер през 40-те години на XX век и огромното значение на организацията, която той оптимистично описваше като нескончаем успех на Пакистан.

Разбира се, внимаваше да избягва всякакви спорни теми, за да остане този кратък урок по история само в рамките на развлечението за гостенката, докато пътуваха с асансьора към последния етаж. Не спомена, че огромното разрастване на организацията е финансирано с долари, чието официално предназначение е било за подкрепа на муджахидинската съпротива срещу съветската армия. Или за „Южното крило“, рехаво организирана структура от бивши служители на ИСИ, отговарящи за връзките с терористичните групировки. И разбира се, не засегна факта, че властта на ИСИ толкова се е разраснала, че един бивш пакистански президент веднъж я нарече държава в държавата.

Вратата на асансьора се отвори и Гадаи я поведе по пищно украсен коридор, специално разчистен за посещението ѝ. Кабинетът на Ахмед Тадж беше в дъното и Гадаи я покани в преддверието.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас — каза, преди да отвори вратата на директора. — Надявам се да се видим пак скоро.

Кенеди се усмихна любезно и влезе в кабинета.

Ахмед Тадж веднага се изправи зад бюрото си и излезе да я посрещне с протегнати напред ръце.

— Много се радвам да ви видя, Айрини. Благодаря, че дойдохте. Надявам се, че пътуването не е било прекалено уморително.

— Хубаво е човек да се махне за малко от кабинета си, Ахмед. Сигурна съм, че отлично ме разбирате.

— Така е — каза със съчувствие той.

Махна към комплект канапета и дивани пред една от трите каменни камини. Кабинетът бе претруфен, в пълен контраст с модерната архитектура на сградата. Беше поне четири пъти по-голям от нейния, със скъпа дървена облицовка на стените. По етажерките

имаше наредени множество снимки и други сувенири, но малко истински книги.

— Чай?

— Да, с удоволствие.

Кенеди наблюдаваше Тадж, докато той сипваше чая. Беше в силен контраст с обстановката, която, Кенеди знаеше, бе дело на предшественика му. По настояване на пакистанския президент парламентът беше избрал сегашния директор на ИСИ не заради решителността или хитростта му, а заради невероятната му посредственост.

Талантът на Тадж в областта на военното снабдяване, както и умението му да балансира между амбициите и тайните планове на началниците си му бяха позволили да се издигне до генерал във военновъздушните сили. В сравнение с младия си асистент обаче, Тадж бе далеч от съвършен. Костюмът му беше със средно качество, бе висок едва около метър и шейсет и пет и коремът му изглеждаше малко по-голям при всяка тяхна следваща среща. Никога не се беше отличавал с особена спортна форма и успехът му в университета навремето бе добър, но не феноменален. Най-съществената разлика обаче беше, че докато Гадаи я гледаше право в очите и говореше с ясен, уверен тон, Тадж мъкнаше, забил поглед в пода.

Отначало, когато разбра за избирането му, Кенеди се изненада и си помисли, че това вероятно е мълчаливо извинение за фиаското с Осама бин Ладен. По-късно научи, че Тадж притежава едно качество, от което президентът имаше нужда. Беше контролируем.

Дали това беше добре, или не, трудно можеше да се определи — както при всичко, свързано с Пакистан. ИСИ беше разделена на множество фракции. Не беше необичайно едно от подразделенията ѝ да преследва определена терористична групировка, а в същото време друго да я финансира. Тази липса на съгласуване отслабваше организацията и беше добра за цивилното правителство, но освен това допринасяше за опасния хаос, в който Пакистан постепенно затъваше.

Мич Рап обобщаваше положението в ИСИ като избор между организираната и дезорганизираната престъпност; по неговите думи: дали предпочитате да се борите срещу мафията, или срещу пасмина надрусани улични бандити.

— Радвам се, че се съгласихте да дойдете — каза Тадж, когато сипа чая и се настани срещу Кенеди. — Мисля, че една лична среща е за предпочитане, за да решим този проблем веднъж завинаги.

— И аз така мисля.

Тя взе чашата си и отпи глътка, давайки да се разбере, че не смята да казва нищо повече.

— На миналата ни среща отправихте редица обвинения.

— „Обвинения“ звучи доста силно, Ахмед. Бих казала по-скоро „опасения“.

Той сведе мътните си очи към масата.

— Добре, опасения. Боя се, че се оказаха основателни в по-голямата си част.

— Така ли? — каза тя, като се стараеше да не изразява емоции.

— Да. Упълномощен съм да ви съобщя, че успяхме да изясним нещата около вашия човек Джоузеф Рикман.

Тя не коментира. Остави мълчанието да се проточи, докато той се почувства длъжен да продължи:

— Той не е умрял на онзи запис, който се разпространяваше в интернет.

Кенеди се престори на изненадана, макар да знаеше, че Рикман бе срещнал смъртта си както много други мъже преди него — от ръката на Мич Рап.

— Извинете ме, не ви разбрах.

— Бил е докаран в Пакистан. И по-точно в частното имение на Ахтар Дурани.

— Заместник-директорът на отдела ви за външно разузнаване? С каква цел?

— Видеозаписът, на който се симулира смъртта му, е имал за цел както вие, така и аз да спрем да го търсим. Бил е закаран в дома на Дурани и държан там, докато събщи на Ахтар всичко, което е знаел за операциите на ЦРУ.

— Искате да ми кажете, че вие не сте знаели за това? — попита Кенеди, като вкара нотка на скептичност в гласа си.

— Абсолютно нищо — заяви Тадж. — Изглежда, че Дурани е искал да използва тази информация, за да увеличи властта си и да ме измести от директорската позиция.

Разбира се, че в неговите очи изглеждаше така. Всъщност Дурани беше един обикновен главорез. Не точно глупав, но не достатъчно умен, за да измисли такъв сложен план. Не, през цялото време нещата са се ръководили от Рикман. Той е оставил Дурани с илюзията, че владее нещата, а всъщност е използвал него и организацията му, за да проваля операциите на ЦРУ по целия свят.

— Да разбирам ли, че сега незабавно ще ми предадете Рикман?

Тъмната кожа на Тадж придоби по-блед оттенък.

— Със съжаление трябва да ви съобщя, че е мъртъв.

— Както и Дурани. В прессъобщението, което четох, пишеше инфаркт.

— Всъщност изглежда, че и двамата са били застреляни от подчинения на Дурани Вазир Касар, който е проникнал в имението му заедно с неизвестен съучастник. Разбира се, ще предадем тялото на Рикман на посолството ви веднага щом уредим всички формалности.

Кенеди отметна тъмната си коса зад едното ухо и се облегна назад на дивана. Разказът на Тадж обясняваше прямотата му. Операцията срещу Дурани бе извършена изключително професионално и той не знаеше самоличността на съучастника на Касар. Нямахме друг избор, освен да предположи, че ЦРУ има пръст в убийството и че Кенеди вече знае за заговора на Дурани. По-добре беше да признае и да хвърли цялата вина върху убития, отколкото да го хванат в лъжа, вменяваща вина на цялата ИСИ.

— Правилно ли ще е, ако предположа, че мъжете, които бяха убити в Швейцария, са били агенти на ИСИ?

— Да — призна Тадж с виновно изражение. — Хора на Дурани. Интересували са се от банкера Лео Обрехт, който, както знаете, беше замесен в случващото се. Онзи, който е избягал, беше Касар. В момента го издирваме, но досега безрезултатно.

Търсенето им щеше да си остане все така безрезултатно. Касар беше в Америка. Бе отказал предложението за работа на Кенеди и вместо това избра нова самоличност, американски паспорт и достатъчно пари, за да започне нов живот.

— Каква информация е дал Рикман на Дурани, преди да бъдат убити? Имало ли е нещо повече от онова, което видяхме във видеото?

— За съжаление не знам. Всички компютри от дома на Дурани бяха изчезнали. Предполагам, че са взети от Касар и неговия човек.

Претърсихме щателно имението, но не открихме нищо съществено. В момента проверяваме интернет активността на Дурани, банковите му сметки и известните му сътрудници. Уверявам ви, че ще направим всичко възможно, за да разнищим плана му и да установим дали е дал сведения на някого от хората си. Не ми е известно за друго изтичане на информация, защото предполагам, че неговата е била ограничена до вашата мрежа в Афганистан. Надявам се, че този инцидент вече е минало.

Кенеди запази мълчание. За съжаление и неговите, и нейните надежди не бяха оправдани. Геният на Рикман и дългогодишният опит в шпионажа му даваха достъп до информация извън тясното му поле на действие. И случаят със Седящия бизон доказваше, че поне част от тази информация е попаднала в неподходящи ръце.

— Благодарна съм ви за прямотата, Ахмед.

— Разбирам сериозността на тази ситуация и приятелското отношение, което показвате към страната ни. Вината за този инцидент е изцяло наша и мога само да се надявам, че ще оцените моите и на президента Хутани усилия да ограничим пораженията.

Кенеди реши да не коментира това смотолевено извинение и смени темата:

— А Каям?

Генерал-лейтенант Абдул Рауф Каям бе дал заповед за нападение срещу Мич Рап, в резултат от което загина един от хората на Рап, а също двайсет и един афганистански полицаи.

— Опитваме се да го открием, но ще бъде трудно. Доколкото разбрах, той се опасява, че господин Рап го издирва, и затова е избягал в планината.

Информацията на Тадж съвпаднаше с нейната. Рап бе накарал комисар Абдул Сирадж Захир от афганистанската полиция да намери Каям, но Захир му съобщи, че генералът е изчезнал в планините и е прекъснал всякакви електронни комуникации. Разбира се, Захир беше садист и психопат, сменял страна в афганистанския конфликт повече пъти, отколкото можеше да брой, затова кой можеше да бъде сигурен?

— Моят проблем, Ахмед, е, че афганистанската полиция обвинява Мич, задето бил нападнал хората ѝ без повод. Мога ли да разчитам да използвате контактите си, за да изчистите нещата? Слуховете и вълненията пречат на хората ми да си вършат работата.

— Разбира се. Веднага ще се заема.

Кенеди се съмняваше, че ще направи точно така, но ако беше отказал да изпълни молбата ѝ, можеше да използва това срещу ИСИ в бъдещите им преговори.

— Искам да бъде ясно... — започна тя, но замълча, защото в този момент вратата на кабинета се отвори.

Щом зърна мъжа, който се показва, Кенеди веднага стана. Тадж направи същото, но не изглеждаше изненадан като нея.

— Не мисля, че сме имали удоволствието да се запознаем — каза президентът Саад Хутани, като стисна ръката на Кенеди и махна към дивана. — Моля да ме извините за прекъсването.

Тя отново седна.

— Няма нужда да се извинявате, господин президент. За мен е чест.

Хутани беше с една глава по-висок от началника на разузнаването и изглеждаше, че го превъзхожда във всяко отношение.

— Нямам много време, но искам лично да ви уверя, че имам пълно доверие на Ахмед.

— Благодаря, господин президент — измънка Тадж.

Хутани го потупа по гърба, сякаш не го беше чул.

— Би ли ни извинил за момент, Ахмед? Бих искал да поговоря насаме с директор Кенеди.

— Разбира се, господин президент.

Тадж се изниза навън и затвори вратата. Хутани се настани срещу Кенеди и я погледна изпитателно. Настоятелността в погледа му беше както стъписваща, така и очаквана. Години наред преди да влезе в политиката, той бе един от водещите генерали на страната. Малко необичайно за Пакистан, беше станал президент след избори, а не с държавен преврат. Откакто бе на поста, беше успял да надделее над министър-председателя и парламента и да издейства повече власт за собствения си пост. В много отношения се беше превърнал в нещо като диктатор, но диктатор с проамериканска политика, доколкото това бе възможно в тази част на света.

Кенеди седеше и мълчеше. Някои от най-могъщите мъже в света се бяха опитвали да я смутят с погледа си и в такива случаи тя бе установила, че е най-добре да не реагира. Политиците бяха същества,

управлявани от страстите си, и най-ефикасният начин бе просто да поемеш енергията, без да отстъпваш територия.

— Бих искал да ви поднеса личните си извинения и да ви помоля да ги предадете на президента Александър.

— Разбира се, господин президент.

Той се усмихна:

— Чувал съм, че човек трудно може да ви смути, и изглежда, че тази информация е вярна.

— Господин президент?

— Искам честна оценка, директор Кенеди. Колко сериозно пострадаха отношенията ни?

— Знам, че нашият държавен секретар ще идва на посещение в Исламабад скоро. Мисля, че тя е най-подходящият човек, на когото да зададете този въпрос.

— Да, но сега вие сте тук, затова питам вас.

Кенеди се чувстваше неудобно в такава позиция. Тя не беше политик и нямаше желание да става такъв. При все това би било политически неправилно да не отговори на въпроса на пакистанския президент.

— Първо Бин Ладен, а сега един от хората ви отвлича наш висш оперативен работник в Афганистан и го изтезва за информация — започна тя, като внимаваше да споделя само обществено известната информация. — Намираме се в труден период от американско-пакистанските отношения. Период, който мисля, че всички бихме искали да остане в миналото.

— Наистина е трудно. Но забравихте да споменете за вашите агенти от ЦРУ, които нагло избиват наши граждани. А също, че вашето посолство закриля пакистански граждани, уличени в шпионаж от вашия Джо Рикман. Освен това тези постоянни нападения с безмоторни самолети. Не ми е лесно да приема никое от тези неща. Аз съм отговорен пред пакистанския народ.

— Президентът Александър ясно заяви, че програмата ни с безмоторните самолети може да бъде значително редуцирана, ако сметнете за необходимо.

Усмивката на политика леко помръкна. И двамата знаеха, че той използва безмоторните самолети срещу фундаменталистите, сражаващи се срещу режима му, а не срещу онези, които заплашват

Съединените щати. Това бе още една подробност, която Конгресът очевидно не можеше да разбере. Засега по отношение на трупането на политически точки за тях беше все едно какви терористи ще ликвидират.

— Вие не сте наивна жена, директор Кенеди. Разбирате, че се опитвам да превърна Пакистан в съвременна държава. Тадж е разумен мъж и по-интелигентен, отколкото може би подозирате. Но много от враговете ни не са разумни. Дори много от мъжете, работещи за тази организация, не са. За съжаление хората като Дурани и вашия Мич Рап са ценни заради способността си да разбират враговете терористи и ако е необходимо, да използват срещу тях същата жестокост.

— С цялото ми уважение, господин президент, Мич никога не е изменил на мен или на родината си.

— Тогава той е уникален човек. Уменията, които той и Дурани притежават, със сигурност произтичат от амбицията. Тадж просто бе изпуснал Дурани от поглед. Това е класическа грешка, наистина — да съдиш за разумността на другите въз основа на своята. Уверявам ви, повече няма да го допусне.

— Да очаквам ли в такъв случай, че с наследника на Дурани ще се работи по-лесно?

Хутани се намръщи:

— Трябваше да направим някои компромиси. Новият човек не е своеволен като Дурани, но пак е много силен. Трябва да може да контролира определени елементи в ИСИ. Елементи, за чието изкореняване ще е необходимо време.

— Сигурна съм, че сте избрали най-подходящия човек. Нямам търпение да се запозная с него — каза Кенеди, като се опита да звучи искрено.

— Сътрудничество и стабилност, госпожо директор. Така ще е най-добре и за двете ни страни. Пакистан има нужда от икономически растеж и образование. Това са единствените неща, които могат да спрат влиянието на радикалите. Когато човек има хубав живот, много ще се замисли, преди да го постави в риск. Когато няма нищо, от друга страна, може да се превърне в звяр.

Кенеди кимна и отпи глътка от вече изстиналия чай.

— С удоволствие ще предам посланието ви на президента Александър, господин президент. Знам колко цени приятелството ви и

дружбата между нашите два народа.

4.

Истанбул

Василий Жутов вървеше бързо покрай сградите, без да се заглежда във витрините с изложена електроника. Дъждът се усили, но вместо да извади чадъра си от куфарчето, той ускори крачка.

Началниците му в Москва го помислиха за луд, че доброволно поиска да заеме позицията в Истанбул. Всъщност беше понижение, но имаше нужда от почивка, ако иска да спаси възрастното си сърце от инфаркта, който бе покосил повечето му колеги.

Не всичко в Турция се въртеше около водка и тежки храни и на новото назначение нямаше право на кола и шофьор. Беше набелязал шесткилометровия си маршрут за прибиране у дома от службата още през първата седмица след като пристигна. Минаваше през квартал, където всички магазини бяха затворени в този час и затова нямаше пешеходци, които да го забавят. За по-малко от месец бе свалил два килограма и скъси времето за преодоляване на стръмния терен с близо две минути.

Зави наляво по един сокак с калдъръм и погледна цифрите на електронния си часовник. Не постигаше рекордна скорост, но в този дъжд и сумрака не беше зле.

По-важно за здравето от отслабването му обаче беше това, че се намирал на две хиляди километра от Кремъл, където израстването в кариерата се бе превърнало в алтернативна вселена. Службата беше станала не институция за защита на Майка Русия, а средство за преследване на лични интереси. Там дните му преминаваха в сключване на съмнителни политически съюзи и кроене на заплетени планове за унищожаване на враговете му, докато те крояха подобни срещу него.

Това го изпрати в ръцете на американците. Разбира се, руските лидери биха го обявили шумно за предател, ако разберат, но дълбоко в себе си съзнаваха, че те са тези, които изменят на родината си. Те

ставаха част от коша на корупцията, който едва се държеше на повърхността, поддържан от природните ресурси, заграбени от земята.

Нямаше иновации, нямаше план за бъдещето, нямаше опити за смислено сътрудничество със Запада. Само от време на време показване на военна мощ, за да подклаждат националистическите настроения на народа и да отвлечат вниманието му от факта, че сега животът бе също толкова безнадежден, колкото при социализма.

Жутов се принуди да заобиколи един микробус, спрял на входа на площадче, заето почти изцяло от празна детска площадка. Присви очи в дъжда и се вгледа в ръждясалите катерушки, като за пореден път се замисли как би могъл да ги използва, за да подобри физическата си активност. Дали ще успее да направи едно набиране, преди да го извикат обратно в главната квартира? Лекарят го беше предупредил да внимава, но на четиридесет и три той се чувстваше в царството на неограничените възможности.

Микробусът потегли и Жутов промени посоката си на движение така, че да пресече зад него. В този момент шофьорът рязко натисна спирачки и задницата занесе по мокрите павета. Задната врата се отвори рязко и Жутов залитна надясно, като едното крило за малко не го блъсна.

Въпреки специализираното му обучение на младини, той се вцепени. Не можа да окаже съпротива, когато от микробуса изскочи някакъв тип и го сграбчи за сакото. Руснакът бе почти вдигнат от земята и за секунди се озова в тясната задница на микробуса. Някъде в далечината чу мокро свирене на гуми, но шумът като че ли секна, когато Жутов се вгледа в тъмните очи на мъжа, който се канеше да затвори вратата отвън.

— Не! — изкрещя руснакът, преди да прекъснат връзката му с външния свят. Сърцето му, вече разтуптяно от адреналина и вечерната тренировка, заби още по-силно, когато успя да свърже лицето и с име. — Спрете! Не съм ви предал! Кълна се, не съм!

Опита се да седне, но някой зад него го хвана за раменете и го задържа на земята. Жутов вдигна очи и видя очарователната усмивка и ниско подстриганата руса коса на Скот Колман.

— Спокойно, Василий. Ние сме от добрите.

— Тръгвай! — изкрещя Рап, като затръшна вратата.

Гумите се завъртяха рязко и го опръскаха с вода.

Маслик натисна докрай газта на анемичния двигател и подкара на зигзаг по криволичетската улица на север. Тайната квартира беше на по-малко от пет километра и екипът на Колман щеше да прекара там няколко дни, докато инструктира Жутов и му създаде нова самоличност.

По-спешен проблем в момента беше един микробус, подобен на техния, който потегли с пълна газ към Рап от другата страна на площада. Зад него имаше тесен проход между две сгради. Щеше да бъде лесно да се измъкне, защото не знаеше дори един руски агент, който да може да го догони пеша. Но така биха останали неизяснени въпроси.

Твърде много, реши Рап. Кенеди щеше да замаже положението после.

Той извади пистолета си, „Глок 19“ със заглушител, изпод якето и го насочи към микробуса, намиращ се вече на не повече от два метра. Чистачките работеха бясно и му даваха ясен поглед към двамата мъже на предните седалки. Рап се прицели в шофьора и дръпна спусъка. Патроните „Уинчестър Рейнджър Бондид“ не бяха обичайните боеприпаси, които ползваше, но бяха идеални за този сценарий. Бяха нискоскоростни, което елиминираше изпукването при преодоляването на звуковата бариера от куршума, но същевременно имаха отлична проникваща способност.

Точно пред лицето на шофьора се появи дупка, заобиколена с пукнатини като паяжина, но куршумът не улучи целта. Това не беше нещо необичайно. Дори при директно попадение отклонението може да бъде значително. През дългата си кариера Рап беше виждал всичко — от изстрели, които поразяват целта безпогрешно, до толкова неточни, че разбиват страничното огледало.

Микробусът занесе и шофьорът инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази от стъкълцата. Рап стреля втори път. През дупката бликна фонтан от кръв. Челото на шофьора се пръсна.

Микробусът постепенно намали, след като мъртвият отпусна педала. Рап се измести наляво и се прицели в страничната врата. В тези операции обикновено участваха трима души, което означаваше, че последният член на екипа е скрит в задницата. Предположението му се оказа вярно — страничната врата се отвори и отвътре изскочи едър руснак с автомат 9А-91 без заглушител. Рап му пръсна черепа и

мъжата се просна по очи на улицата. Един от краката му се оплете в предпазния колан и тялото му се повлече, оставяйки широка дيريا кръв и мозък върху мокрите павета.

Оцелелият на дясната седалка отпред грабна волана и насочи микробуса към Рап, като отчаяно се опита да измести крака на мъртвия си другар и да натисне газта. Жалък опит. Микробусът бавно спря на няколко крачки от Рап.

— Слизай! — изкрещя той на руснака, който го гледаше с ококорени от страх очи, вдигнал ръце.

Руснакът се подчини и Рап посочи трупа, висящ отстрани.

— Махни го оттам!

Мъртвият тежеше, но руснакът се справи. Площадът и прозорците наоколо бяха все още празни, но нямаше да бъде за дълго така. Едно обаждане от съседите, и полицията щеше да се появи.

— Карай! — заповяда Рап, като държеше пистолета си насочен към мъжа.

Руснакът премести мъртвия шофьор в задната част. Рап се качи на дясната седалка и затвори вратата. Допря заглушителя в ребрата на другия мъж.

— Тръгвай! Бавно! Гледай да не привличаш вниманието.

Руснакът не искаше да опира глава в наквазената с кръв облегалка, затова се приведе над кормилото и потегли покрай празната детска площадка.

— Как се казваш? — попита Рап.

— Вадим Енотин.

— Знаеш ли кой съм аз?

Мъжът преглътна тежко и кимна.

— Значи разбираш в какво положение си.

— Да.

Завиха по по-широка улица и веднага бяха заобиколени от блясък на фарове.

— Имаш две възможности, Вадим. Първата е да те заведа в тайна квартира с шумоизолирано подземие. Нещата ще загрубеят и ще ми изпееш всичко, което знаеш.

— Този план не ми харесва — отговори руснакът със силен, но разбираем акцент.

— По-умен си, отколкото изглеждаш. Хубаво. Втората възможност е да отговориш на въпросите ми изчерпателно и да кажеш цялата истина. След това моят шеф ще се обади на твоя и ще направят размяна. Знаеш процедурата — ще дадем малко информация и може би ще попълним пенсионните сметки на няколко от началниците ти. След седмица вече ще си седиш у вас и ще пиеш водка.

— Да, харесва ми. Така ще направим.

— Защо ви изпратиха да хванете Жутов?

— ФСБ получи имейл със сигнал, че е платен агент на американците.

— От кого?

— Джоузеф Рикман.

— И вие му повярвахте?

— Имаше доста информация. Имената на надзорниците му, информация, която е предавал на ЦРУ, дати, места. Пишеше, че той е Седящия бизон, за когото Рикман говореше във видеото.

— Кога получихте имейла?

— Преди пет дни.

Рап дръпна пистолета от ребрата на мъжа и го пъкна между краката му.

— Нали се разбрахме, че няма да лъжеш, Вадим. Май ще трябва да прибягнем до вариант едно.

— Не! Казаха ми преди пет дни. Лично видях имейла. Хората ни провериха сървърите, за да потвърдят датата и да се опитат да разберат откъде е пуснато писмото. Кълна се!

— Спри на следващата пресечка до градинката, Вадим. Не искам да прегазиш някого, когато ти пръсна топките.

— Нямам причина да лъжа! Пристигнахме преди четири дни и започнахме да следим Жутов, като очаквахме да ни заведе до някой от контактите си. Дойдохме с търговски самолет и минахме през паспортния контрол. Мога да ти кажа имената, които използвахме.

— Джо Рикман беше убит преди две седмици, Вадим. Затова, освен ако не си измислил начин да натъпчеш обратно мозъка му в черепа, мисля, че имаш сериозен проблем.

— Не може да бъде! Моля те, провери фактите. ЦРУ може да го направи лесно. Ще видиш, че казвам истината.

Рап продължи да държи заглушителя допрян до слабините на мъжа, но желанието му да дръпне спусъка почна да отслабва. Умееше да надушва лъжите и имаше силното усещане, че Енотин много обича тестисите си. Руснакът не беше от фанатиците, с които Рап се занимаваше през цялата си кариера. Не гореше от желание някой да изтръгне ноктите му за славата на Аллах. Беше професионалист, разбиращ играта на надцакване между великите сили.

— Каза, че хората ви са се опитали да определят откъде е дошъл имейлът. Какво откриха?

— Нищо. Обиколил е целия свят. Не можаха да засекат източника му.

Рап издиша шумно и даде знак на руснака да завие на следващото кръстовище. Нещата бяха преминали от пълна каша в непреодолима катастрофа.

5.

Лакор, Пакистан

Предните гуми на джипа „Ленд Крузър“ хлътнаха в кална вада и Ахмед Тадж чу мотора да вие, когато шофьорът даде газ към отсрещния бряг.

Тадж не си даде труда да погледне какво става навън. Беше израснал по такива места и с годините нещата не се бяха променили. Районът все още бе пълен с палаткови лагери и кирпичени махали, свързани с неподдържани черни пътища. Ясното небе все още бе закрито от дима на лагерни огънове. Единствената аномалия беше липсата на хора. При нормални обстоятелства наоколо щеше да гъмжи от деца, все още непречупени от мизерните условия, и възрастни, отчаяно търсещи начин да напълнят stomасите им. Точно в този ден охраната му бе координирала действията си с ислямските милиции, за да разчистят пътищата в околността.

Джипът беше боядисан в бяло и носеше логото на една от хуманитарните организации в района. Това осигуряваше известна анонимност, въпреки че беше единственото превозно средство наоколо. Той погледна нагоре през отвора на шибидаха и не видя нищо. Това беше илюзия. Американците постоянно бяха там; следяха всичко със сателити, безмоторни самолети и камери. Модерните технологии бяха най-голямата им сила. Но това, че напълно се доверяваха на тези средства, по ирония беше най-голямата им слабост.

Райони като този биваха бавно завземани от различни радикални групировки с помощта на хора като Ахтар Дурани и печално известното „Южно крило“.

Задачата да се преместят тези групировки от селските райони в градовете беше колкото трудна, толкова и важна. Тук, където бяха смесени с цивилното население, дори най-точният въздушен удар щеше да причини странични жертви. Американците се смуцават, когато загиват цивилни, и се ужасяват, ако видят снимки на обгорели женски и детски тела.

Всичко това беше част от странната мрежа от лъжи и тайни планове, създадена в резултат от дългогодишните отношения между неговата страна и Съединените щати. Мнозина политици във Вашингтон бяха убедени, че причината за безизходицата в Афганистан е това, че САЩ изоставиха района след изтеглянето на съветските войски. Това бе наивна и арогантна гледна точка — пример за американската убеденост, че светът се върти изцяло около техния краткотраен експеримент с демокрацията. Афганистан просто се върна към онова, което е бил в продължение на хиляда години. Неизбежен и лесно предвидим резултат.

Парите, първоначално предназначени за муджахидините обаче, продължаваха да текат. Само през последната година Съединените щати бяха предоставили близо 5 милиарда долара на Пакистан и повечето от тези пари бяха усвоени от военните и ИСИ. В действителност сега армията беше най-големият собственик на недвижима собственост в страната — с множество жилищни комплекси, търговски центрове и офис сгради по целия свят. Пакистанските генерали бяха сред най-богатите хора в държавата.

Макар ситуацията да изглеждаше безнадеждно сложна, основните ѝ бяха прости: пакистанският военнопромишлен комплекс и разузнавателният апарат, изпаднали в зависимост от американските долари. Единствената реална заплаха за този огромен източник на финансиране беше изкореняването на тероризма от региона. Така ИСИ се беше оказала в изкривения, но изключително доходоносен бизнес публично да се бори срещу терористичната заплаха за Америка, а тайно да я подкрепя.

Към ситуацията трябваше да се подхожда с изключително внимание. Разгорят ли се прекалено много огънове, американците може да ги подгонят, но един огън сам по себе си не би привлякъл прекалено много внимание. За жалост тази граница наскоро беше премината.

Дурани бе заставил афганистанския генерал Абдул Каям да организира атентат срещу Мич Рап. Идеята беше изключително глупава — да се опитат да убият човек, който безброй пъти се бе оказал неуязвим за такива действия. Сега Рап обръщаше дърво и камък да дири Каям, като дори потърси услугите на Абдул Захир, хитър и жесток главорез.

Арогантността бе капан, погубил безброй могъщи мъже, и Тадж се беше зарекъл никога да не попада в него. Мич Рап бе човек, с когото шега не бива. Само глупак би отказал да признае, че той обикновено получаваше онова, което поиска. А обикновено искаше да излови и избие враговете си.

По улицата започнаха да се появяват хора от местните милиции — кирливи мъже с автомати „Калашников“ и лица, забулени с шалове. Гледаха колата му, но не правеха опит да я спрат. Джипът влезе през тясна дупка в един кирпичен зид и спря от другата страна. Тадж слезе и сведе глава, за да скрие лицето си от евентуалните шпионски дронове. Каменната колиба беше само на няколко метра и той бързо извървя това разстояние, като мина през врата, сглобена набързо с подръчни материали от някое сметище.

Вътре жегата и миризмата на екскременти образуваха влажна мараня. Единственото помещение беше празно и той отиде в задната му част. Взе два сгъваеми стола и ги свали в подземие, изкопано направо в земята. Това бе един от множеството входи към сложен лабиринт от миризливи тунели, създаден, за да скрива движението на бунтовниците, обитаващи околността.

До основата на стълбите имаше стол, на който бе вързан мъж — чисто гол и с черна брезентова торба на главата. Движеше главата си рязко като птица, опитвайки се да проследи източника на звуците, които чуваше.

Тадж спря точно пред него и бавно премести поглед от дебелия корем, опрян на косматите му бедра, към една табличка отстрани, на която имаше подредени различни ножове, клещи и газова горелка.

— Ахмед!

Тадж се обърна в момента, когато генерал Каям излезе от тунела под стълбите.

— Абдул, много се радвам да те видя.

Прегърнаха се. Тадж посочи голия мъж:

— Хванали сте го.

— Хитър е като хлебарка. Имаше много камъни, под които можеше да се скрие, но главното му оръжие беше страхът. За щастие някои от хората му се страхуват повече от мен, отколкото от него.

Каям свали торбата и Тадж видя уплашените очи на Абдул Захир. Косата и брадата му бяха черни като боя за обувки, в контраст с

прошареното окосмяване на тялото му. За афганистанците беше обичайно да се боядисват, за да изглеждат по-млади — в страната им старостта се смяташе за слабост.

— Доволен ли си? — попита Каям.

Думата беше слаба. Тадж беше бесен на Каям за опита за покушение срещу Рап, но не можеше да му се сърди. Каям бе негов стар и верен приятел и само беше изпълнявал заповедите на Дурани. Големите усилия, които ИСИ полагаше, за да си осигури безпрекословната вярност на хората си, понякога водеха до нежелани последици. Каям нито за миг не се беше замислил да поставя под съмнение заповедите на началника на Отдела за външно разузнаване на ИСИ.

— Моля ви — изломоти Захир през нацепените си, подути устни, но като че ли изгуби мисълта си. — Моля.

— И какво искаш да направя за теб? — попита Тадж. — Ти си свиня, която не вярва в нищо. Която не служи нито на Аллах, нито на народа си. Която се съюзява с онзи, който плаща най-много.

— Не е вярно! — измънка пленникът с вял тон, подсказващ, че самият той съзнава колко е абсурдно да отрича.

— Ти никога не си имал важна роля, Захир. Бих те оставил да умреш от старост, заобиколен от богатствата, които си придобил от предателствата си. Но ти реши да се съюзиш с Мич Рап.

— Малик ал Маут? Не! Това е лъжа!

В превод Малик ал Маут означаваше приблизително „ангел на смъртта“. Това бе прякорът, с който афганистанците наричаха Рап.

— Мисля, че го познаваш като господин Хари.

Захир се ококори от смайване:

— Не може да бъде... Не знаех.

Тадж търпеше лъжците, но нищо не го отвърщаваше колкото страхливците. Според всички доклади Захир се беше опитал да се внедри в разследването за отвличането на Рикман, като си мислеше, че е организирано от безполезния началник на местния клон на ЦРУ Дарън Сикълс. Вместо да бъде посрещнат с поклони и подмазване обаче, се беше озовал с пистолета на Рап, опрян в челото му. Оттогава преследваше Каям, като се надяваше да спаси собствения си жалък живот.

— Много съжалявам за Рап — каза Каям. — Вината за провала е изцяло моя.

— Не, приятелю. Вината е на Дурани. И той плати за некадърността си.

Всъщност имаше голяма вероятност Дурани да е умрял от прочутия „Глок“ на Рап. Тадж разполагаше с богат аудиоматериал, записан от системата за следене в имението на Дурани, но камерите не бяха свършили работа. Затова сега имаше само приблизително описание на съучастника на Касар в убийството на Дурани и Рикман. Записите от гласа на неизвестния мъж издаваха американски акцент, но не бяха с достатъчно качество за гласово разпознаване.

При тази несигурност Тадж се бе принудил да каже на Айрини Кенеди повече, отколкото му се искаше. Нямахме начин да знае какво е известно на директорката на ЦРУ или какви подозрения има. Не можеше да рискува да го хванат в лъжа. Тя беше умна кучка, а той трябваше да спечели доверието ѝ — за да я заслепи, докато стане твърде късно за нея.

— Моля ви — отново проплака Захир. — Трябва да ми повярвате. Ако знаех кой е, никога нямаше да му помагам. Щях...

— Млък! — изкрещя Тадж.

Завъртя се и скочи към пленника. Грабна един сатър от табличката и го стовари върху китката на Захир, вързана за страничната облегалка на стола.

Дланта остана да виси на въжето, а ръката на Захир изведнъж се освободи. Той запищя като жена и дръпна осакатения си крайник, като опръска с кръв бялото поло на Тадж.

Директорът на ИСИ се дръпна назад. Каям вдигна една дъска от земята и с все сила я стовари по слепоочието на крещящия мъж. В тясното подземие отново настъпи тишина. Единственият шум беше от задъханото дишане на Каям и последните издихания на Захир.

— Рап е решил да те погуби, приятелю — каза Тадж. — Имам вътрешен човек в ЦРУ, който може би ще успее да го ликвидира, но възможностите ни за контакт са ограничени. Както винаги, времето е срещу нас.

Каям беше достатъчно умен, за да съзнава, че рано или късно ще го хванат, и достатъчно смирен, за да знае, че в крайна сметка ще го

накарат да проговори. Никой не можеше да устои на това, което Рап бе способен да му стори.

— Знаеш какво трябва да се направи — каза Тадж.

— Да.

Пръстеният под се беше разкалял от кръвта на Захир. Тадж се върна при табличката и взе 40-калибровия „Смит и Уесън“ на предателя. Подарък от американците.

Вдигна оръжието и го допря в челото на стария си приятел.

— Аллах е велик — бяха последните думи, които излязоха от устата на Абдул Каям.

6.

Фермата, Западна Вирджиния

Постланият с чакъл път през гората беше така проектиран, че да няма прав участък, по-дълъг от петдесет метра. Строителят, който бе изпълнил поръчката, се изненада, когато го накараха да направи толкова завои, а още повече — когато трябваше нарочно да постави лоша настилка. В последна сметка, крайният продукт беше точно това, което искаше Стан Хърли: път, по който дори световният шампион по шофиране на пресечен терен не би могъл да кара с повече от трийсет километра в час.

Въпреки системата 4×4 черният „Додж Чарджър“ на Рап се движеше с половината на тази скорост. 5,7-литровият двигател „Хеми“ нямаше проблем да издържи множеството модификации, които му бе направил, но с окачването беше по-сложно. Най-голямата жертва обаче даде озвучителната уредба. Повечето високоговорители отидоха на боклука, за да освободят място на няколко слоя кевлар.

Той се изкачи на стръмно възвишение и се намръщи, когато чу остър гване от предния спойлер. Трябваше да каже на Хърли да накара следващата смяна новобранци да изравнят малко връхната част. Копането с кирки беше чудесна почивка между трийсеткилометровото бягане и плуването в местната бурна река.

Още десет минути му бяха необходими, докато стигне вътрешната порта, която се отвори автоматично при приближаването му. Няколко секунди по-късно вървеше по гладката като масло пътека, минаваща през безупречно поддържаната морава, осеяна с цветни лехи.

Комплексът беше почти точно копие на онзи, в който бе обучаван на млади години. Плевнята беше червена, а не бяла, построена така, че да изглежда сто години по-стара от истинската си възраст. Голямата веранда на къщата беше малко по-широка, градинските мебели — малко по-модерни. Това беше всичко, което се виждаше отвън. Под повърхността обаче модернизацията беше по-сериозна. Подземието на

къщата бе далеч по-просторно, по-сложно проектирано и по-безопасно. Сензорите, кръстосващи 40-декаровото имение, бяха в пъти по-мощни. И по-голямата част от моравата беше минирана. Кенеди бе против последната мярка, но Хърли я убеди, че компютризираната система е напълно глупакоустойчива. Въпреки уверенията му Рап беше забелязал, че тя винаги се движи само по пътя и алеите.

Имотът беше паметник на интригантството и некадърността във Вашингтон. На всеки около седем години секретният тренировъчен център на Хърли „по случайност“ се запалваше и изгаряше до основи и трябваше да се построи нов на ново място, финансиран от черни каси.

Ако всички тези усилия се полагаха, за да се борят по-ефикасно срещу враговете на Америка, Рап би го приел. Истината беше, че го правеха, за да се скрият от политиците, постоянно душещи за нерегламентирани дейности на ЦРУ, чрез които биха могли да извлекат политически точки. Симулирането на правдиво възмущение се бе превърнало в неотменна професионална характеристика на парламентаристите.

Това беше игра, която ЦРУ бе принудено да играе с пълното съзнание, че няма начин да спечели. Ако Рап правеше необходимото членовете на Конгреса и техните избиратели да бъдат в безопасност, беше заплашен от съд. Ако спазваше правилата и допуснеше нападение над Америка, рискуваше да бъде публично разпънат на кръст.

Стан Хърли го чакаше на верандата със същите авиаторски очила, които носеше при първото идване на Рап като наивен колежанин. Дъртакът беше сигурно около осемдесетте, но никой не знаеше точната му възраст. Държеше чаша с бърбън в едната ръка и въпреки напредналата фаза на рак на белия дроб, от който страдеше — цигара в другата. Нямаше смисъл да се вманиачава по здравословния начин на живот точно сега.

— Закъсня — каза, когато Рап слезе от колата.

Всъщност не се бяха уговорили за конкретен час, но Рап предпочете да не спори. Хърли умееше да го дразни като никой друг, а полетът от Турция беше уморителен.

— Радвам се да те видя, Стан.

Рап обиколи зад колата и отвори багажника. Вадим Енотин вдигна ръце да се защити и присви очи на ярката слънчева светлина.

— Слизай! — заповяда Рап.

Скован по разбираеми причини, руснакът бавно прехвърли краката си над задната броня. Доджът и без това нямаше голям багажник, а вграденият на дъното оръжеен сандък го правеше още потесен.

Рап хвана руснака за яката и го повлече към къщата, където Хърли ги чакаше с отегчено изражение.

— Набутай го в дупката и ела в барчето. Айрини кацна преди час. Ако съдя по разговора ми с нея, сигурно ще имаш нужда от нещо за разпускане, преди да пристигне.

Рап преведе пленника през неподозирано модерната кухня и го накара да влезе в килер, покрай стените на който бяха подредени рафтове с консерви и неща за печене. Освен това помещението служеше за асансьор и след като Рап натисна едно копче на ключодържателя си, подът започна да се спуска. След малко се озоваха в дълъг коридор с бетонни стени и редица врати — от гола стомана и с по един отвор, достатъчно голям, за да се провере през него табла с храна. Рап отвори първата и набута руснака вътре.

— Чакай! — измънка Енотин и залитна, но се подпря, преди да падне. — Какво ще правиш с мен? Казах ти всичко, което знам. Обеща да ме пратиш у дома.

— Какво се оплакваш? Това е президентският апартамент.

Имаше шест килии. Обзавеждането беше от комфортно като в тази, с телевизор и удобно легло, до обикновен бетонен куб с капещи тръби и кофа вместо тоалетна.

— Спри! — извика Енотин, когато Рап започна да затваря вратата. — Настоявам да говоря с нашето посолство.

— Трябва да си благодарен, Вадим. Ако не беше Айрини Кенеди, щеше да прекараш цяла седмица в багажника ми.

Вратата се затвори и Рап направи крачка назад, но не си тръгна. Преди това отиде до вратата на килията непосредствено вляво от тази, която току-що бе затворил. Там лежеше Луи Гоулд, наемният убиец, който навремето беше взривил дома на Рап, при което загина цялото му семейство, а самият той бе изпратен в болница с множество счупвания и мозъчен оток.

Рап изведнъж усети тежестта на глока, висящ зад дясното му рамо. Можеше да реши нещата за няколко секунди. Достатъчно бе да отвори вратата, да се прицели и да дръпне спусъка. Обикновено не изпитваше угризения, когато убива, но как щеше да се почувства, ако отнеме живота на Гоулд? Този мъж му бе отнел жената и дъщерята. Щеше ли така най-сетне да успокои духа на Ана? Или щеше да изгуби и последното си утешение?

— Водката е на масата за билиард — каза Хърли зад гърба му.

Рап не беше чул кога асансьорът се е качил и пак е слязъл със стареца.

— Да — отговори разсеяно, изваден от транс си.

Вратата срещу килиите водеше към барчето — друга част от Фермата, която се модернизираше при всяко следващо възстановяване на тайния обучителен център на ЦРУ. Хърли като че ли го беше създал директно от паметта си. Ако не се брой съвременната маса за билиард, помещението приличаше на долнопробен марокански бар от седемдесетте. Стената в дъното беше от гол камък и преградена със стар махагонов бар, внесен направо от Франция. Илюзията се допълваше от лампи в азиатски стил, няколко старомодни вентилатора на тавана и колекцията на Хърли от рамкирани снимки от Втората световна война. Колкото повече се приближаваше старецът към края на жизнения си път, толкова по-комфортно се чувстваше със спомените си.

Рап вдигна чашата с водка и отпи голяма глътка, после взе щека и изпрати шест топки в страничния джоб на билиардната маса. Замисли се над ситуацията и отново гняв стегна гърдите му. Какво бе намислил Рикман? Защо се бе обърнал против родината си? Срещу бойните си другари?

Едва ли някога щеше да намери отговора. По душа Рап беше войник. Работата му бе да открива и ликвидира враговете на родината и той беше готов да жертва живота си за всеки член на екипа си. Толкова беше просто.

Когато най-сетне дойде, Кенеди изглеждаше леко изтощена. Повечето хора биха видели само онова, което тя искаше да покаже — идеално изгладената пола, безупречната бяла блуза и кестенявата коса, грижливо събрана назад. Около очите ѝ обаче имаше нещо. Нещо, което подсказваше, че ситуацията не е обичайна.

— Двама убити руснаци, Мич. *Двама.*

Рап вкара още една топка в ъгловия джоб на масата, но не отговори.

— Твърдиш, че е нямало абсолютно никакъв друг начин да се действа, това ли искаш да ми кажеш?

Той се обърна и се втренчи в лицето ѝ. Погледите им се срещнаха за няколко секунди, преди Хърли да се намеси:

— Стига, Айрини. Шофьорът се е опитал да го прегази, а другият тип е изскочил с автомат. Как е трябвало да действа? Да ги заплаши? Руските копелета сами са си го търсили. Трябвало е да се скрият там, откъдето са изпълзели. Допуснали са тактическа грешка и затова са мъртви.

Кенеди отиде при бара и си сипа чаша червено вино. Използва го, за да преглътне две хапчета. Тилонол, знаеше Рап. От началото на аферата „Рикман“ тя постоянно страдаше от главоболие.

Той остави щеката и се облегна на масата. Колкото и да мразеше да поставят под съмнение действията му при полева акция, изпита чувство за вина. Кенеди му беше като сестра и той се тревожеше за нея.

— Това, което Стан пропусна да спомене, е, че автоматът дори нямаше заглушител. Онзи тип беше готов да стреля напосоки в град с четиринайсет милиона жители, Айрини. Трябваше да бъде неутрализиран.

Тя изпи половината от виното и остави чашата на бара.

— Знам, Мич, но имам вече пет съобщения от началника на ФСБ, който буквално крещи на гласовата ми поща.

— Михаил само се прави на жертва. Вдига врява за двама мъже, за които не дава пукната пара — намеси се Хърли.

Тя бавно поклати глава:

— Преди няколко години това би било инцидент, заплашващ да съсипе кариерата ми. Сега е просто леко разсейване на вниманието. Можеш ли да си сигурен, че Енотин казва истината, Мич? Че руснаците са получили имейла *след* смъртта на Рик?

— Деветдесет и девет процента. Не беше в настроение да лъже.

— Точно от това се опасявах.

— От кое? — попита Хърли.

— Ахтар Дурани беше известен като човек, който убива онези, които вече не са му необходими. А Рик се страхуваше до смърт от Мич. Ако бях на негово място, щях да се застраховам.

— Как да се застраховаш?

— Да имам доверен човек, който да пусне информацията, в случай че умра. Това би било стимул за Дурани да го остави жив и би го подсигурило, че вредата, която иска да ни нанесе, ще бъде нанесена.

— Не бих се изненадал, ако онзи нещастник е направил такова нещо — отбеляза Хърли, като запали нова цигара от фасата на старата.
— Но как?

— По-скоро „кой“ — уточни Рап. — На кого е дал всички файлове и кой е издал информацията за Седящия бизон? Чужд агент, който ни има зъб? Наемник, който се интересува само от пари?

Кенеди поклати глава:

— Твърде ненадеждно. Ако бях аз, щях да закодирам файловете и да ги дам на адвокат. Щях да му кажа, че всяка седмица ще се свързвам с него, а ако пропусна, да разпечата плик с инструкции и да ги следва.

— Какво ще има в тези инструкции? — попита Хърли.

— График кога и на кого да изпраща отделните файлове. За втората част от плана бих използвала човек със съмнителна репутация — човек, който умее да изпраща неща в интернет, без да бъде засечен. Адвокатът няма да знае какво съдържат документите, а на човека, който ги разпраща, няма да му дреме.

На вратата се почука и в стаята надникна младеж с впечатляваща афроприческа.

— Открих нещо — каза той.

Маркърс Дюмон беше трийсет и четири годишен компютърен гений с малко проблемно минало. Младият киберманиак се бе забъркал в неприятности с федералните, докато караше магистратура по информатика в Масачузетс. Говореше се, че проникнал в системата на една от най-големите нюйоркски банки и прехвърлил средства в няколко офшорни сметки. Това, което привлече вниманието на ЦРУ, беше, че го бяха хванали не защото бе оставил следа, а защото се напил и разказал за подвизите си на неподходящ човек. По онова време Дюмон беше съквартирант на Стивън Рап, малкия брат на Мич. Когато

научи за проблемите на Дюмон, по-големият Рап се обади на Кенеди и й каза, че си струва да проверят хакера.

— Влизай — каза Рап сега. — Какво откри?

Дюмон влезе малко колебливо и сложи един лаптоп на билиардната маса. Рап позна компютъра, който беше взел от имението на Дурани. Все още имаше следи от кръвта на Рикман.

— Разбих паролата за всички файлове в системата.

— Наистина ли? — изненада се Кенеди. — Очаквах, че Рик ще вземе по-сериозни мерки.

Дюмон поклати глава:

— Не, използвал е стандартната защита. Паролата беше рождената дата на едно от децата му.

— Усещам, че май има лоша новина.

— Да... Всъщност във файловете няма нищо съществено. Главно лични неща: паролите му за „Амазон“, чекови регистри, банкови извлечения. Такива неща.

— Това обяснява всичко. — Кенеди отново взе чашата си. — Оставил е толкова лесен достъп, защото или не го е грижа, че тези неща ще попаднат в ръцете ни, или е искал да попаднат.

На лицето на Дюмон отново се изписа смущение.

— Какво има? — попита Рап.

— Реших да вляза в интернет. Да изтегля, ако има имейли, които още не са се получили, в случай че излезе нещо интересно.

— Било е рисковано. Може да е настроил системата така, че да изтрие харддиска.

Дюмон се намръщи. Той дори повече от Рап мразеше професионалните му решения да бъдат поставяни под съмнение.

— Преди това направих копие на диска. Пък и както казах, така или иначе не съдържа нищо интересно.

— И какво стана? — намеси се Хърли.

— Автоматично се изтегли видеоклип.

— Какъв клип? — попита Кенеди. — Гледа ли го?

Дюмон поклати глава:

— Реших, че е нещо, което не е хубаво да знам.

— Браво, Маркълс. — Рап го потупа по рамото. — Можеш да се връщаш на работа да видим дали ще излезе още нещо.

След като Дюмон излезе, Хърли и Кенеди се приближиха до масата за билиард, а Рап пусна видеото, извадено като прозорец по средата на екрана. В кадър се появи Джо Рикман, седнал в кабинета си в Джелалабад. Беше качил краката си в каубойски кожени ботуши небрежно върху бюрото. Мястото и фактът, че отпуснатото му тяло и лице бяха непокътнати, подсказваха, че записът е правен преди мнимото му отвличане.

— Здравсти, Мич. Ако гледаш това, значи двамата с Ахтар Дурани сме мъртви. И ако това е станало, предполагам, че ти си ни убил.

Кенеди протегна ръка и натисна паузата.

— Интересно. Колко такива записа мислите, че е направил?

— В какъв смисъл? — попита Хърли.

— Ами какво щеше да стане, ако Дурани беше още жив? Ако го бяхме заловили, без да го убиваме? Колко сценария е предвидил?

— Около хиляда, доколкото познавам тази малка невестулка — измърмори старецът.

Кенеди пусна записа и Рикман отново заговори:

— Трябва да призная, че Гоулд имаше добър шанс да те гръмне. Тъй де, ако не той, кой друг? Нали е един от най-добрите наемни убийци в света и вече очисти жена ти и детето ти.

На лицето на Рикман се появи широка усмивка. Това на Рап помръкна. Искаше му се кучият син да може да се съживи. За да го убие отново.

— Погледни го, Айрини — продължи Рикман. — Изглежда ли вбесен? А как мислите, че се чувствам аз? Аз съм мъртъв. Както и да е, докъде бях стигнал? О, да, Мич. Бог ми е свидетел, че не си най-острият инструмент в бараката, но имаш един безспорен талант — всеки път да се разминаваш със смъртта. Когато става дума за оцеляването ти и ликвидирането на враговете ти, ти си истински гений. Или това може би е късметът на глупака?

Изсмя се малко по-гръмогласно от нормалното. Може би защото знаеше, че вече няма нужда да се сдържа. Вече не можеше да излъже никого.

— Афганистан може да те подлуди. Знаете това. Обсъждали сме го. Това е хилядолетна култура, човече. Можеш да убиеш всички освен някое сладко седемгодишно момиченце и знаеш ли какво ще направи то? Ще те наръга с ножица в момента, в който се обърнеш с гръб. Със

същия успех можеш да пробваш да създадеш демокрация в леговище на змии. Сега политиците дават пари и работа на хора, които преди няколко години се опитваха да ни убият.

Говореше верни неща. Конгресът беше решил, че ако хвърлят достатъчно пари, всички в Афганистан ще се научат да живеят в мир. Всъщност политиците искаха да се измъкнат по най-лесния възможен начин. Да заматат проблемите под килима, докато се пенсионират и отидат да играят голф във Флорида.

— Това място съсипа живота ми, семейството ми, здравето ми. Нищо не ми остана. Мизерна пенсия, с която мога да прекарам последните години от живота си сам в едностаен апартамент, докато тези копелета се ширят в имения и ядат черен хайвер с децата си.

Рикман свали краката си от бюрото и се наведе към камерата.

— Вие провалихте живота ми, Айрини. Затова ще се опитам да ви върна услугата. Информацията ще продължава да изтича. Когато всичко свърши, ти ще си в затвора, а ЦРУ ще бъде просто едно срамно редче в учебниците по история. Светът е хаос, в който се появяват отделни островчета на цивилизация. Мич, ти знаеш това по-добре от всеки друг. Грешката ти е, че си мислиш, че можеш да го промениш.

Той отново се облегна назад и се усмихна налудничаво.

— Хайде чао и доскоро.

Екранът стана черен и Кенеди направи колеблива крачка назад. Беше му предлагала да го повиши, да го изтеглят от Афганистан. Но той всеки път отказваше. Дали предупредителните знаци са били налице? Дали ги беше пренебрегнала от страх да не изгуби уникалните му умения?

Рап като че ли прочете мислите й.

— Ние всички сме луди, Айрини. Това е основно качество в нашата професия. Никой не можеше да го предвиди. Нито аз, нито Стан, нито Майк. Дори хората, които работеха с Рик всеки ден, не подозираха нищо.

— Отговорността да се предвиждат тези неща не е тяхна. Моя е.

— Белята вече е станала — нетърпеливо се намеси Хърли. — Прекалено усложняваш нещата. Просто трябва да открием хората, които държат файловете на Рик, и да ги убием. Край на проблема.

— Какво е знаел? — измърмори тя. — Седящия бизон беше далеч извън неговата сфера на компетентност. Колко време е събирал

информация за нашата мрежа? Колко дълго е планирал да я използва, за да нанесе максимални поражения? И не е само това, което е знаел. Може да разпространява и лъжи. Може да издаде няколко истински агенти, за да спечели доверието, и после да пуска дезинформация за хора, които не работят за нас.

— Ако е смятал да пусне всичко наведнъж, досега щеше да го е направил — отбеляза Рап. — Не, той ще пуска малко, по малко. Иска да ни измъчва. Това ни дава време. Стан е прав. Трябва просто да открием при кого са файловете и да го убием. Така всичко ще свърши.

— И как предлагаш да го направим?

— Ще използваме единствената следа, която имаме.

— Обрехт.

Лео Обрехт беше швейцарски гражданин, управляващ „Шпаркасе Шафхаузен“ — бутикова банка със седалище в Цюрих. Името му и това на организацията му излязоха след изчезването на Рикман. Той бе човекът, обвинил Рап и Рикман, че поддържат противозаконни частни сметки в банката му.

По-интересното беше, че служеше като свързка на Луи Гоулд. Одобряването на оферти и приемането на плащания за наемен убиец не бяха обичайна дейност за banker с добра репутация.

— Ако правилно си спомням, последния път срещата с Обрехт не мина много добре — отбеляза Кенеди.

Когато отиде в Европа, за да разпита bankera, Рап се беше натъкнал на цяла кола агенти на ИСИ със същата задача. Трима се бяха простили с живота, а един, Касар, бе заловен. По-късно той изигра ключова роля в операцията срещу Рикман и Дурани.

— Охраната на Обрехт е адски добра — съгласи се Рап. — И още повече я затегнаха след инцидента с пакистанците. Той вече не си показва носа от имението си. Но ако съдим по потока на кодирани данни между къщата му и банката, работи доста усилено.

— Усилено заличава всички улики за връзката си с тази афера от документите на компанията си — отбеляза Кенеди.

— Добро предположение.

— Вие двамата можете ли да се доберете до него?

— Няма да е лесно — каза Хърли, преди Рап да успее да отговори. — Най-добрата възможност би била да го отвлечем, докато е в движение.

— Но казвате, че вече не мърда от имението си.

— Рано или късно трябва да излезе.

Кенеди кимна замислено:

— Файловете на Рикман ще продължават да излизат. Кога и как, не може да се каже със сигурност, но гарантирам, че ще е по най-вредния възможен начин.

— Можем ли да неутрализираме удара? — попита Хърли.

— Наистина не знам, Стан. Питам се защо го прави сега. Беше сравнително млад, не изглеждаше да е тежко болен и не планирах да го изтегля от Афганистан. Рик никога не се осланяше на предположения, той анализираше. Планираше. Единствената причина, за която се сещам, е, че е бил убеден, че може да ни срине. А когато Рик беше убеден в нещо, той обикновено се оказваше прав.

— Значи, ако решим, че не можем да чакаме, трябва да хванем Обрехт в дома му — каза Рап.

— И как ще влезем там? — контрира Хърли. — С няколко танка „Абрамс“ и хеликоптер „Апачи“?

Рап се опря на ръба на билиардната маса.

— Нямаме време, Стан.

— Ох, само така не ми говори.

— Слушай, може да измисля как да проникна там и да убия онзи тип, но не за това става дума. Трябва да го хванем и да го изведем от имението жив, да го закараме някъде и да го разпитаме. Мразя тази идея повече от теб, Стан, но без помощта на Луи Гоулд не виждам начин това да се случи.

7.

Лахор, Пакистан

Ахмед Тадж погледна между двамата си телохранители. Тъкмо излизаха от гъстонаселения бедняшки квартал на главния път. В крайна сметка щяха да го преместят в ненабиващ се на очи „Сузуки Меран“, който да го закара до частен самолет, регистриран на името на местна нефтодобивна компания.

Почти не можеше да повярва, че планът му най-после ще се задейства. Десет години го замисляше, изпипваше всяка подробност, анализираше всяка възможна спънка. И в много отношения нещата отиваха дори по-назад във времето. Основите на това, което предстоеше да се случи, бяха заложени почти от самото му раждане.

Беше отрасъл в скромен квартал, сред мизерията, която продължаваше да е най-големият бич за Пакистан. Макар и доста влиятелен и заможен, баща му беше безличен, отстъпчив човечец, който рядко гледаше хората в очите.

Това бе урок, който се опитваше да набие в главата на сина си. Не издавай за себе си нищо, което би могло да направи впечатление. Остави другите да те подценяват. Нека безбройните самовлюбени глупаци да стоят в светлината на прожекторите, а ти остани в сянка. Така се създават империи.

Тадж отдавна губеше бройката на хората, които бяха подценили баща му. На мъжете, чиито трупове все още гниеха в земята около родния му дом.

По-късно го изпратиха в колеж в Америка. Обичаят сред богатите пакистанци по онова време беше да пращат децата си да учат в бившия потисник, Англия. Баща му обаче осъзнаваше, че британците губят влияние, а мощта на Америка нараства. Набожен мюсюлманин, той разбираше, че голямата християнска страна ще се превърне в страшен враг за последователите на Аллах, и искаше да разбере начина й на функциониране.

Тадж следва бизнес и икономика в добро, но не много известно учебно заведение във Вирджиния. Верен на уроците на баща си, винаги сядаше на последния ред в аудиторията и написваше всички верни отговори на тестовете, след което ги променяше така, че да получи крайна оценка „много добър“. Не си създаде истински приятелства, въпреки че беше внимателен към хората и умееше да се харесва. В крайна сметка успя да опознае американското общество из основи.

Това, което видя, го отврати. Жени, използващи свободите си, за да живеят като курви. Интелектуализъм, който не просто омаловажаваше Бог, а много често отричаше съществуването му. И непоправима, безкрайна арогантност.

Беше разпознал семенцата на американския упадък и сега тези семенца бяха поникнали. Както руснаците преди тях, Съединените щати получиха дълбоки рани при жалкия си опит да завладеят страни, закриляни от Аллах. Неутолимата им алчност към всичко материално бе довела до икономически катастрофи в миналото и сега историята беше на път да се повтори. И невероятното единство на държавната машина — което бе тайната на силата ѝ — се беше изродило в жалки препирни и институционално безсилие. Това беше фундаменталният недостатък на демокрацията: властта попада винаги в ръцете на лъжци и бандити, а не при умните и силните.

След като се дипломира, Тадж се върна в Пакистан и по настояване на баща си се записа във военната авиация. Знаеше, че ключът за могъществото на Пакистан не е в частния сектор. Разбира се, парите щяха да изиграят своята роля, но душата на родината му беше армията.

Тадж се премести в снабдяването и си изгради име на способен и уставен офицер. Създаде си подходящите връзки и по-важно, елиминира съперниците си, като с хитри манипулации ги накара да се самоунищожат. В крайна сметка, това му спечели генералския пагон и Саад Хутани има глупостта да му повери кормилото на ИСИ в опит да постави организацията под контрол.

Сега невзрачният Ахмед Тадж имаше шанса да стане един от шепата мъже, управляващи света. Щеше да превърне страната си във враг на американците, пред който съперничеството по време на съветския период щеше да им се стори детска игра.

Това дори трябваше вече да е факт. Но както често става, даже най-внимателно обмислените планове могат да бъдат смутени от неочаквани събития. Например действията на Ахтар Дурани.

Дурани беше надменен, жесток и много амбициозен човек. Внушаваше страха, необходим, за да управлява „Южното крило“ на ИСИ, и беше удобен инструмент, за да предпази Тадж от евентуални непредвидени последствия от действията му.

Дурани беше помогнал много за укриването на Осама бин Ладен, което позволи на саудитците да поддържат „Ал Кайда“ жизнена много по-дълго, отколкото иначе би било възможно. Координираше съпротивата срещу американските сили в Афганистан и следеше бунтовническите групировки на територията на Пакистан. Нещо по-важно, държеше бунтовниците под контрол и не допускаше да провеждат атаки на територията на Пакистан без съгласието на ИСИ.

Сдушаването на Дурани с Рикман дойде като рядка изненада. За щастие Тадж следеше внимателно всички висши функционери в ИСИ. Именно благодарение на това разбра за Рикман и реши да забави осъществяването на плановете си. Информацията, която притежаваше агентът на ЦРУ, беше безценна — придобивка, която Тадж никога не си беше представял, че ще има, когато започваше да крои плановете си.

Първата му реакция бе да се отърве от Дурани и да хване Рикман още при пристигането му в Пакистан. После обаче размисли и осъзна, че би било грешка. Рикман беше прекалено хитър, умът му — прекалено извратен. Дори при интензивен разпит би било невъзможно да отсееш истината от лъжите.

Тадж нямаше друг избор, освен да чака американецът да разкрие онова, което знае. Тънкостта беше да улучи подходящия момент, когато да се покаже на светло. Макар да бяха сходни, целите им с Рикман не съвпадаха съвсем.

Рикман искаше да накаже ЦРУ, а Тадж — да го подчини. Добереше ли се до онова, което Рикман знаеше — енциклопедичните му знания за всеки информатор, предател и двоен агент в региона — щеше да има възможността да овладее огромната разузнавателна мрежа, без Айрини Кенеди да заподозре нищо. Преди да остави ЦРУ да се сгромоляса под тежестта на собствените си грехове, той щеше да изсмуче силите му. Щеше да направи ИСИ, вече напompана с

американски долари, най-страховитата разузнавателна служба в историята.

За съжаление заради глупостта на Дурани и жестокостта на Рап ситуацията се усложни. В крайна сметка обаче така стана по-добре. Във всяка катастрофа има възможност.

Беше наблюдавал достатъчно Рикман, за да знае, че агентът предвиждаше вероятността да бъде убит и е взел мерки да съхрани информацията, която толкова внимателно бе събирал. Онази вещица Кенеди несъмнено бе впрегнала всички сили на организацията си да открие файловете, но имаше един съществен недостатък. ЦРУ едва започваше търсенето, докато хората на Тадж почти бяха завършили своето.

8.

Главният щаб на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Интеркомът на бюрото на Кенеди иззвъня и тя веднага вдигна.

— Директор Кенеди, сенатор Ферис току-що дойде.

— Благодаря. Кажу му, че сега ще дойда.

Тя включи монитора, свързан с камерата за наблюдение в чакалнята пред кабинета ѝ, и се вгледа в мъжа, пристъпващ тежко към едно голямо кресло. Тромавият политик с печална слава, идваше точно на минутата и големият му, поддържан с парите на данъкоплатците антураж, който обикновено го съпровождаше, сега отсъстваше и това бе показателно.

Още от времето, когато Кенеди учеше в колежа, Карл Ферис непрестанно увеличаваше влиянието си в Сената, докато се издигна на сегашната си длъжност — председател на Юридическата комисия. Заобиколен предимно от подлизурковци и лобисти, егото му се бе разраснало до мащаби, необичайни дори за стандартите на Конгреса. Имаше умението да поучава убедително по всяка тема, с което печелеше симпатиите на избирателите, предпочитащи простите аргументи пред по-заплетените обяснения на специалистите. Военната комисия и тази по разузнаването обаче виждаха истинската му същност — невеж и опасен самохвалко.

Той седна, като гледаше право напред и този път се въздържа от обичайните си претенции към персонала ѝ, от кафе до почитване на петно от вратовръзката му. Кенеди не познаваше тази страна на влиятелния сенатор, но не се изненада много.

През последните две години Ферис се беше свързал с множество недоволни бивши служители на ЦРУ, ФБР и Държавния департамент, които му помагаша в мисията да постави Управлението под контрол. Заедно с информацията, която получаваше от високопоставен източник в пакистанската ИСИ, той се опитваше да събере достатъчно нелицеприятни доказателства, за да предизвика обществени дебати с цел да увеличи собственото си влияние за сметка на американската

сигурност. Тези планове бяха рязко пресечени, когато Кенеди и ФБР записаха една от срещите на малката му клика и арестуваха няколко от съучастниците му.

— Как изглежда?

Кенеди погледна Рап, седнал в единия край на голямата маса по средата на кабинета ѝ.

— Нервен. Но в доста добро здраве.

Той присви очи. ЦРУ разполагаше с информация, че постоянно пълнеещият сенатор има проблеми със сърцето, които пази в тайна с надеждата да бъде посочен от партията си като кандидат за следващите президентски избори. Кенеди беше убедена, че първото нещо, което Рап прави всяка сутрин, е да проверява медиите в очакване на новини за внезапната смърт на Карл Ферис.

— Пак ще кажа, че предпочитам да не участваш в тази среща, Мич. При сегашното положение на аферата „Рикман“ не е време да влошаваме допълнително отношенията си със сенатора.

— Ще остана.

Кенеди въздъхна тихо. Ферис беше уплашен и тя можеше да използва това. Паниката обаче беше съвсем друго емоционално състояние. Тя създаваше среда, в която политикът можеше да стане отчаян и непредсказуем.

Кенеди натисна копчето на интеркома, примирена с факта, че нищо, което каже, не би могло да промени решението на Рап.

— Покани го да влезе.

Ферис влезе след малко, но се вцепени, щом видя Рап.

— Какво прави той тук?

— Ако обичате, затворете вратата след себе си, сенаторе.

— Луда ли сте? Той заплаши, че ще ме убие! Каза, че ще се промъкне в къщата ми и...

— Сенаторе! — леко повиши тон Кенеди. — Затворете вратата.

Ферис се поколеба, но накрая осъзна, че няма избор. Кенеди му даде знак към масата и той, предпазливо наблюдавайки Рап, седна на най-отдалечения от него стол.

Самата Кенеди остана на бюрото си. Политикът сигурно щеше да разпознае в поведението ѝ трик за респектиране на опонента, който самият той използваше, но истината бе много по-проста. Този човек

просто я отвращаваше, затова тя предпочиташе да стои на колкото може по-голямо разстояние от него.

Не заговори веднага. Остави го да се поти още минута. Той несъмнено бе репетирал тази среща хиляда пъти, беше измислил дълъг сценарий от лъжи и манипулации, с които беше известен.

— Искам да ни разкажете за връзките си с пакистанското разузнаване — каза Кенеди след малко.

— Нямам такива връзки! Това е нелепо.

— В такъв случай да разбирам ли, че имейлите, които намерихме в компютъра на камериерката ви, са нейни? Че тя си е писала с Ахтар Дурани, заместник-директора на външния отдел в ИСИ?

— Не, разбира се, че не. Но никога не съм се срещал с този човек. Кълна се. Той започна да ми пише и отпрати доста обвинения за нелегална дейност срещу ЦРУ.

— И вие лапнахте въдицата, а? — намеси се Рап. — Решихте, че ще звучат много добре по телевизията.

— В никакъв случай! Но имаше твърде много факти, за да ги пренебрегна. — Ферис най-сетне се престаши да погледне Рап в очите. — Пари, отклонявани към сметки в швейцарски банки, убийства...

Рап се наведе напред, като се опря на масата.

— Седите си на спокойствие на Капитолия и ни нареждате да създадем коалиционно правителство в Афганистан. Изцяло пренебрегвате предупрежденията ни и ни принуждавате да си сътрудничим с всеки терорист, бунтовнически водач и наркобарон в региона. Ако начинанието е успешно, вие си приписвате заслугите. Ако се провали, както ви предупреждавахме, се преструвате на шокирани и провеждате разследвания, за да прехвърлите вината на други.

— ЦРУ трябва да спазва законите! — почти изкрещя Ферис. — Вие сте подчинени на правителството. На избраните представители на американския народ.

— Друг път. Държите се като малки деца. Когато сте уплашени, се притискате до крака ми и молите да ви защитавам с всички възможни средства. Но когато го правя успешно, започвате да се чувствате отново в безопасност. Тогава ви се иска да покажете на всички колко сте смели и независими.

— Тази страна има закони! — възкликна Ферис, очевидно неспособен да измисли нещо по-оригинално или конкретно по темата.

— Защо не дойдохте да ми кажете, щом сте имали такива подозрения? — попита Кенеди с надеждата да овладее отново разговора. Рап изглеждаше така, сякаш ще избухне всеки момент, а това нямаше да бъде полезно. Засега.

— Какво? — Ферис, изглежда, срещаше трудности да следи логиката ѝ. — Защо ли? Защото са замесени ваши хора. Опасявах се, че няма да погледнете обективно на нещата.

— Аха. В такъв случай да разбирам ли, че сте го обсъдили с президента?

Той сведе очи към масата.

— Разследването ми не беше напреднало достатъчно, за да губя времето на президента.

— Ясно. Какво знаете за Ахтар Дурани, сенаторе?

— Беше уважаван член на пакистанското разузнаване и висш служител в ИСИ...

— Значи не ви беше известно например, че същият човек помагаше на Осамата бин Ладен да се укрива от нас?

Ферис занемя. Втренчи се в нея като вцепенен. Очевидно предварителният му сценарий не предвиждаше отговор на подобен род информация.

— Не... не ви вярвам.

Рап плъзна по масата една папка с такава сила, че Ферис едва успя да я хване, преди да го удари в корема. Той я отвори и прелисти съдържащите се вътре документи с треперещи ръце.

— Защо сте го пазили в тайна? Защо не уведомихте...

— Защото искахме да използваме информацията, за да контролираме Дурани, глупако — сопна се Рап.

— Ама...

— Трябва да призная, че тонът в имейлите ви не е особено скептичен — отбеляза Кенеди. — Дори изглежда, че подкрепяте Дурани. Чудя се какво ще каже американският народ, ако научи за близките ви отношения с един от най-отявлените поддръжници на „Ал Кайда“.

Ферис затвори папката, но запази мълчание. За първи път в кариерата си не се сещаше какво да каже.

— Доколкото разбрах, предстои да посетите Пакистан с официална делегация, за да търсите още факти.

— За президентската вечеря — измънка Ферис.

Имаше предвид прием, организиран от пакистанския президент в чест на поредния транш от милиард долара хуманитарна помощ за страната му. Ферис и държавният секретар Съни Уика бяха сред официално поканените американски гости.

При нормални обстоятелства сенаторът би сметнал, че такова мероприятие е под достойнството му, но мислеше да използва повода за среща с Дурани. Сега, след като пакистанецът беше мъртъв, Кенеди не можеше да си обясни защо Ферис не отмени участието си. Колебаеше се дали да не му забрани да ходи, но после реши, че може да научи повече, като му даде малко свобода.

— С кого имате среща, сенаторе?

— С никого конкретно — отговори той малко по-енергично от нормалното. — Просто следвам програмата, определена от Държавния департамент.

Кенеди се замисли дали да не разкрие още от онова, което знае за дейността му, но реши, че не е необходимо на този етап. Бе постигнала целта си. Може би присъствието на Мич Рап на срещата все пак беше полезно.

— Имате дълга и впечатляваща кариера, сенаторе. Но ако продължавате да водите лична вендета срещу ЦРУ, това може да бъде опасно както за сигурността на страната, така и за вас самия.

Той кимна смирено.

— Да очаквам ли в такъв случай подобряване на отношенията ни с кабинета ви?

— Разбира се. Единствено, което ме интересува, е сигурността и просперитетът на Америка и моите избиратели.

Рап се изсмя. Кенеди запази спокойно изражение.

— В такъв случай, приятно прекарване в Исламабад, сенаторе.

Той не беше свикнал да го отпращат така и остана да седи със смутен поглед.

— Искате да кажете да се омиташ, глупако — изръмжа Рап.

Това активизира Ферис. Той стана, погледна за последен път папката на бюрото и бързо се изнесе. Рап изчака да затвори вратата, преди пак да заговори:

— Погледнах официалната програма на посещението. Поредното оправдание за пасмина конгресмени да обикалят с лимузини и да ходят на пазар.

— Може би.

— Мислиш, че има още нещо ли?

— Той е човек, свикнал с властта, Мич. Мислиш ли, че егото ще му позволи да се смири? Да признае, че е загубил тази битка?

— Ако е достатъчно умен, ще го направи.

— Обаче не е — той е добър политик. Както обичаш да казваш, има разлика.

— Ако ще му спретнем постановка, трябва да го направим, докато е там. Така по-лесно ще заличим следите. Може да го направим да прилича на сърдечен удар. — Рап замълча за момент и се усмихна по начин, който малко я смути. — Или да го нагласим като ирония на съдбата. Да го направим жертва на фалшив терористичен удар.

— Не съм чула нищо.

— Не? Чуй тогава това, Айрини. Ако искаш да си го гледаш като домашен любимец, хубаво. В момента Карл Ферис е една жалка шега. Но когато престане да ми е смешно, той ще спре да диша.

9.

Фермата, Западна Вирджиния

Рап отново стоеше пред килията, в която лежеше Луи-Филип Гоулд. И отново Стан Хърли го гледаше.

— Искаш ли да ти пазя пистолета?

Това бе забележима промяна в поведението на приятеля му. Само преди няколко дни Рап бе готов да даде пари, за да влезе и да екзекутира французина. Сега имаха нужда от него. Хърли може би повече от всеки друг.

— Изключи камерите, Стан.

— Айрини беше много категорична по този въпрос. Каза да не се изключват.

— Не ме карай да повтарям, старче.

Хърли изруга тихо и седна на компютъра в дъното на коридора. Не беше голям специалист по компютрите и му трябваха няколко минути, докато намери с мишката съответната програма. След малко пак се обърна към Рап:

— Картината остава, но не записва. Трябва да го оставиш жив, Мич. Но ако не можеш, направи го в упор и не се цели добре. Така ще можем да кажем на Айрини, че съм се опитал да ти взема пистолета.

Рап се опита да овладее емоциите си и отвори вратата. Тук не ставаше дума за него или за миналото му. Правеше го заради работата си и безбройните хора, които можеха да загинат, ако не си я свършеше.

Бившият френски легионер седеше странично на единственото легло в килията, с гръб към бетонната стена. Беше малко по-нисък от Рап, със средно дълга тъмна коса, събрана зад ушите. Синините на лицето му от последната им среща бяха почти изчезнали, но на дясната му буза се виждаше хирургичен шев.

— Ще ме убиеш ли сега?

Въпреки френския си произход той нямаше дори лек акцент.

— От теб зависи.

— Клаудия и Ана добре ли са?

Това бяха жената и дъщерята на Гоулд. Причината, поради която Рап не му беше пръснал черепа още преди години.

— Какво ти пука за тях?

Премерената чаровна усмивка, която винаги можеше да се види на лицето на Гоулд, помръкна. Изглежда, че не искаше да се задълбава прекалено в темата за семейството — онова, което беше отнел на вълоръжения мъж, стоящ пред него сега.

— Пука ми — каза след малко.

— Когато те държах с пистолет, опрян в главата, обеща, че ще се откажеш от този бизнес. Че ще бъдеш добър съпруг и баща, какъвто можеш да бъда аз.

— Парите ми трябваха.

— Не ме лъжи, Луи. Следим банковите ти сметки — дори онези, които си мислеше, че си скрил добре в Емирствата. Искал си да се върнеш в занаята, а сега ме убеждаваш, че ти пука за семейството ти. Не си ли мислил какво ще стане, ако нещата се прецакат? Не ти ли хрумна, че хората, които са те наели, могат да убият семейството ти? Или си пропуснал да помислиш за тази опасност?

Гоулд мълчеше. Гледаше мрачно. Вътре в себе си Рап се надяваше наемният убиец да стане от леглото. Хърли беше готов да го прикрие, но щеше да му бъде много по-лесно, ако Гоулд даде повод.

— Айрини ги откри в Нова Зеландия и ги постави под закрила в Гърция — продължи Рап. — Ако не го беше направила, дъщеря ти щеше да е мъртва.

Гоулд кимна изразително:

— Благодаря.

Използваше точните жестове и тон, за да избегне сблъсък, в който знаеше, че не може да победи. Да се каже, че реакциите му бяха премерени обаче, бе твърде опростено. Те бяха естествена част от инстинкта му за съхранение. Гоулд умееше да се представя за такъв, какъвто имаше нужда да бъде.

През годините мнозина бяха наричали Рап психопат, но те нямаха представа за какво говорят. Той правеше необходимото, за да защитава невинните хора от фанатиците. Ако опасността изчезнеше, щеше да прибере оръжието на тавана и да си намери друга работа. Гоулд убиваше по много различни причини. За пари, разбира се. Но

имаше още нещо. Като много други наемни убийци той изпитваше патологична нужда да доминира над хората около себе си.

При всички тези уточнения не можеше да се отрече, че притежава уникални умения. В професионалните среди бе разпространено мнението, че Гоулд е сред най-добрите четирима в занаята. И след като Рап уби втория най-добър шест месеца по-рано, французинът със сигурност заставаше на почетната стълбица.

— Лео Обрехт — каза просто Рап.

— Очистихте ли го?

— Не беше приоритет.

— Досега.

Рап кимна.

— Какво искаш да знаеш за него?

Последния път, когато бяха обсъждали темата, Гоулд бе всичко друго, но не и искрен. Беше невъзможно да проведат качествен разпит, защото Рап нямаше никаква допълнителна информация. Сега обаче ЦРУ бе съставило пълно досие на банкера. Много по-лесно щеше да отсее истината от лъжите.

— Охранителната система на имението му е по-сериозна, отколкото ти описа.

— Казах ти каква беше последния път, когато съм ходил там.

Вероятно беше прав. Обрехт бе достатъчно умен, за да разбере, че положението му се влошава, и имаше логика да затегне охраната си.

— Разкажи ми за него.

— За Лео ли? Интересен тип. — Гоулд небрежно опря крак в ръба на леглото. — Държи контролния пакет акции в малка банка, която е собственост на рода му повече от сто години. Преди Лео да поеме нещата, е имала сравнително доходен бизнес и доста подбрана клиентела. Сега доходите са много големи, а клиентите — изключителни.

— Престъпници.

— Да. Наркобарони, корумпирани политици, диктатори, данъчни измамници, каквито се сетиш. Хора, които захранват портфейла на Лео и са готови да платят допълнително за анонимност.

Рап вече подозираше това. „Шпаркасе Шафхаузен“ бе черна дупка. Проблемът за Обрехт беше, че не можеше да се крие в толкова дълбок мрак. Самата тъмнина те издава.

— Това пак не обяснява *твоята* роля — каза Рап. — Как един продажен банкер, занимаващ се с избягване на международните финансови регулации, е станал свързка на наеман убиец?

Гоулд сви рамене:

— Лео е престъпник в кръвта си. Ако може да спечели хиляда долара законно и десет незаконно, ще предпочете десетте. Вашите хора разбраха ли, че поръча убийството на собствения си баща, след като научи, че смята да продаде банката и да го отреже от наследството?

— И на кого възложи поръчката?

Небрежната усмивка се върна на лицето на Гоулд:

— Мисля, че вече знаеш отговора на този въпрос.

Гоулд беше прав. Рап знаеше отговора на този въпрос и на още много други. Досега всички отговори на наемния убиец съвпадаха с истината.

— Обрехт е спрял да излиза от имението си — каза Рап. — Явно управлява банката дистанционно.

— Не се изненадвам. Колкото и да обича адреналина от живота на престъпник, за него това е само игра. Той е страхливец, който обича да вижда гибелта на други хора, но сам не поема прекалено големи рискове. Сигурно знае, че сте го хванали на мушка — този тип разполага с точна информация. Ако успееш да го хванеш, попитай го откъде я получава. Аз не можах да разбера.

— И как да успея?

— Да го хванеш ли? Защо мислиш, че знам?

— Защото си убил последната си свързка, след като си го хванал да те краде.

Обезоръжаващата маска потрепна.

— Хайде, Луи, наблюдаваме те от години. Знаем всяко твое убийство, всяко място, където си живял, и всяка жена, с която си спал, още от онази бавачка, която баща ти е наел. Когато ти казвам, че нямаш време за игрички, трябва да ми вярваш.

— Виж какво, Обрехт е друга работа. Той...

Рап извади глока от кобура под ръката си и го насочи между очите на Гоулд.

— В такъв случай за какво си ми?

Гоулд говореше празни приказки и двамата го знаеха. Първото, което е трябвало да направи, след като се е свързал с Обрехт, е било да измисли начин да се отърве от него, когато се наложи. Рап бе правил подобни планове за Хърли, Томас Стансфийлд и дори Кенеди в началото на кариерата си — бе изучавал схеми на домовете им, системата им за охрана, маршрутите им за пътуване и личните им навици. Би било непредпазливо да не го направи. А макар да бе социопат и пълен боклук, Гоулд не беше небрежен.

— Може би имам някои идеи как да се проникне в имението му.

Глокът се върна в кобура.

— Какво печеля, ако ти помогна?

Рап си беше мислил, че нищо не може да го разсмее в присъствието на Гоулд, но глупостта на този въпрос му доказа, че греши.

— Харесал съм ти едно сенчесто място в гората навън. Хубава мека пръст. Това, което печелиш, е шанс да не свършиш заровен там и засипан с чувала вар, който купих вчера.

— Искам гаранции.

— Сбъркал си си професията.

— А Кенеди какво мисли?

Рап скръсти ръце на гърдите си. Не виждаше причина да лъже.

— Тя мисли, че може да бъдеш полезен. Ако помогнеш да пипнем Обрехт, иска да ти предложи договор и да те пратя вкъщи.

Маската на безразличие отново се пропука, този път по-видимо. Това бе предложение, което всеки разумен човек би приел. Да излезе от нелегалност, да се събере със семейството си и да продължи да се занимава със занаята, който го кара да се чувства жив. Въпросът беше колко разумен бе Луи Гоулд.

Рап отвори вратата.

— Къде отиваш?

Рап не отговори, а мълчаливо излезе в коридора. Хърли се обърна и го погледна с изражение на леко разочарование върху прорязаното си от бръчки лице.

— Какво? — сопна се Рап. — Ти ми каза да не го убивам.

— Да, но не очаквах да ме послушаш. Освободих си следващите три часа за остъргване на мозъка му от стената. Сега какво ще правя цял следобед?

— Ей! — извика Гоулд, когато вратата се затвори. Изтича при нея и надникна през процепа на три четвърти от височината ѝ. — Хайде, пичове, не ме оставяйте така. Кисна тук цяла вечност. Скуката ме убива. Дайте някое списание. Вестник. Каквото и да е.

Хърли взе един брой на „Вашингтон Поуст“ и го пъкна през процепа, след което дръпна вратичката.

— Сега млъкни. — Обърна се към Рап. — Мога да пусна противопожарните пръскачки в килията. Ще кажем, че има повреда.

— Не. Не го торМОЗИ. Да му дадем време да обмисли шансовете си.

— Както искаш. Междувременно Айрини иска да говори с теб.

— Тук ли е?

Хърли поклати глава:

— В кабинета си.

— Да ходя пак в Лангли? Сутринта бях там.

— Настоя.

Рап издиша раздражено, но после сви рамене:

— Чух, че Маркъс има затруднения с картата, която му дадохме да направи. Мога да използвам случая, за да му помогна.

* * *

„Да ти го начукам, дъртако.“

Луи Гоулд събра листата, пръснати по пода, като се стараеше да запази спокойно изражение за пред камерите.

Ако се вярва на това, което беше чувал, Стан Хърли е бил кораво копеле по времето, когато хората са отчитали времето със слънчеви часовници. Сега, вместо да играе бинго в някой старчески дом, продължаваше да се прави на голяма работа. Щеше ли да бъде толкова отворен, ако я нямаше стоманената врата между тях и Мич Рап да го пази? Тогаваше да подмокри памперсите.

Гоулд се върна на леглото с вестника и го разлисти. Стараеше се да показва само вял интерес, въпреки че посещениято на Рап го бе напмпало с адреналин.

Рап беше недосегаем и повечето хора се бяха примирили с този факт. Гоулд бе един от малцината, опитали да го убият и оцелели, за да

разказват — и дори той трябваше да признае, че човекът извади късмет. Два пъти.

Рап не беше просто недосегаем, той бе неусмирим. Гоулд следеше цялата достъпна информация за поръчките му убийства и имаше няколко, които дори той не можеше да разбере как са извършени. Най-вече едно в Дамаск. Самият удар беше постижим, но да се измъкнеш жив след това, изглеждаше невъзможно. Всичко, което знаеше за този занаят (а то бе повече от всеки друг), подсказваше, че тялото на Рап би трябвало да е станало гощавка за лешоядите някъде около сирийската граница с Ливан.

Гоулд прекара следващите няколко часа, като прочете всички статии във вестника, който Хърли му бе подхвърлил, в случай че дъртакът реши да го разпитва за тях по-късно. Не че имаше голяма вероятност, но нямаше да оцелее толкова дълго, ако не изпипваше щателно нещата.

Накрая, след като подреди грижливо всички рубрики на вестника на купчина до себе си, той отвори страницата, която го интересуваше през цялото време — малките обяви. Ако беше отворил направо на тях, щеше да събуди подозрения. Сега започна да ги преглежда, като не сваляше отегченото изражение от лицето си.

Ако съдеше по засилените мерки за сигурност, които Рап бе споменал, Лео Обрехт явно знаеше, че ЦРУ иска да се добере до него. Швейцарският малоумник сигурно очакваше, че като участва в плана за уличаване на Рап в корупция, това ще повдигне самочувствието му. Сега се криеше зад телохранителите си, подсмърчаше като малко момиченце и търсеше как да се спаси.

Банкерът сигурно разполагаше с подробна информация за случилото се в Кабул, тоест знаеше, че Гоулд е задържан от ЦРУ. Прокаженият му мозък със сигурност бе стигнал до заключението, че американците ще се опитат да вербуват наемния убиец да им помогне да хванат бившата му свръзка. И в това щеше да види възможност.

На трета страница Гоулд намери онова, което търсеше — позната емблема, отпечатана в ъгъла на обява за търсене на личен асистент. Той погледна за момент камерата, закрепена малко под тавана, и се отдръпна по-назад на леглото, преди да почне да чете.

„Кандидатът трябва да бъде готов да започне веднага. Работата ще се извършва предимно в дома на собственика в Швейцария.

Личното и професионалното досие на кандидатите ще се проверява чрез Интерпол. Искаме да използваме най-очевидния път за отсяване. Одобреният кандидат може да очаква заплата от 150 000 евро. Моля, изпращайте автобиографии на Roaspar@gmail.com.“

Гоулд хвърли вестника на пода и затвори очи, като се престори, че се опитва да заспи. В действителност щеше да лежи буден цяла нощ, втренчен в тъмния таван, премисляйки различни сценарии и детайли.

Същата обява на различни езици бе публикувана във вестници и списания по целия свят. Това беше прост шифър, който Обрехт многократно използваше, за да му възлага различни задачи.

„Кандидатът трябва да бъде готов да започне веднага.“

Задачата трябваше да бъде изпълнена възможно най-скоро.

„Работата ще се извършва предимно в дома на собственика в Швейцария.“

Обрехт знаеше, че Рап ще се опита да го ликвидира, и бе готов да помогне на Гоулд по всеки възможен начин.

„Искаме да използваме най-очевидния път за отсяване.“

Това означаваше, че ако участва в планирането на удара, Гоулд трябва да използва очевидна стратегия, която хората на банкера да могат да разкрият.

„Одобреният кандидат може да очаква заплата от 150 000 евро.“

Възнаграждението щеше да бъде най-голямото, което някога бе получавал — петнайсет милиона евро.

„Моля, изпращайте автобиографии на Roaspar@gmail.com.“

Имейлът щеше да бъде активен, за да не се връщат молбите за кандидатстване, но всъщност това бе най-простата част от цялата обява. Ако се премахне всяка втора буква, се получаваше името на мишената. Рап.

Единственото изречение, което Гоулд не можеше да разбере, бе това за Интерпол. Това не беше предварително уговорена кодова дума и нямаше контекст, който да му помогне да разшифрова значението ѝ. Обикновено Гоулд избягваше всеки непрецenen риск и неясноти, но в този случай нямаше значение. Петнайсетте милиона също нямаха. Единственото, което имаше значение, беше той да бъде човекът, който ще убие Мич Рап.

Така най-сетне щяха да го признаят за такъв, какъвто винаги е знаел, че е. Най-добрият в занаята.

10.

Главната квартира на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Рап премина с пълна газ през подземния паркинг и спря в другия край под табелка „Дейвид Сандърс“. Той имаше собствено място за паркиране, но никога не го използваше. Доджът бе снабден с допълнителна броня, но не достатъчно здрава, за да спира под табела със собственото си име. Предпочиташе да паркира на случаен принцип. Предполагаше, че след като видят колата му, хората, чиито места заема, просто спират на външния паркинг, но никога не си беше дал труда да провери. Знаеше само, че никой досега не бе имал глупостта да подаде оплакване.

Рап включи сложната аларма на колата, инсталирана от един приятел на Маркърс Дюмон, и тръгна с бързи крачки по рампата, като избягваше погледите на хората, с които се разминаваше. Когато се качи в личния асансьор на Кенеди, се поотърси от напрежението. Мразеше да идва в Лангли. Около половината от работещите тук — разумната половина — използваха всеки възможен повод, за да се махнат от пътя му, щом го видят. Останалите твърде свойски го потупваха по гърба и му обясняваха каква чест било да работят с него. Единственото, което Рап мразеше повече от това хората да го познават, беше да го докосват.

— Сама ли е? — попита, когато влезе в преддверието на кабинета.

Всичките три секретарки на Кенеди говореха по телефона, но едната кимна енергично и му посочи вратата. Рап почука няколко пъти и влезе.

Подобно на секретарките си, Кенеди също говореше по телефона, но стана и му подаде бузата си. Рап я целуна кратко, после се настани на едно от креслата срещу бюрото ѝ. Тя изглеждаше така, сякаш най-сетне е успяла да поспи. Тъмните сенки под очите ѝ бяха избледнели, но очертанията им още личаха.

Тя приключи набързо разговора и подаде на Рап голям хартиен плик.

— Съжалявам, че те карам да идваш, но трябва да видиш това.

Рап извади две снимки, и двете — доста замазани. На първата се виждаше голото тяло на Абдул Захир, вързан за стол. Рап веднага го позна. Съдейки по липсата на наранявания по тялото и лицето, пакистанецът не беше разпитван. Някой просто бе отсякъл едната му китка и после разбил главата му с тъп предмет.

Не беше голяма загуба за света. Захир бе жестока, подла отрепка дори за терорист. За съжаление Рап от време на време използваше услугите на такива жестоки и подли отрепки.

На втората снимка имаше мъж, проснат на голия пръстен под в някакво подземие. Една трета от лицето му липсваше. Заради обезобразеното лице и буйната брада Рап не можа да го познае.

— Кой е този?

— Твоят приятел Абдул Каям.

Рап отново погледна трупа на мъжа, който бе пратил половината афганистанска полиция да го убие.

— Сигурно ли е?

— Хората ни са направили цифрово сравнение с други снимки, които имаме в архива. Деветдесет и девет процента.

— Кой изпраща снимките?

— Ахмед Тадж. Нещо като предложение за мир.

Рап хвърли снимките върху бюрото с изражение на погнуса.

— Удивително колко бързо откри Каям, щом е в негов интерес.

— Да не си правим прибързани...

— Къде са ги намерили?

— Каза, че хората му ги хванали в някакво афганистанско селце.

— И агентите от ИСИ са отишли лично, вместо да пратят безмоторен самолет!

— Каза, че искал да залови Каям жив, за да го разпита.

— Виждам, че добре се е справил — саркастично отбеляза Рап.
— Залагам десет долара, че Каям е знаел прекалено много. Може би покушението срещу мен не е било поръчано само от Дурани. Може би има и по-високопоставени виновници и ИСИ не иска да ги открия.

— Хрумна ми тази вероятност.

— Залагам още десет долара, че е бил в Пакистан. Вероятно в Лахор. Южното крило премества все повече терористи в градовете, за да ги предпази от въздушните удари. В планините остават само

групировки, които не може да контролира. Ние убиваме враговете на властта, а после те публикуват снимки, разпалващи антиамерикански настроения.

— Ахмед и президентът Хутани се опитват да овладеят ИСИ.

— Трябва ли да се почувствам по-щастлив от това?

— В момента важното е, че за добро или за лошо, Каям е мъртъв. Това означава, че Лео Обрехт остава единственият източник на информация по случая „Рикман“.

— Е, и?

Рап знаеше, че Кенеди можеше да изпрати снимките по имейла във Фермата. Но не го беше направила. Това означаваше, че има някаква друга идея относно Каям. Нещо, което налагаше да говорят лично. Не беше трудно да се досети какво е то.

Тя взе една чаша от ъгъла на бюрото си и отпи. Чай „Туинингс — Ърл грей“ — Рап знаеше от досието, което бе събрал за нея още в първата година от постъпването си. Когато беше подложена на по-сериозен стрес, вземаше безкофеинов.

— Докъде си с Луи Гоулд, Мич?

— Още не съм го убил, ако това имаш предвид.

— Мислиш ли, че може да ни помогне да се доберем до Обрехт?

— Не знам.

— Но е добър в занаята, нали? Дори по твоите стандарти.

Рап не отговори.

Тя хвана чашата с две ръце, сякаш се опитваше да ги сгрее.

— Съжалявам, Мич. И на мен този разговор ми е толкова неприятен, колкото и на теб. Но ако не направим нещо, ситуацията ще се влоши. Ще загинат добри хора.

— Той е социопат, Айрини. Не се интересува от нищо и никого освен от себе си.

— Понякога социопатите не са толкова трудни за контролиране. Достатъчно е да им дадеш това, което искат.

— Да, но какво точно е то в този случай?

— Животът му? Да се върне при семейството си?

Рап не беше много сигурен в това, но вече се бе примирил, че няма друг начин, освен да включи Гоулд в играта. Просто не искаше да седи на седмия етаж в ЦРУ и да говори за това. Той се изправи и тръгна към вратата.

— Отивам да видя Маркъс. Ако получиш още нещо от Рикман, знаеш как да ме намериш.

11.

Главната квартира на ИСИ, Исламабад

Ахмед Тадж седеше зад масивното си бюро и зяпаше стената. Слушалките на ушите му бяха свързани с лаптоп и в прашенето се чуваше гласът на Ахтар Дурани:

— Имаш много да ми разказваш.

— Още не — отговори Джоузеф Рикман.

— Обеща ми. Уредих всичко. Сега си в безопасност в страната ми. Дори ти осигурих нова самоличност. Трябва да спазиш своята част от сделката. Искam имената на американските шпиони.

— Когато Вазир се върне от Цюрих, ще видим как е положението и после ще реша кога и как ще започна да споделям тази информация.

— Сделката не беше такава! — изкрещя Дурани и на записа се чу ръмженето на ротвайлера на Рикман.

— Сделката се промени. Ти го направи, когато реши да се месиш в покушението на Луи Гоулд срещу Рап. Сега трябва да изчакаме да видим какво ще стане.

— Мога да накарам хората си да те убият — изсъска Дурани. — Или по-лошо, да изчакам да се възстановиш и пак да им заповядам да те пребият. Как ще ти хареса това, глупав американецо? Мислиш се за много умен... ама не си. Тук аз държа всички козове. Аз решавам дали ще живееш, или ще умреш.

Рикман се изсмя. В гласа му се чу гъргорене — несъмнено от раните, които сам си беше причинил.

— Мислиш, че ме държиш за врата, а, генерале?

— Мога да те убия още сега.

— Да, можеш. Но до месец и ти ще си мъртъв.

— Какво приказваш?

— Толкова си наивен, генерале. Мислиш ли, че съм толкова глупав, за да се оставя в ръцете ти, без да се застраховам допълнително.

— Блъфираш.

— Не е в мой стил. Аз не блъфирам, аз планирам. Взел съм известни предпазни мерки. Наех адвокатска кантора и оставих много точни указания какво да правят, ако престана да им се обаждам през определени интервали от време. В такъв случай ще започнат да изпращат по имейла файлове на директор Кенеди и други избрани хора.

— Какви файлове? — предпазливо попита Дурани.

— Много детайлна информация, която, между доста други неща, те разобличава като участник в цялата тази каша.

— Какво си въобразяваш? Това е лудост... Ами ако адвокатите прочетат информацията?

— Закодирана е. И не се притеснявай, това са проверени хора. Няма от какво да се тревожиш, ако спазваш договорката ни.

— Ти си този, който не спазва договорката. Сенатор Ферис иска тази информация, за да я използва срещу Рап и Кенеди.

— Да изчакаме да видим как ще се развият нещата в Цюрих.

— Ти си глупак.

— Така ли мислиш? — контрира Рикман с развеселен тон. — Аз пък мисля, че постъпвам доста прагматично.

— Говоря за поверяването на толкова важна информация на хора, на които не мога да имам доверие. Това е глупава постъпка.

— Всъщност е доста умна, макар и вероятно не чак толкова, като имаме предвид твоите навици.

— Какво намекваш?

— Очевидно е, че имаш навик да убиваш хората, с които работиш.

— Това е преувеличено.

— Не бих казал. Затова решението да се презастраховам просто е продиктувано от здравия разум. Не е особено находчиво.

Тадж протегна ръка към лаптопа и спря записа. Имаше стотици часове аудиозаписи от подслушвателни устройства в имението на Дурани и той не бе позволил на никого — дори на асистента си Кабир Гадаи — да ги чуе. В шпионския занаят контролът върху информацията е всичко.

На всички записи имаше интересна информация, но точно този кратък разговор беше най-важният. Още първия път, когато го чу, Тадж осъзна, че заплахата на Рикман е напълно реална, и веднага започна да

търси адвокатски кантори, с които е работил. Сега имаше потвърждение, че разследването му си е струвало усилията. Същата сутрин бе получил доказателство, че Рикман е казал на Дурани истината за своята „застраховка“.

Шпионската мрежа на ИСИ бе засякла разговор за имейл, който Рикман е изпратил до ФСБ, разобличаващ един високопоставен агент, разквартируван в Истанбул. Това бе потвърдено на практика от последвалия опит за отвлечане на агента, осуетен от Мич Рап, при което бяха загинали двама руснаци. Още по-важно беше, че имейлът бе изпратен *след* смъртта на Рикман.

Тадж се усмихна леко. Нямахме как да не признае гениалността на американеца. Дори от гроба щеше да пали пожар след пожар, да тормози Кенеди и хората ѝ. Планът му започваше с летящ старт. Сега, дори тази курва да се просне в краката на директора на ФСБ, и без това напрегнатите отношения между Америка и Русия щяха да продължат да се влошават. Нямахме съмнение, че Кремъл вече замисля отмъщение.

Тадж се изкушаваше просто да остави плана на Рикман да се развива и да наблюдава отстрани как ЦРУ се разпада. Изкушаваше се, но нямаше как.

Планът на Рикман за отмъщение срещу бившите му работодатели беше като самоделно взривно устройство — мощно, но неуправляемо. Ако Тадж разполагаше с информацията (и особено ако Кенеди не знае за това), можеше да я превърне от експлозив в скалпел. С нейна помощ щеше да бъде в състояние не само да разкрие всеки предател в службите на собствената си държава, а и да овладее цялата шпионска мрежа на американците. Със заплахи за разобличаване можеше да вербува повечето ключови агенти на ЦРУ, а другите — да следи или убие. Важни шпиони, които американците мислят за лоялни, щяха да работят за ИСИ. Щяха да му осигуряват постоянен поток от информация за разузнавателните усилия на американците, а на тях да изпращат смесица от истини и дезинформация. Така щеше не само да ослепи най-могъщата шпионска организация в света, а и да я зароби.

Кабир Гадаи лично ръководеше екипа, издирващ адвокатската кантора, за която говореше Рикман, но задачата се оказа трудна. Агентът на ЦРУ криеше дирите си невероятно ефикасно. Освен това бе оставил безброй фалшиви следи, всяка от които трябваше внимателно

да се изследва. Все пак след смъртта на Рикман лабиринтът бе престанал да се разраства. Картината започваше да се изяснява.

На вратата се почука. Тадж свали слушалките и затвори лаптопа.
— Влез.

Гадаи влезе и затвори вратата след себе си. Повечето хора не знаеха, че двамата са втори братовчеди, а и по външността им изобщо не личеше. Гадаи беше хубав мъж, елегантен и напет. Беше истински отдаден на тримата си талантиливи синове и показваше необходимата привързаност към дъщеря си. Жена му бе красива и чаровна, но по-важно — с готовност си затваряше очите за извънбрачните му връзки в замяна на привилегиите, които той ѝ осигуряваше. Тадж се беше научил да търпи развратния живот на Гадаи заради компетентността и лоялността му.

Разбира се, като всеки друг човек, и той си имаше слабости. Ако недостатъчната му набожност беше проблем, още по-голяма бе егоцентричната му нужда да демонстрира на всички около себе си успехите си. Тадж го отдаваше на младежката енергичност, но докато Гадаи не улегнеше, трябваше да го наблюдава внимателно.

— Имаш ли нещо ново за адвоката на Рикман?

Бяха проследили източника на информацията за Седящия бизон до района на Рим, но там имаше стотици адвокатски кантори.

Гадаи остави на бюрото папка и Тадж я отвори. Веднага разпозна името на една италианска кантора.

— Вече сме ги проучвали, нали? Помогнаха на Рикман да създаде анонимен финансов тръст с пари, които отклоняваше от финансирането на ЦРУ за Афганистан. За децата си, ако помня добре.

— Точно така. След като разкрихме, че използва кантората за личните си дела, той я смени.

Тадж неохотно изпита ново възхищение от агента на ЦРУ. Това бе поредният пример за сложните замисли на Рикман. Не беше замаскирал достатъчно добре личните си дела, като очакваше, че онзи, който узнае за адвокатската кантора, ще предположи, че не е замесена и в плана му срещу Управлението.

— Значи вече знаеш кой е? Разкрил си самоличността на адвоката? — попита Тадж, като се опитваше да говори спокойно въпреки вълнението.

— Боя се, че не е толкова лесно, Ахмед. Кантората е много голяма и Рикман не е използвал същия адвокат, както за тръстовете.

— Кой е главният партньор? Можем ли да го разпитаме?

— Много известна и влиятелна личност в Италия. Освен това дълбоко се съмнявам, че знае нещо. Колкото и да са важни тези файлове за нас, за кантората са нещо съвсем незначително. Просто няколко електронни документа, които трябва да се изпратят, ако са изпълнени определени условия. Много е вероятно адвокатът, занимаващ се с тях, да не знае, че клиентът му е мъртъв. И е почти сигурно, че няма никаква представа за съдържанието на документите.

Този път Рикман бе демонстрирал находчивостта си, използвайки едно от оръжията на Тадж. Бе направил всичко да изглежда толкова незабележително, че да не привлича вниманието. Вбесяващо. Тадж съзнаваше, че е на косъм да успее да сграбчи деликатното гърло на Айрини Кенеди.

— Искаш да ми кажеш, че трябва да проверим стотици отделни адвокати, дали обет за поверителност, с надеждата да открием нещо за клиент, когото никога не са срещали лично? Това е недопустимо, Кабир.

По-младият мъж се усмихна. В очите му блесна познатата на Тадж арогантна искрица. Гадаи знаеше нещо и го пазеше за края, за ефект.

— Не ме карай да чакам, Кабир. Много добре познавам театралните ти изпълнения, но търпението ми се изчерпва.

— Извинявайте, господин директор. Проучването ни установи, че тази адвокатска кантора има специален отдел, занимаващ се с такъв вид поръчки — планиране, плащания, трансфер на информация, уведомяване...

— Колко души има в този отдел?

— Работата е силно автоматизирана. Голямата част се извършва от компютър или...

— Колко души!

Гадаи отново отвори папката и извади снимка на пълна жена с изрусена коса.

— Изабела Акорсо управлява цялата дейност с един-единствен административен асистент.

Тадж взе снимката и се вгледа в лицето на жената. Тя изглеждаше на около трийсет и пет и носеше блуза, прилепнала по гърдите ѝ — несъмнено за улеснение на безличните, анонимни сексуални срещи, толкова любими на западните жени.

Трудно беше да повярва, че тази жена държи ключа за строго пазения разузнавателен апарат на Америка. Без да подозира, притежаваше повече информация за дейността на ЦРУ от когото и да било извън ръководството в Лангли.

— Какво знаем за нея?

— Разведена е. Чисто досие. Не е вземала наркотици. Няма любовни авантюри или сериозни финансови проблеми.

Тадж слушаше и гледаше асистента си. Изражението на Гадаи отново подсказваше, че има още нещо.

— Има дъщеря. На шестнайсет, учи в държавно училище. Доста красиво момиче.

— Да разбирам ли, че можем да се доберем до нея?

Гадаи се усмихна:

— Лесно.

12.

Фермата, Западна Вирджиния

— Сглобихте ли го? — попита Рап, когато влезе в подземния бар на Фермата.

Хърли стоеше до билиардната маса с питие в ръка, както винаги, а Скот Колман клечеше под голям макет с отвертка в ръка.

— Тъкмо свършваме — отговори старецът, като запали цигара. — Малкият келеш надмина себе си.

Беше прав. Постигнатото бе впечатляващо дори за Маркърс Дюмон. Компютърният гений беше използвал монтирана на безмоторен самолет камера, за да направи стотици снимки с висока разделителна способност от имението на Лео Обрехт. След това ги беше сглобил с „Фотошоп“ и отпечата на големия колкото влаков вагон 3D принтер в Лангли.

Рап бе очаквал черно-бял модел с размери 60×60 сантиметра с достатъчно детайли, за да направи общо стратегическо планиране. Вместо това получаваше цветен макет, толкова голям, че трябваше да го разрежат на три части, за да се побере в асансьора. Разделителната способност бе толкова голяма, че позволяваше да се видят отделни детайли в градината на Обрехт.

Моделът на самата къща бе построен от разглобяеми слоеве, за да може всеки етаж да се махне и да се открие стоящият отдолу. Единственото, което липсваше, бяха мебелите — пропуск, от който Дюмон изглеждаше искрено засрамен. Той все още не беше разбил кода на системата за охрана на банкера и не можеше да се свърже с камерите в жилището му.

— Voilà — каза Колман, като свърза последния сегмент и изпълзя изпод макета.

Рап премести поглед от модела на самото имение към заобикалящата го гора. Всяко дърво, всяка скала, всеки път и всяко поточе бяха детайлно изобразени. Въпреки че по принцип беше

скептичен към технологиите, това бе едно тяхно постижение, което с радост щеше да използва и в бъдеще.

Хърли остави питието си върху една морава, на която вече имаше кръгли следи от столчето на чашата му.

— Спомням си времето, когато чертаехме плановете за подобни операции върху салфетки.

— Светът се променя, Стан — каза Колман, като се дръпна назад, за да се наслади на макета.

— Грещиш — възрази старецът и между устните му се процеди дим от цигарата му. — Светът си е все същият. Само гланцът се сменя.

— Ето затова винаги съм те харесвал, Стан. Заради оптимистичния ти характер.

— Какво знаем за мястото? — попита Рап, преди Хърли да измисли друг язвителен отговор.

— Самото имение е на площ около 400 декара и е заобиколено от пресечена гориста местност — обясни Колман. — Изпратих Уик да огледа и мога да ви кажа, че е по-лесно да проникнеш във Форт Нокс.

— Местните използват ли района за туризъм?

Бившият тюлен поклати глава:

— Няма маркирани пътеки. Това, което се вижда на модела, са просеки, оставени от дивите животни, или форми на релефа.

— Хубавото за нас е, че Обрехт не се отличава по нищо от всички останали царствени особи — вметна Хърли. — Не обича да се среща с простолюдието. Затова на километри около имението му няма други хора.

— Има само един път — потвърди Колман. — От отклонението на най-близкото шосе до имението му са трийсет и три километра. Най-близката къща е на четиринайсет километра и в момента собствениците не са там. Има само един пазач, по-дърт от Стан и също толкова глух.

— Майната ти — изсумтя Хърли.

Рап отново погледна макета на имението на банкера. Обрехт бе допуснал грешката, която правеха повечето хора като него. Най-добрата система за сигурност е да живееш сред стотици съседи, които познават ритъма на района и биха забелязали всяка промяна. На такива гъсто населени места обикновено има добре организирана полиция, способна бързо да реагира на сигнал.

— Каква е оградата? — попита Рап.

— По-скоро стена — отговори Колман. — Дебела е около трийсет сантиметра, изградена от циментови тухли. Говорихме със строителя, който я е правил, и той каза, че е усилена с бетон.

— Височина?

— Около четири метра. Има главна врата с широчина около пет метра и по-малка врата за доставки. И двете изглеждат така, сякаш могат да спрат танк. Като добавим прожектори, камери и караулни вишки по стената, купонът става пълен.

— Какво знаем за хората?

— Нямаме късмет. Бившите бойци от спецчастите, които Обрехт беше наел отначало, са уволнени. Типовете, с които ги е сменил, приличат на араби и източноевропейци.

Смяната на персонала беше лоша новина. Бяха се надявали да проучат телохранителите на Обрехт чрез военните им досиета. Повечето бяха служили в специалните части, а това бе много малка и много сплотена общност.

Колман прочете мислите на Рап:

— Сега не можем да ги убедим да напуснат Обрехт или да ни отворят вратата, но познавам един от уволнените телохранители. Той ми даде добри сведения за различни неща в къщата, които не се виждат на архитектурния план. Основното е, че всички стъкла са бронирани и в подземие то има бронирана стая за евакуация.

— С колко души разполага в момента?

— Успяхме да засечем дванайсет. Възможно е в къщата да има още, които никога не се показват навън, но се съмнявам. Освен това петима цивилни. Иконом, готвач и три камериерки.

— Кучета?

Колман поклати глава:

— Провер...

Вратата се отвори и в стаята влезе Луи Гоулд, следван от Майк Неш. Наемният убиец беше изкъпан и носеше панталон и синя риза. Не му бяха дали обувки, в случай че прояви глупостта да хукне да бяга.

Колман понечи да му подаде ръка, но Рап го изгледа сурово и той спря. Гоулд беше спасил живота му в Афганистан и макар да знаеше, че го бе направил единствено за да не изгуби един добър стрелец, не можеше да отрече, че му е задължен. Съзнаваше също, че Гоулд няма

да оживее, ако Рап има дори най-малко основание да се усъмни в лоялността му.

— Мисля, че няма нужда от представяне — каза Неш в опит да тушира напрежението.

Имаше талант да успокоява ситуацията, но този път не се получи. Рап мълчеше. Гоулд се приближи до макета върху масата за билиард.

— Леле — възкликна, като се наведе над него. — Винаги се е говорело, че в ЦРУ имате най-добрите играчки. Сега вярвам, че е така.

Рап продължаваше да го гледа мълчаливо и никой не посмя да заговори. Гоулд беше единственият човек, по отношение на когото изпитваше колебания. Понякога му се щеше да си сменят местата — да се оттегли и да заживее спокойно със семейството си. Друг път искаше да направи жената на Гоулд вдовица, а дъщеря му — сираче.

Засега обаче имаха нужда от него.

— Добре дошъл в екипа — каза след малко Рап.

Другите мъже видимо си отдъхнаха, а Гоулд отговори:

— Благодаря, Мич.

— Сега почвай да вършиш работа — изръмжа Хърли.

— Добре. — Гоулд скръсти ръце на гърдите си. — Стената е много по-яка, отколкото изглежда. Вкопана е на метър под земята и бетонните тухлички са допълнително запълнени с цимент. Прозорците са бронирани и в подземиято има бронирана стая.

Колман вече беше проучил тази информация, но фактът, че Гоулд не започна с обичайните си лъжи, бе обнадеждаващ.

— Има ли кучета? — попита Рап. Колман не беше стигнал още до отговора на този въпрос.

— Едва ли. Като малък Обрехт е бил нападат от един от доберманите на баща си. Все още има белези от едната страна на лицето. Изпитва ужас от кучета.

Рап погледна Колман, който потвърди информацията с леко кимване.

— Каква охрана има? — попита Гоулд.

— Дванайсет мъже — отговори Колман. — Все сериозни професионалисти.

— Това е повече, отколкото имаше преди. Сигурно доста сте го уплашили. Успяхте ли да се доберете до някого от тях?

— Уволнил е всички американци и британци — каза Хърли.

Гоулд кимна:

— Досетил се е, че може да ги вербувате. Това е проблемът при Лео. Не е глупак.

— Колко сигурна е бронираната стая? — попита Рап.

— Изкопана е в основната скала под къщата. Има трийсет сантиметра дебели стоманени стени, самостоятелно кислородно хранване, самостоятелни системи за отопление и охлаждане. Можете да изгорите къщата до основи, а той вътре даже няма да се изпоти.

— Значи при първи признаци за пробив в сигурността Обрехт ще се заключи там и ще чака да се махнем — отбеляза Рап. — Скот, какво откри за комуникациите му?

— Ще заглушим радиосигналите и ще прекъснем кабелните му линии, но огневата мощ, която трябва да използваме, за да влезем, няма да остане незабелязана, колкото и далеч и колкото и глухи да са съседите му. Можем да се включим в линията на полицейския участък и да отклоняваме обажданията, но това ще ни спечели не повече от петнайсетина минути.

Всички замълчаха, втренчени в макета на Дюмон. След малко Гоулд заговори:

— След като минах теста за бронираните стъкла и кучетата, нека да ви кажа нещо, което не знаете. Бронираната стая не е единственото, което има в подземията на Обрехт.

Взе една щека за билиард и посочи в основата на една горичка югоизточно от стената.

— Има тунел за евакуация, който излиза на това място.

Рап погледна Колман, който сви рамене:

— Няма го никъде на плановете и бившите му телохранители не знаят за него.

— Обрехт няма доверие на никого. Бронираната стая върши работа при най-вероятната заплаха — ако някой мошеник, с когото работи, реши да го очисти, защото знае твърде много. Тунелът е в случай че собствените му телохранители или цяла държавна институция се опитат да го атакуват. Аз открих тунела случайно, когато обикалях да търся пробиви в сигурността. Входът е скрит в малка естествена пещера.

Повечето от това беше лъжа, разбира се. Обрехт използваше тунела, за да вкарва в имението си контрабанда, за която искаше да е сигурен, че властите никога няма да научат. Обикновено красиви момченца, отвлечени от улицата в страни от третия свят, но понякога и престъпните си съдружници като Гоулд.

— Мога да изпратя хората си да погледнат — каза Колман.

Рап кимна кратко. После попита:

— В тунела може ли да се влезе от пещерата?

— Не би трябвало да е проблем.

— Добре тогава. Колкото и да е изкушаващо просто да седим и да чакаме Обрехт да излезе, не можем да рискуваме. Когато Рикман е замесен, винаги има вероятност някой от телохранителите да е купен и да очисти Обрехт, преди да се доберем до него. Още по-голяма е вероятността да се скрие в бронираната стая. В крайна сметка, единственият начин да сме сигурни, че ще го заловим жив, е като влезем и го извлечем оттам.

13.

Близо до Бакар, Пакистан

За тази екскурзия джипът на благотворителната организация беше сменен със също толкова ненабиващ се на очи малък камион. Товарният автомобил се движеше с редовно пътуващ конвой с доставки и Тадж седеше на седалката до шофьора. Пътят бе добре поддържан и пустинният, изложен на ветровете пейзаж се простираше във всички посоки, докдето поглед стигне — силен контраст с претърпаните пакистански градове.

Постройката, която не след дълго се появи на хоризонта, беше специално проектирана да не бие на очи и оставаше незабелязана въпреки последните събития. Изградена с местни материали и с вид на обикновен склад, тя максимално се сливаше с обстановката. Бодливата телена ограда около нея беше стандартен модел и по нищо не се различаваше от милиони други подобни заграждения. Нещо по-важно — комплексът реално произвеждаше текстилните продукти, показани на табелата отпред (макар и работниците да бяха доверени мъже от пакистанската армия).

— Искам лично да видя пораженията — каза Тадж, когато водещият автомобил спря пред входната врата. — Ще слеза тук.

На стоическото лице на шофьора се изписа страх.

— Не сме сигурни, че всички терористи, участвали в нападението, са заловени, господин директор. В района може да има въоръжени бойци.

Реакцията му беше разбираема. Пакистанските талибани, целящи свалянето на законната власт, бяха нападнали комплекса преди по-малко от осем часа.

Въпреки това директорът на ИСИ отвори вратата и излезе на страничното стъпало, без да си даде труда да успокои подчинения си.

— Да извикам ли отряд да ви охранява, господин директор?

— Не.

Небето беше чисто, както обикновено, и ако се появяха повече хора, които да го обградят, можеше да привлекат вниманието на американските сателити. Според информацията от разузнаването ЦРУ не знаеше за съществуването на този и още деветнайсет подобни центъра, разположени из цял Пакистан. Предвид изключителните трудности, свързани със създаването и поддържането на комплекса, Тадж нямаше никакво желание да извади американците от това неведение.

Армията бе успяла да възстанови нормалния външен вид на сградата със скоростта на екип за спешно реагиране. Огромната дупка в стената от източната страна на вратата беше запречена с бодлива тел, която, макар и да не осигуряваше пълна недостъпност, поне замаскираше следите от натъпкания с експлозивни камион, който се бе забил в нея малко преди зазоряване. Втората кола бомба не се беше взривила и лежеше на една страна само на десетина метра от главния вход на сградата. Покрита с камуфлажна мрежа, тя бе невидима от въздуха.

Трупове на девет войници и шестнайсет талибани, загинали при нападението, бяха прибрани вътре и щяха да бъдат изпратени с доставката на платове, когато конвойт си тръгне. Дори петната от кръв и огън бяха заличени — покрити с пръст още преди слънцето да се издигне над хоризонта.

Тадж се пъкна през дупката в повредената ограда, без да даде вид, че забелязва един войник, скрит зад купчина стари тръби. Снайперистът беше предупреден за идването му.

Директорът на ИСИ влезе през една ръждясала врата от страни на сградата в мизерно помещение, вонящо на химикалите, използвани в производството. Вътре имаше едно-единствено бюро и зад него седеше мъж с износена риза и вратовръзка. Приличаше на обикновен управител на фабрика, но всъщност бе войник от специалните части, отговарящ за сигурността. Той сведе очи в израз на основателен срам от случилото се и натисна едно копче до крака си. Ключалката на вратата отсреща избръмча и Тадж я отвори и мина нататък.

Основното помещение създаваше много сполучливо илюзия за истински производствен цех. Имаше работещи машини, а покрай стените бяха наредени опаковани в найлон топове плат. Само опитно

око можеше да забележи неравностите на бетонния под, под който бяха скрити четири от всичките 117 ядрени глави на Пакистан.

Конкретно тези бяха монтирани на балистични ракети „Шахин 1А“, разработени с помощта на севернокорейците. За момента те бяха най-модерните от техническа гледна точка ядрени ракети на Пакистан, с обхват от близо две хиляди километра и елементарна система за избягване на уредите за прихващане.

Наклоненият покрив на сградата бе закрепен с болтове с вграден експлозив, които при взривяване щяха да сринат цялата конструкция. Това, на свой ред, щеше да позволи ракетите да се вдигнат на установките и да бъдат изстреляни броени минути след получаването на заповед за атака.

По ирония, голяма част от парите за тази конструкция идваха от американците. Те толкова се бояха да не би ракетите да попаднат в ръцете на терористи, че бяха готови да изливат неограничени средства в пакистанската ядрена програма. Единственото, което американските политици очакваха, беше някаква имитация на подобрена сигурност.

Телефонът в джоба му завибрира и той се огледа, преди да вдигне. Работниците полагаха голямо старание да се преструват, че не го забелязват.

— Слушам — каза Тадж, като пъкна в ухото си дистанционната слушалка.

— Заповядайте да докладвам, преди да се кача в самолета за Рим — каза Кабир Гадаи.

Гласът му едва се чуваше сред бученето на машините. Предстоящата му мисия беше да убеди Изабела Акорсо да предаде файловете, които адвокатската ѝ кантора бе получила от Рикман.

— Говори бързо — каза Тадж, като продължи към една врата в другия край на производственото помещение.

— Както наредихте, Обрехт е пуснал обяви във всички главни вестници по света, а също в предварително определените сайтове и списания. Освен това е оставил кодирани съобщения във всички тайни пощенски кутии. Досега няма отговор.

Тази информация разочарова Тадж, но не беше неочаквана. Той бе сигурен, че ЦРУ е заловило Луи Гоулд, но все още не знаеше нищо за съдбата му. Имайки предвид предишните срещи на наемния убиец с Мич Рап, нищо чудно, ако вече бе покойник.

Кенеди обаче беше умна жена. Сигурно отчаяно искаше да залови Обрехт, а най-обещаващата стратегия за това бе, като предложи на Гоулд да пожали живота му в замяна на помощта му. Това даваше възможност да се отърват от Рап.

— Готови ли сме да действваме при нападение срещу имението на Обрехт? — попита Тадж.

— Да. Макар да не спира да недоволства, че го използваме за примамка.

Тадж се дръпна встрани, за да направи път на един багер. Обрехт беше абсолютно нищожество — престъпник, получаващ удоволствие от порочния си начин на живот, но само ако друг поема рисковете.

— Предполагам, че си му предложил пари, за да се успокои.

— И не само.

— И американците и британците от охраната са освободени?

— Да, господин директор. Сменихме ги с хора, нямащи връзки с ЦРУ или американската армия и по принцип недобре настроени към Америка. Все опитни мъже.

— Ако нещо не стане по плана, ще трябва да ликвидираме Обрехт. В никакъв случай не бива да попада в ръцете на Мич Рап.

— Ще бъде жалко, ако го изгубим — отбеляза Гадаи. — Много е полезен. Но разбрах.

Тадж приближи вратата в дъното на цеха и забави ход.

— Когато пристигнеш в Европа, искам пак да докладваш.

— Разбира се.

Тадж затвори и прибра слушалката в джоба си. Гадаи беше прав. Обрехт наистина им бе много полезен. С негова помощ се перяха милиарди долари от афганистански хероин. Тадж даваше повече от половината от приходите, за да си осигури лоялността на множество въоръжени групировки, действащи на територията на Пакистан. За щастие Луи Гоулд щеше да му излезе много по-евтино.

Всъщност би било много забавно, ако му бяха предложили да убие Мич Рап безплатно. Тадж подозираше, че наемният убиец щеше да се съгласи на драго сърце. Но сега не беше моментът да поемат безсмислени рискове. Ако Гоулд видеше обявата и успееше в задачата, щеше с пълно право да заслужи петнайсетте милиона долара, които му бяха обещали. Колкото и абсурдно да изглеждаше да хвърлят толкова много пари за убийството само на един човек, би било много

непредпазливо да подценяват способността на Рап да проваля чуждите планове. Да го ликвидират, означаваше да извадят зъбите на Кенеди. Тя и жалката ѝ страна щяха да останат слепи и беззащитни пред лицето на онова, което се готвеше.

Тадж влезе в широк коридор и видя президента Хутани, който говореше с Умар Ширани, началник-щаба на армията. Двамата се обърнаха и Хутани вдигна ръка за поздрав.

— Ахмед. Благодаря, че дойде. Надявам се, че си пътувал добре.

— Да, така е — отговори Тадж, без да го поглежда в очите. — Благодаря за загрижеността, господин президент.

Ширани го погледна презрително, после стисна ръката му необичайно учтиво. Генералът беше един от най-влиятелните мъже в страната и като мнозина други смяташе Тадж за слабохарактерен. Днес обаче самочувствието му бе пострадало тежко. Охраната на ядрените комплекси беше негова отговорност, а това бе второто нападение срещу един от тях за последните месеци. В комбинация с увеличаващата се власт на Хутани и последните заплахи на американците, че ще намалят военните помощи, влиянието на застаряващия генерал започваше да се топи.

— Каква информация получихте в ИСИ? — попита президентът.

— Доста неща — отговори Тадж. — Нападението е извършено от талибанска група, разположена в Бану. Предводителят им се самовзривил, когато хората ми се втурнали да го заловят, а оцелелите терористи се опитват да избягат през границата в Афганистан. Разбира се, ще направим всичко, за да ги хванем и да ги разпитаме. Най-важното сега е да разберем дали и други от ядрените ни хранилища са набелязани за цели.

— Браво, Ахмед. Както винаги, много се радвам, че си с нас.

— Ако е толкова лесно да идентифицират тези групи — измърмори Ширани, — може би следващия път директорът ще бъде така добър да ме предупреди, когато някоя от тях готви такова нещо.

Отчаян и жалък опит да отклони вината. Очевидно за генерала беше много удобно да се крие зад авторитета на поста си.

— Моля да приемете извинението ми, че не разполагах с тази информация навреме, за да ви помогна да усилите охраната — любезно отговори Тадж. — Но ви уверявам, че полагаме всички усилия да проникнем в тези радикални групи.

Въпреки че Ширани и Хутани нямаше да приемат забележката му като умишлена, посланието беше ясно: работата на военните бе да бъдат в постоянна готовност. ИСИ не носеше отговорност да ги буди от летаргията навреме, за да изпълняват задълженията си.

— Възможно е да има вторични нападения — продължи Тадж. — Съветвам ви да се погрижите хората ви да бъдат нащрек.

— Те винаги са нащрек — заяви Ширани малко по-дръпнато от необходимото.

Хутани се намръщи:

— Всички факти говорят за противното, Умар. Би трябвало да си благодарен на Ахмед за подкрепата.

— Разбира се — малко напрегнато отговори Ширани. — Благодарен съм на ИСИ за помощта. Всички имаме обща цел.

— Така е — съгласи се Хутани. — Всички сме твърдо решени да охраняваме строго тези обекти. За съжаление много от парите, определени за тази цел, се харчат за други начинания.

— Господин президент, длъжен съм да възразя — заяви Ширани. — Струва ми се, че наемките за недобре свършена работа от страна на армията. Терористите като тези несъмнено представляват опасност, но със сигурност не са единствената — нито дори най-сериозната. Създаването на система за сигурност, абсолютно непробиваема от малки терористични групи, би било лесна работа, ако не бяхме заети да крием хранилищата от индийците и американците. Нашата основна цел трябва да бъде да се защитим в случай на първи удар от страна на една от тези две държави.

— Не съм наивен в тази материя, Умар, но се питам дали страхът ни от външен враг не преминава в параноя. Ако някоя от тези групи успее да открадне ядрена глава и я използва, отмъщението на американците ще погуби нашата държава във вида, в който я познаваме. Не. Пакистан има шанс да стане велика страна, но го пропиляваме с тези дребни игрички. Америка си извади поука от Ирак и Афганистан, а Индия няма нужда да ни напада, за да ни победи. Те вече са ни разгромили с бурния си напредък. Пред нас са във всички области, от образование и икономика до дипломация. Това е бъдещето, Умар. Тези неща правят сигурността. Не оръжията.

Ширани отвори уста да възрази, но Хутани вдигна ръка:

— Много беше удобно да разпалваме екстремизма в краткосрочна перспектива — продължи президентът, — но сега има опасност сами да се изгорим. Нещата трябва да се променят. Страната трябва да се модернизира и обедини. Бъдещето ни не може да се финансира с подаяния от държави, които се боят, че нашата се разпада. Доверие. Уважение. Богатство. Това трябва да развиваме.

— Какво предлагате? — подозрително попита Ширани.

— Разширяването на реактора „Хушаб“ ще бъде замразено — отговори Хутани с тон, подсказващ, че решението не подлежи на обсъждане. — Същото се отнася до производството на материали за ракетите. Оръжията, с които разполагаме, са повече от достатъчни, за да отговорим на външно нападение.

Ширани бе твърде шокиран, за да каже нещо.

Президентът продължи:

— Освен това отбраната на ядрения ни арсенал се прехвърля от армията на ИСИ, считано от този момент.

Тадж се престори на изненадан, макар че от две години работеше точно за това решение.

— Господин президент, не мисля...

— Решението е взето, Ахмед. С генерал Ширани ще започнете прехвърлянето на отговорностите още сега.

— Да, господин президент.

Тадж погледна скришом Ширани. Оскърблението беше жестоко, но генералът успя да скрие гнева си. Несъмнено вече пресмяташе силите на своите съмишленици спрямо тези на Хутани и преценяваше вероятността да организира успешен военен преврат.

След няколко секунди генералът най-сетне погледна Тадж и този път не си даде труд да скрие омразата си. Вместо да отмести поглед, както правеше обикновено, Тадж се вгледа право в очите му. За първи път Умар Ширани получи кратка възможност да надникне в истинския характер на новия си господар.

14.

Фермата, Западна Вирджиния

Луи Гоулд се преструваше, че изучава огромния макет на имението, но всъщност наблюдаваше мъжете в стаята. Трябваше да запази хладнокръвие. И най-малката грешка можеше да му струва живота.

Майк Неш, за когото наемният убиец знаеше съвсем малко, беше излязъл. Така Гоулд остана в компанията на трима души. Стан Хърли не беше просто стар, той бе динозавър. Трудно можеше да разграничиш легендата от реалните факти за миналото му, но дори само половината от това, което се говореше, да беше вярно, навремето дъртакът със сигурност е бил много опасен. Сега обаче бе просто една торба кокали, със суха кашлица и изразено накуцване. На Гоулд нямаше да му е лесно да приеме сериозно това изкопаемо, но и съвсем да го пренебрегне би било непредпазливо.

Колман беше друга работа. Наближаваше петдесетте, но все още изглеждаше като издялан от камък. Като бивш тюлен беше естествено да играе ролята на главен оперативен агент. Фактът, че Рап го е взел в отряда си, говореше, че Колман е изпъкнал с качествата си в организация, която взема само хора с изключителни способности. Разликата беше като между квалификация за олимпийските игри и спечелване на златен медал. Ако имаше някакви слабости, те бяха само психологически. Падаше си малко бойскаут — вярваше твърде много в Бог, родината и бойното другарство.

Накрая Мич Рап. Този тип не се вместише в нито една категория. Нямаше видими физически или душевни слабости. Движеше се от невероятни инстинкти, нито за миг не се колебаеше, не изпитваше угризения. Зад гърба му стояха десетилетия на опит и обучение. Накратко, един от най-опасните мъже на света.

Въпреки всичките си велики умения тримата убийци слушаха внимателно всяка дума на Гоулд. Лесно можеше да се подлъже и да започне да се държи с тях като с идиоти. Да позволи на подплатената с

основателно самочувствие арогантност да го подлъже и да ги възприеме като обикновени цели.

В миналото двукратно се беше опитал да убие Рап и не успя, въпреки че и двата пъти имаше елемент на изненада. Гоулд усети, че започва да търси свръхестествени обяснения, и се опита да спре тази тенденция. Забравеше ли с кого си има работа, щеше да свърши с куршум в главата.

— Знам, че планираш това от момента, в който си започнал да работиш с Обрехт — каза Рап. — Какво имаш?

Гоулд имаше напълно завършен план, от начало до край. По ирония идеята бе изцяло на Лео Обрехт — човека, за когото Рап погрешно си мислеше, че е целта на тази операция.

Работата ще се извършива предимно в дома на собственика в Швейцария. Искаме да използваме най-очевидния път за отсяване.

Обрехт знаеше, че от ЦРУ искат да го заловят, и беше стигнал до извода, че нямат друг избор, освен да нападнат имението му. Очевидно се надяваше Гоулд да ги убеди да проведат операция, използвайки най-очевидната стратегия. Той лесно можеше да им я пробута, особено на Колман. Военните разглеждаха всяка бойна ситуация по предсказуем начин и бившият боец от флота със сигурност имаше голяма склонност към принципа НПГ: „Направи го просто, глупако“.

Гоулд взе една от щеките за бiliarд и посочи скалисто възвишение западно от желязната порта на имението.

— Това е най-високата точка в района и се намира на много удобно място. Разстоянието до стената е над шестстотин метра, а онзи хребет на юг обикновено спира вятъра. Добра снайперистка позиция.

Колман кимна:

— Хората ми ходиха там. Това е единственото място, което е достатъчно високо, за да даде добра видимост към стената, и има пряка линия за стрелба през вратата. Има добро прикритие и много възможни пътища за евакуация.

— Ами тунелът? — попита Хърли.

— Изпратих Уил да се промъкне дотам и да погледне. Намерил е входа, но не е влязъл, в случай че има сензори. Ако съдим по снимките, които е направил, вратата е стоманена. Няма как да разберем колко е дебела и няма очевиден начин да се отвори.

— Има скрита клавиатура с дванайсетцифрен код — обясни Гоулд. — Говорих с човека, който я инсталира, и го убедих да въведе резервна комбинация. Тунелът излиза зад една етажерка в мазето на Обрехт.

— Убедил си го? — не пропусна да отбележи Колман.

Истината бе, че Обрехт даде на Гоулд личен код, който можеше да се активира временно, ако се наложи наемният убиец да влезе в имението.

— Хората стават много сговорчиви, когато им пъхнеш дуло на пистолет в устата.

— Вярно е — съгласи се Хърли, като надигна чашата с бърбън.

Гоулд посочи входа на тунела на макета:

— Предлагам двамата с Мич да влезем оттук няколко минути преди пет.

— Защо пет? — попита Рап. — Все още е светло.

— Да, но тогава всички разпускат. Обрехт внимава никога да не прави нещо по график, когато е навън, но в имението се чувства в безопасност. Доколкото знам, всеки ден точно в пет отваря бутилка скъпо френско вино и запалва кубинска пура в кабинета си. Там ще го хванем, ще го измъкнем през тунела и до час вече ще сте го натоварили в самолета.

Гоулд задържа погледа си върху лицето на Рап, но изражението на американеца бе непроницаемо. Дали се хвана на примамката?

— Доколкото имам наблюдения, снобите, които пият скъпо вино, избират бутилката според настроението си — каза Рап. — Така няма ли опасност да го засечем в мазето малко преди пет?

Това бе поредното напомняне защо не трябва да подценява убиеца от ЦРУ. Гоулд би задал същия въпрос, но не беше сигурен, че щеше да се сети толкова бързо.

— Добър аргумент, но Обрехт има допълнителен охладител за вино, инсталиран в дневната. Когато пие, взема бутилките оттам. А кога го зарежда, нямам представа, даже да има определен час.

— Дванайсетте телохранители, като засякохме, през повечето време стоят навън — отбеляза Рап. — Има ли постоянна вътрешна охрана, за която не знаем?

— Не, поне доколкото съм видял. Обрехт не обича да го безпокоят и държи само няколко прислужници, които са обучени да не

му се пречкат. Но щом казвате, че е наел допълнително хора, не мога да се закълна.

— Мисля, че има голяма вероятност да си прав — каза Колман. — Постоянно наблюдаваме прозорците и досега не сме засекли никого, който да не ни е познат от основния охранителен екип.

— Значи имаме дванайсет мъже, разположени през повечето време отвън — обобща Хърли. — Всички са добре въоръжени, опитни и в добри отбранителни позиции. Всички са наети наскоро, следователно на никого няма да му е скучно или да е с намалена бдителност. Ситуацията не е много благоприятна за нас.

— Така е — съгласи се Гоулд. — Повярвайте ми, никак не ми харесва, че ще съм част от двучленен екип и ако нещо стане, дванайсет мъже с автомати ще хукнат да стрелят по нас. Но не виждам много други варианти.

Тримата мъже срещу него се спогледаха за момент. След малко Рап каза:

— Тричленен.

— Моля?

— Няма да си част от двучленен екип. А от тричленен. Преди няколко дни Хърли позвъни на вратата на имението и даде на един от телохранителите на Обрехт фалшива визитна картичка от Интерпол. Каза да предадат на банкера, че от организацията искат да говорят с него. Преди малко се обади секретарят на Обрехт да уговори среща в имението за вдругиден.

На лицето на Гоулд се появи тънка усмивка. Но не по причините, поради които се засмяха другите трима мъже.

Личното и професионалното досие на кандидатите ще се проверява чрез Интерпол.

Това изречение в „Поуст“ го беше озадачило. Сега му стана кристално ясно. Обрехт се беше досетил кой е мнимият агент от Интерпол и бе готов да го посрещне.

— В колко часа е срещата? — попита Гоулд, като още обмисляше как това ново развитие на нещата ще повлияе на плана му.

— В три — отговори Рап.

Това беше идеално. Мисията му вече изглеждаше като детска игра. Сега Обрехт и хората му знаеха не само „очевидния път“, по който Гоулд щеше да влезе, а и в колко часа щеше да стане това.

— Така става още по-добре — каза след малко наемният убиец. — Той ще покани Стан в кабинета си, който е по-лесно достъпен откъм тунела, отколкото дневната. Освен това ще имаме трети човек, когото никой няма да очаква. По дяволите, ако се наложи, дори може да вземем Стан за заложник.

— Да бе, за да ме използваш като жив щит ли? — измърмори Хърли. — Забрави.

— Довери ми се, деденце. Нищо няма да ти се случи.

Хърли се нахвърли да го бие, но Рап го задържа.

Французинът не помръдна от мястото си, ухили се широко. Вече не му се вярваше как се нареждат нещата. Всичко работеше в негова полза. Започваше да чувства пръста на съдбата. Той щеше да бъде човекът, убил Мич Рап.

— Внимавай — каза Гоулд, като се наведе над пластмасовия макет на имението на Обрехт. — Да не счупим някой кокал, преди да сме тръгнали.

— Говори, говори. Докато все още можеш — изсъска Хърли.

Гоулд се засмя и отиде при бара.

— Може би трябва да обсъдим какво ще получа, когато свърша работата — отбеляза, докато си вадеше бира от хладилника.

— Мисля, че вече го обсъдихме — каза Рап и другите го погледнаха.

— Няма да ме убиеш, това ли само? Не ми изглежда достатъчно за предаването на човек като Лео Обрехт.

— На мен даже ми изглежда много — намеси се Хърли.

Гоулд погледна стареца и отви капачката на бирата. Отново си помисли, че тая развалина от старческия дом ще бъде като черешка върху трупа на Рап. Ако убиеше двамата наведнъж, името му щеше да се споменава в професионалните среди още сто години. След като помисли обаче, реши, че може би ще е по-добре само да го осакати. Да го остави да прекара краткия остатък от живота си в инвалидна количка, знаейки, че дори не е бил достоен да бъде застрелян.

— Ако си спомням добре, Кенеди спомена нещо от рода да ме оставите като нещатен сътрудник.

Рап не отговори веднага. Само се втренчи в убиеца със зловещите си черни очи. Гоулд не искаше да отмести поглед, но усети, че волята му го напуска.

— Обаче аз не съм споменал такова нещо — каза най-сетне Рап.
— Единственото, което ти предлагам, е шанс да се върнеш при жена си и дъщеря си. Ако приемеш само една поръчка още, няма да доживееш да си вземеш парите.

— Мисля, че човек с моите умения може да ви бъде полезен.

Разговорът беше безсмислен, но той не искаше да отстъпва. Кого се опитваше да заблуди Рап? Оцеляването му в Афганистан беше чист късмет. Ако поръчителят на Гоулд не го беше предал, великият Мич Рап сега нямаше да е между живите. А пък оцеляването му от взрива в дома му преди години беше резултат от щастлива случайност и прекалено сложните приготовления, които Гоулд бе направил, за да замаскира убийството като нещастен случай.

— Чуй ме добре, Луи. Приеми сделката. Гледай как дъщеря ти расте. Доживей дълбока старост заедно с жена си. Стан е прав. Това е много.

15.

Рим

Кабир Гадаи погледна картата на дисплея на телефона си, докато непринудено ходеше по тротоара. Беше слънчево и прохладно — нямаше да прави странно впечатление с широкото палто и големите черни очила. Но и те не бяха достатъчна дегизировка, за да се почувства сигурен.

Да го изпрати сам в Рим, бе една от редките тактически грешки на Ахмед Тадж. Имаше множество добре обучени служители на ИСИ, способни успешно да изпълнят задачата. В цифровата епоха беше невъзможно да пътуваш където и да било, без някъде да те заснемат, а за високопоставен служител като Гадаи бе твърде рисковано да влиза в страна от Европейския съюз с фалшив паспорт. Затова италианците имаха информация за пристигането му под доста неубедителния претекст, че извършва проверка на сигурността за пакистанското посолство в Лондон.

С всеки изминал ден Тадж все повече се вманиачаваше в издирването на файловете на Рикман. Наистина, ако се доберяха до информацията в тях, това би било най-големият шпионски удар за последните седемдесет години, но директорът на ИСИ сякаш забравяше, че те не са необходими за успеха на плана му. Започваше да се отклонява от истинските задачи и Гадаи за първи път виждаше как неутолимата жажда за власт замъглява преценката на шефа му.

Точно това правеше физическото му присъствие в Рим още по-опасно. Пригответленията им бяха стигнали до решителен етап и Гадаи щеше да бъде много по-полезен в Исламабад. Някой трябваше да следи безбройните детайли от плана на Тадж и той бе единственият освен директора, който познаваше всички тънкости на операцията. Освен това организацията за предстоящото посещение на американския държавен секретар се оказа по-сложна от очакваното.

От американска страна мерките за сигурност се следяха от бившия служител на Сикрет Сървис Джак Уоч, който почти като малко

дете задаваше въпроси за всяка подробност. Тържествената вечеря бе ключов момент в плана на Гадж и Гадаи нямаше да допусне да бъде изложена на риск заради един опасно любопитен консултант. Трябваше лично да се занимае с американеца, а сега, като отсъстваше от страната, не можеше да контролира ситуацията.

От другата страна на немногочудната улица имаше сграда от началото на XX век, а след нея — футболно игрище, оградено откъм тротоара с телена мрежа, чиято основна функция бе да пази от прелитащи топки. Зад добре поддържаната тревна площ се издигаше модерна бетонна постройка в силен контраст със старото предградие наоколо. Зад огледалните прозорци се намираще гимназията, в която учеше шестнайсетгодишната дъщеря на Изабела Акорсо.

Не се виждаха деца, но това бе нормално за този сутрешен час. Щяха да се появяват за кратко през междучасията на различни интервали през деня и малко по-за дълго в обедната почивка. Следобеда щяха да се отдадат на спортни занимания, които западниците с готовност позволяваха на момичетата си.

Гадаи пхна ръце в джобовете си и едва се сдържа да не поклати глава с отвращение. Не се интересуваха от чистота и непорочност. Жените в тази страна можеха да си правят каквото пожелаят. Само като си представи, че дъщеря му може да тича така по игрището с голи прасци и ръце, изпита гняв. Би я пребил до смърт без никакво угризение и ислямският съд щеше напълно да оправдае решението му.

Гадаи пресече павирания двор и влезе във фойето на жилищния блок в дъното му. Подмина асансьора и тръгна по стълбите. Качи се на петия етаж и там влезе в пустия коридор. Продължи уверено към четвъртата врата отдясно, като намести яката си и огледа стените и тавана, за да се увери, че няма камери, както му бяха докладвали.

Отключи с ключа, който му бяха дали, влезе и веднага затвори вратата. Огледа малкото помещение. Беше типичен апартамент за района — варосани стени, дъсчен под, деформиран с времето, и малък кухненски бокс, пълен с евтини уреди. Взет под наем само преди няколко дни, все още нямаше мебели. Единственият признак, че някой живее тук, бяха няколко кутии с храна на кухненския плот и чайникът на котлона.

Латиф Догар се показва на вратата на спалнята и кимна почтително:

— Капитан Гадаи. Как мина полетът?

Гадаи мълчаливо влезе в стаята покрай подчинения си. Вътре имаше купчина одеяла на пода и една цяла стена, облепена със снимки. Всичките бяха на едно и също младо момиче. Повечето — в близък план, заснети, докато играеше футбол пред училище. Фокусът бе не върху лицето ѝ, а върху младото ѝ тяло и неприличните шорти.

— Откъде имаш тези снимки?

— Остави ги екипът за наблюдение, господин капитан. Аз...

— Толкова ли си тъп, че да не можеш да познаеш целта без тях?

— Не, господин капитан.

— Унищожих ги тогава.

— Слушам.

Може би Тадж все пак не беше постъпил толкова неразумно, като изпрати него. Дори самият факт, че тези снимки са били проявени, бе недопустим; но окачването им на стената беше чисто своеволие. Виновниците заслужаваха най-жестоко наказание, ако Тадж не беше уредил да изчезнат веднага след завръщането си в Пакистан.

Щорите бяха почти напълно спуснати и Гадаи коленичи, за да надникне през трисантиметровата пролука отдолу. Оттам се откриваше пряка гледка към намиращото се (както му бяха докладвали) на 212 метра училище. Оградата можеше да спре куршум, но това не беше важно. Повече го интересуваше видеокартината и тя щеше да бъде съвсем приемлива.

Гадаи отиде при дълъг метален калъф, опрян на стената, и нагласи комбинацията на ключалката. Вътре имаше доста необичаен предмет и той го подаде на Догар. Убиецът го взе и го завъртя озадачено.

— Това... Това не е оръжие.

Абсолютно правилно. Предметът бе скъсен пластмасов приклад за карабина с ръкохватка отпред, предназначен за монтиране на фотоапарати и бинокли при наблюдение на птици. Беше по-лесен за внасяне в Европейския съюз от огнестрелно оръжие и защитен както от непредвидени случайности, така и от глупостта, която пакистанският екип проявяваше до момента.

Догар разгледа видеокамерата, монтирана на приклада, като обърна специално внимание на копчетата за управление и забеляза мерника на обектива.

— С това ли да продължа наблюдението?

Гадаи извади лаптопа, който също беше в кутията.

— Прокараха ли интернет?

— Да, както заповядахте. Уверихме се, че скоростта на качване е четири мегабита в секунда.

— Включи камерата и я насочи навън.

Догар изпълни заповедта и на лаптопа се появи картина от училището.

— Виждаш ли онази жена на тротоара? Фокусирай върху главата ѝ.

Мерникът се центрира върху дясното слепоочие. Беше съвсем като снайпер.

Идеално.

16.

В близост до Боденското езеро, Швейцария

Дисплеят на таблото на микробуса приличаше на обикновен сателитен навигатор, но беше нещо далеч по-сложно. Рап гледаше картината от безпилотния самолет, управляван дистанционно от Маркъс Дюмон.

През повечето време се виждаше хълмист и гъсто залесен терен. Пустото селско шосе, по което караха, пресичаше левия ъгъл на видното поле, от север на юг. Седем километра на изток се виждаше криволичещият път, свършващ в имението на Обрехт. Той също бе пуст. Беше сряда сутрин, а районът се използваше за отдих от по-заможни швейцарци предимно през уикенда.

— Приближаваме мястото на срещата — каза жената зад волана.
— Три минути.

Рап не знаеше много за Мария Глаузер освен това, че говори немски с подходящия швейцарски акцент и познава околността като собствената си длан. Неш бе работил с нея в миналото и я описваше като един от най-взискателните хора, които познава. Това беше качество, което Рап изискваше от всеки, участващ в операциите му. Досега не го бе разочаровала.

В задната част на микробуса закипя усилена дейност, но Рап не погледна назад. Свали анцуга, който носеше върху бойния си камуфлаж. Нищо в тази операция не беше идеално и фактът, че се налага да я осъществят през деня, за да съвпадне със срещата на Хърли, беше само един от дългия списък проблеми.

Известно време умуваха дали не е по-добре да дойдат дегизирани като туристи, но в крайна сметка Рап се отказа от идеята. В района нямаше маркирани пътеки и прикритието „заблуден турист“ не вършеше работа. И въпреки че с брадата и рошавата си коса той можеше да мине за такъв, Колман и хората му изглеждаха точно като елитни войници, каквито бяха.

— Мостът е точно пред нас — обяви Глаузер.

— Слизаме — каза Рап достатъчно силно, за да го чуят другите.
— На видеото районът изглежда чист. Не се виждат коли.

Пресякоха бавна рекичка с широчина около пет метра и Глаузер спря отстрани на пътя.

— Ще изпратя колите на местата за евакуация — каза, като гледаше страничното огледало. — Но ще пристигнат в последната минута, за да не привличат внимание.

— Само се погрижи да са там, когато отидем. — Рап отвори вратата си, а хората му се изнизиха през задната. — Ще се изнесем бързо и може да ни преследват.

— Колите ще ви чакат, гарантирам.

Когато микробусът пак потегли, мъжете вече тичаха надолу по стръмния бряг. Под моста тревата бе израсла почти в човешки ръст и Рап затъна в близо една педя тиня. Раниците бяха точно на мястото, което беше описала Глаузер, всяка прилежно маркирана за съответния боец: Рап, Гоулд, Колман и Джо Маслик.

Тръгнаха на изток, като се придържаха в близост до водата, където растителността беше по-рядка. Разделиха се двайсетина минути по-късно при вливането на малък приток. Маслик тръгна по южното разклонение, което щеше да го заведе на позиция над входа на аварийния тунел на Обрехт. Заради ненапълно заздравялото рамо имаше опасност да ги забави, ако се наложи да бягат. Скрит с автомат и оптически мерник, щеше да бъде почти сто процента ефективен.

Другите продължиха на север към възвишението над имението на Обрехт. Там трябваше да се срещнат с Чарли Уикър и Бруно Макгро, които бяха разузнали района. След малко се отклониха от реката и продължиха нагоре по хълма. Наклонът и гъстата растителност ги принуждаваха да вървят с не повече от шест километра в час. На Рап му се струваше твърде бавно, но го беше планирал.

Придържаха се към западната страна на възвишението, за да ги закрива от имението на Обрехт. Уик не беше засякъл никакви средства за наблюдение или сензори, затова не се налагаше да пазят пълна тишина.

— Наближаваме позицията — каза Рап в микрофона, закрепен на гърлото му, когато преваляха билото.

— Чакаме ви — отговори Уик по радиостанцията.

Забавиха крачка и се подредиха в индианска нишка с дистанция двайсет крачки. Гоулд поддържаше добро темпо при изкачването и се подреди втори. Колман го наблюдаваше зорко отзад. Рап беше почти сигурен, че професионалният убиец има тайни планове, но дори той не е толкова луд, че да нападне шестима въоръжени мъже.

Започнаха да се спускат леко и Рап вдигна юмрук, за да им даде знак да спрат. Нещо не изглеждаше както трябва, но той не можеше да определи какво. Небето беше ясно и слабият вятър, доколкото го имаше, не можеше да проникне между дърветата. Ромонът на реката вече не се чуваше и все още не бяха видели никакви следи от присъствието на елени, които бяха доста разпространени в района. Цареше пълна тишина. Какъв беше проблемът?

След няколко секунди гласът на Уикър в слушалката даде отговор на въпроса му:

— Напред и леко вляво, Мич. Не стреляй.

Един цъфнал храст двайсетина метра напред се размърда леко, после пак се сля с пейзажа. Рап пак тръгна напред и премина първите няколко метра към позицията на Уикър приведен. Когато зърна покрива на голямата къща на Обрехт през дърветата, залегна и продължи пълзешком.

Дори на по-малко от ръка разстояние снайперистът беше почти незабележим. Бе изплел нещо като тръба от пръчки, покрита с живи растения, и се беше пъхнал вътре. Рап виждаше само заглушителя на карабината му и неясните очертания на мерника „Унертл“. С ръст около метър и шейсет и пет и малко над шейсет килограма Чарли Уикър не отговаряше много на представите на повечето хора за боец от елитния Шести отряд на „Тюлените“. В бойна ситуация обаче Рап го смяташе за един от най-опасните убийци в света.

— Какво е положението, Уик?

— Няма голяма промяна. Дванайсет телохранители, всеки от тях — с пистолет и автомат. Досега не са влизали или излизали автомобили. Веднъж на няколко дни идва камион за зареждане, но не го пускат вътре. Внасят доставките през малката врата от юг. Оттам минават и членовете на прислугата, но не много често. Повечето явно живеят в имението.

— Някакъв утвърден график?

— Не.

Банкерът явно се беше окопал добре. Очакваше ЦРУ да направи опит за отвличането му и ако не можеше да го предотврати, бе взел мерки да се лее много кръв.

Рап извади малък далекоглед и огледа имението. Гоулд беше прав. От възвишението, на което се намираха, се откриваше отлична линия за наблюдение. Главната врата се виждаше цялата и бяха достатъчно високо, за да имат поглед към голяма част от двора. Не че имаше какво толкова да се гледа. Фонтани, добре оформена декоративна растителност, няколко въоръжени мъже.

— Виждам само четирима гардове — каза Рап.

— Това е минимумът. Ако улучим момента, може да засечем шестима. Но другата половина ще бъдат вътре.

Рап се намръщи:

— Планът е да влезем и да се измъкнем незабелязано, да оставим момчетата да си пазят градината. Но ако решат да стрелят, мога да ти гарантирам, че няма да можем да избираме момента.

— Значи очаквам да опаткам поне осем злодеи.

— Слиза ли до входа на тунела оттук?

— Да.

— Чист ли е пътят?

— В околността има прекалено много диви животни, за да се използват сензори. Ако монтират, всеки ден ще тичат по фалшива тревога.

— Някакви изненади?

— Трябва много да внимавате на последните двеста метра. Този участък се вижда от караулната вишка на стената. Благодарение на дивеча можете да си позволите да разклатите едно-две храстчета, докато се промъквате, но три-четири вече ще ви навлекат неприятности.

Рап кимна и се оттегли пълзешком. Когато се скри от погледа на евентуални наблюдатели от имението, стана и се върна на полянката на върха на хълма. Колман бе извадил голяма камуфлажна мрежа от раницата си и събираше растения, с които щеше да замаскира позицията си. Гоулд беше клекнал до едно дърво, използвайки за укритие чепатия му ствол. Рап му даде знак да се приближи.

— Уик каза два часа. Мисля, че това е достатъчно, за да организираме позицията тук. Как мислиш, Скот?

Бившият тюлен кимна:

— Когато стигнеш долу, отдавна ще сме готови.

— Добре. — Рап погледна Гоулд. — Ти готов ли си?

Французинът бе омазал лицето си със зелена боя и изражението му не се виждаше ясно.

— Готов съм.

— Познаваш пътя. Затова ти ще водиш.

Всъщност Рап беше проучил много внимателно въздушните снимки и обемния модел на Дюмон и затова знаеше много точно къде отиват. За нищо на света обаче не би пуснал Гоулд да върви зад него, ако Колман не го наблюдава.

Бившият френски легионер се движеше добре. Поддържаше равномерна крачка по стръмния склон, без да вдига никакъв шум. Очите му постоянно шареха насам-натам. Бдителността му бе от изключителна важност, защото Рап не изпускаше от поглед глока в ръката му. Колман беше предложил да го заредят с халосни патрони, но професионалният убиец нямаше да пропусне нещо толкова очевидно. Освен това, ако станеше нещо непредвидено, уменията му можеха да се окажат много полезни. Рап само се надяваше, че инстинктът му за самосъхранение ще го накара да държи оръжието насочено в правилната посока.

* * *

Скот Колман продължи да събира растения пет минути след като двамата мъже се скриха от поглед. После включи радиостанцията на честотата, определена от Рап така, че да не се хваща от приемника на Гоулд.

— Готово. Действаме.

Започна да връща растенията там, откъдето ги беше взел. Уикър се измъкна от своето укритие и двамата с Бруно Макгро изчезнаха между дърветата.

Колман свърши с разпръсването на растенията и с един сух клон заличи всички следи от подметки, личащи твърде ясно върху меката почва. Огледа бързо полянката и се увери, че изглежда горе-долу така, както я бяха заварили. Не че можеше да заблуди някого с неговия опит,

но ако по някаква случайност швейцарските полицаи попаднеха тук, нямаше да забележат нищо необичайно.

Той взе далекогледа и се пъхна в скривалището на Уикър. Осъзна, че краката му едва докосват задната стена, и се усмихна. Уик беше с петнайсетина сантиметра по-нисък от него, но след като знаеше плана, бе направил укритието достатъчно голямо, за да побере шефа му.

Колман заоглежда двора на имението. Тук несъмнено бе най-добрата позиция за стрелба към къщата и той не беше уверен, че постъпиха разумно, като се отказаха от най-високата точка на хълма. Това щеше да намали ефикасността на екипа му, но вече нямаше как да промени нещата.

След малко по-малко от половин час гласът на Бруно Макгро се чу съпроводен от пращане от слушалката му:

— Стигнахме до втората позиция. Започваме да се разполагаме.

Дано радиосигналът да бе достигнал до Рап (около входа на тунела бяха установили няколко точки, където имаше проблеми с приемането). Нямаше как да потвърди. Гоулд си мислеше, че всички разговори по радиостанциите достигат до него, и ако Рап отговореше, щеше да се издаде.

— Прието — каза Колман.

След още двамадсет и пет минути забеляза стар ситроен, приближаващ се по шосето долу. Стан Хърли бе смъкнал прозореца и цигареният дим, излизащ отвътре, се виждаше с далекогледа. Точно навреме.

През страничната вратичка южно от главната порта излезе един охранител и даде знак на колата да спре. Точно това бе очаквал и Колман. Нямаше да допуснат автомобила твърде близо, в случай че е натъпкан с експлозиви.

Хърли слезе и показа няколко фалшиви документа от Интерпол. Колман не чуваше разговора, но ясно видя раздраженото изражение на стареца, докато го претърсваха.

Другите войници покрай стената наблюдаваха сцената, но вниманието им не беше изцяло съсредоточено върху посетителя, в случай че появата му е само за разсейване. Колман издиша тихо. Охраната се държеше по-професионално, отколкото бе очаквал. Още една причина да се надява, че няма да се стигне до стрелба.

Пуснаха Хърли до портата и там друг въоръжен охранител му отвори да влезе. След това Колман го изгуби от поглед.

— Хърли влезе. Започвам да разрушавам укритието. Би трябвало да стигна до позицията ви след около трийсет минути.

— Прието — отговори Уик.

Колман превключи на честотата, достъпна и за Гоулд, и каза:

— Хърли влезе. Готови сме да действаме.

17.

Тежко бронираната врата се отвори и Хърли влезе прегърбен, с походка, с която искаше да изглежда още по-стар, отколкото беше. Този трик обаче не постигна желания ефект да притъпи бдителността на охраната. Войникът зад него вървеше на добра дистанция и държеше пръст на спусъка на автомата „Хеклер и Кох G36“. Стоящият отпред използваше вратата като щит. Десет метра встрани стоеше друг въоръжен мъж с огледални очила. Другите войници наблюдаваха околността и бяха разположени така, че да са максимално ефективни.

Вратата се затвори зад гърба му и той използва силното изтракване като предлог да погледне назад. Стената изглеждаше висока от три метра, колкото бяха докладвали от разузнаването, и гладка както отвън. На стратегически места имаше караулни вишки: някои от тях — набързо сковани от дъски и още небоядисани; други — професионално изградени от стомана и бетон.

Нямаше нищо, което би могло да се използва за прикритие. Най-големите дървета бяха с диаметър по-малко от педя. Оставаха само няколко разположени нарядко фонтана и две коли. Опита ли се да бяга през двора — особено при скоростта, която му позволяваше изкуствената бедрена става — нямаше да стигне далеч.

— Господине — каза мъжът зад него на английски със силен акцент, — ако обичате.

Хърли се приближи с накуцване до скенер, изглеждащ като по-усъвършенстван модел на използваните по американските летища.

— Необходимо ли е?

— Извинявайте за неудобството — каза войникът с тон, в който не личеше да съжалява. — Съблечете якето, събуйте обувките и изпразнете джобовете, ако обичате.

Хърли се подчини и тръгна да минава, но мъжът го спря:

— Колана също.

Хърли се усмихна любезно, но изпита известна тревога, когато сваляше колана. Беше правен по поръчка в Азия през седемдесетте.

Катарамата бе закрепена за кожата с петсантиметрова метална пластина, заострена от двете страни. Имаше постоянни шевове, но те нарочно бяха направени слаби, за да могат да се скъсат с едно по-силно дръпване. Така можеше да си осигури оръжие, което, макар и смешно, все пак беше по-добре от нищо.

— Много строги мерки за сигурност — отбеляза Хърли, като се опитваше да разсее мъжа, изучаващ вещите му на екрана на скенера.

Коланът му бе обиколил света, беше минавал многократно дори през охраната на израелски летища, но сега не ставаше дума за рутинна проверка.

— Да, господине — каза войникът, без да отмества очи от монитора.

Конвейерът спря за момент и Хърли погледна автомата на охранителя. Би било много ефектен начин да се измъкне — да грабне автомата и да започне да стреля из двора. Но единствено във фантазията му. Дори само да повишеше тон сега, щеше да изгуби всякакъв достъп до Обрехт. Операцията щеше да приключи, преди да е започнала. Не, ако го попитат за колана, ще им каже истината — че го е купил пред един тайландски публичен дом много преди повечето от мъжете около него да са се родили. Какво разбира един турист от закрепване на катарамии?

Тревогите му се оказаха излишни. Вещите му излязоха от скенера, без никой да се усъмни в тях. След няколко минути, отново облечен и обут, продължи към къщата.

Стигнаха до широкото мраморно стълбище, водещо към главния вход. Войникът вървеше две крачки пред него. Пистолетът му бе на едно пресягане, но мъжът нямаше да го даде лесно. Дори да го изненадаше, Хърли се съмняваше, че ще успее да му отнеме оръжието. Преди двайсет, даже десет години, не би се поколебал. С едно бързо завъртане на врата, придружено с тихо изпукване на прешлените, щеше да го обезвреди.

Химиотерапията и смяната на бедрената става бяха отслабили организма му много повече, отколкото издаваше. Ако Рап знаеше какво е истинското състояние на здравето му, щеше да го остави в Западна Вирджиния. Но Хърли по никакъв начин нямаше да седи на люлеещия се стол, докато този мръсник Луи Гоулд участва в мисията вместо него.

Влязоха в пищен вестибюл с антикварни мебели и оригинални портрети на хора от няколко поколения назад. Повечето вероятно бяха предци на Обрехт и всички изглеждаха така, сякаш имат забити пръчки в задниците, докато позират. Още едно доказателство, че престъпността е доходен бизнес.

— Изчакайте тук.

— Благодаря. — Хърли влезе в големия салон, където го поканиха. — Знаете ли кога ще бъде на разположение господин Обрехт?

Едно от малкото предимства на напредналата му възраст беше, че изглеждаше нормално да носи слухово апаратче. Неговото предаваше на честотата на Колман и имаше микрофон, улавящ както гласа му, така и околните шумове. Хърли натисна копчето за управление в джоба си, за да може Рап да чуе отговора на охранителя. Нямаше да могат да координират операцията до секундата, но ако Обрехт бе такъв педант, каквато слава му се носеше, вероятно щяха да успеят да се синхронизират с точност до минута.

— Не знам.

— Поне някакъв ориентиран час? Трябва да се връщам до...

Вратата се затвори и Хърли остана да зяпа орнаментите от вътрешната ѝ страна. „Тъпак“ — помисли си.

Разходи се из стаята няколко минути, като се преструваше, че разглежда скъпите мебели. След малко се настани на едно кресло близо до западните прозорци. От мястото си виждаше двама войници, но не забеляза нещо, което шпионският дрон на Дюмон да не е записал.

Салонът сигурно беше пълен със скрити камери и микрофони и това малко усложняваше комуникацията. Хърли се изправи и пак натисна копчето за предаване.

— Поне веднъж искам да не се окаже, че цялото бързане е било за нищо — измърмори сърдито, сякаш си говореше сам. — Не знам колко още ще ме остави да кисна тук, докато чакам слънцето да залезе. Като че ли си нямам друга работа.

— Потвърди — чу се гласът на Рап от фалшивото слухово апаратче. — Намираш се на първия етаж, сам в стая, гледаща на запад.

— Да, само това ми липсва.

— Прието. Стой и чакай. Ние сме на три минути от входа на тунела.

Хърли закрачи напред-назад и вместо само да симулира, изпита истинско раздразнение. Беше свикнал да участва реално в операциите, а не да се крие като мишка, докато Рап се промъква в гората, а Колман организира снайперистки позиции. Това го влудяваше.

За утеха си представи как отваря вратата и разбива главата на продажния наемник с някоя скъпоценна статуетка. И как щяха да се опулят Рап и оня жабар, когато нахълтат в стаята и заварят Обрехт вече вързан и със запушена уста.

Задачата му обаче бе съвсем друга. Трябваше само да локализира банкера и да го задържи в стаята, докато двамата по-млади мъже дойдат да го отвлекат. Но това не беше най-лошото. За да създадат още по-голямо объркване, трябваше да се държи като втори заложник, ако охраната на Обрехт се намеси. На теория това би трябвало да му осигури предимството на изненадата, но той се съмняваше, че Рап все още го смята способен да обезвреди някого освен ученичка от скаутската организация.

Той отново седна, втренчи се в един гол участък от стената и пак си спомни деня, в който двайсет и две годишният Мич Рап за първи път се появи в тренировъчния център. Някакъв хлапак от колежанския отбор по лакрос, който не знаеше от коя страна стреля автоматът.

Тогава Хърли бе обърсал пода с тоя сополанко и въпреки десетилетията на приятелство и безбройните операции заедно, с най-голямо удоволствие би го направил още веднъж, преди да умре.

18.

Исламабад

Умар Ширани, началник-щаб на пакистанската армия, отключи шкафчето и извади бутилка джин. Лампите в кухнята бяха изгасени, но проникващата от коридора светлина създаваше бледо отражение в прозореца над мивката. На седемдесет и една, той все още беше мъжага. Наедрялото шкембе личеше ясно под тениската, но същото се отнасяше за яките ръце, мощните гърди и широките рамене. Белегът, получен от войната през 1971 г. с Индия, все още се виждаше — набръчкана линия, започваща от дясното му слепоочие и изчезваща под гъстите мустаци.

Саад Хутани не можеше да се похвали с такъв белег. Оня жалък глупак Ахмед Тадж — още по-малко. Те бяха просто едни безполезни бюрократи. Писарушки, чиито способности се ограничаваха до лицемерие, интригантство и празнодумие. Никога не се бяха били за родината си. Никога не биха пролели дори капка кръв за Пакистан. Бяха способни само да плетат интриги в тъмното и тихо да подкопават позицията на мъже, по-велики от тях.

Ширани вдигна чашата и се наслади на приятното парене на алкохола в гърлото си. Аллах бе поставил голяма пречка пред верния си слуга. Той щеше да му прости.

Старият воин излезе от кухнята и тръгна към кабинета си. Къщата беше близо хиляда квадратни метра, подреждана и преподреждана безброй пъти от младата му жена. Безумно скъпите мебели и картини бяха по последна мода, но колкото и да не му харесваха, той се успокояваше, че няма да се наложи да ги търпи още дълго. Скоро жена му щеше да използва американските долари, отпуснати за борба срещу тероризма, за ново обзавеждане.

В къщата бе необичайно тихо. Жена му благоразумно се бе оттеглила в източното крило. Беше се научила да чете настроенятията на мъжа си и знаеше, че с присъствието си само ще стане удобна мишена за яростта му.

Къде обаче бяха хората от охраната? И те ли се бяха скрили от гнева му? Понякога му се струваше, че младото поколение се състои само от разглезени страхливци. Как ще оцелее родината му, когато наоколо има само предатели и слабаци? Хора като Саад Хутани и Ахмед Тадж.

Ширани не можеше да отрече, че президентът е опитен политик. Изгонването на бившия директор на ИСИ и назначаването на Тадж беше първа стъпка за подчиняване на могъщата разузнавателна служба. Твърде опасно бе да се подценяват способностите на Хутани, но надценяването им можеше да те парализира. Колкото и впечатляващи да бяха успехите му, никой от тях нямаше да стане възможен без постоянната подкрепа на американците.

Голямата разлика между Ширани и Хутани беше, че президентът истински вярваше в Америка. Той искрено се отнасяше към водачите ѝ като към приятели и партньори. Вземаше парите им като всички други, но вместо да ги източва, ги използваше за финансирани от Вашингтон програми. Всичко това бе част от извратената му мечта да превърне Пакистан в копие на САЩ. В място, където дъщерите на Ширани ще могат необезпокоявано да се държат като проститутки и Аллах да се превърне в безобиден мит.

Хутани бе опасен, но също прекалено много си беше повярвал. Въпреки че успешно вкара свои хора в разузнаването и подкупваше бедните с обществени проекти, позицията му не беше непоклатима. Финансираните от американците и провеждани от него въздушни удари и операции на специалните части бяха мобилизирали фундаменталистката съпротива. И поне засега той не владееше армията.

Истината бе, че в Пакистан вече твърде дълго работеше цивилно правителство. Страната имаше богата история на военни преврати и никой не можеше да отрече, че се реформира по-успешно, когато е под военна власт. Беше дошло време да се действа.

Ширани тръгна по стълбите умислен, но когато се качи на горния етаж, все така дълбоката тишина отново му направи впечатление. Армията му осигуряваше многобройна прислуга и охрана — хора, които лично бе избрал заради уменията и лоялността им. Въпреки че в тази огромна къща човек можеше да се изгуби, досега не се беше

случвало да мине по цялата дължина на коридора, без да види някого, който извършва ежедневните дейности по поддръжка на имението.

Сърцето му се разтуптя тревожно. Дали бе подценил Хутани? Дали политикът бе успял да обезвреди охраната му? Имаше ли друга, по-дълбока цел, освен да унижи главнокомандващия на армията?

Ширани забави крачка, като гледаше да стъпва само на чергите, покриващи целия коридор до крайното крило на къщата. При последния ремонт осветлението на тавана беше махнато и единствената бледа светлина идваше от нарядко разположени лампи. Той се опита да се убеди, че се притеснява неоснователно — че Хутани няма смелостта да извърши нещо толкова открито — но това не го успокои.

Остави чашата върху ниска ракла и отвори едно чекмедже. Вътре намери един от многото пистолети, които държеше на стратегически места в къщата. Механизмът беше добре смазан и Ширани зареди почти безшумно.

Искаше му се да извика, да се увери, че хората му са наблизко, но не беше достатъчно уверен, за да го направи. Затова се запромъква напред, пое си дълбоко дъх и влезе в кабинета си с пистолета „Хеклер и Кох Р7“, насочен напред.

— Това няма да ти е необходимо — каза Ахмед Тадж на урду.

Седеше до незапалената камина с кръстосани крака и събрани пред тялото ръце. Както при последната им среща, гледаше право в очите на Ширани.

— Къде са хората ми?

— Исках да поговорим насаме.

— Как...? — започна Ширани, но млъкна.

Въпреки че все още носеше познатия намачкан костюм и избеляла вратовръзка, Тадж изглеждаше коренно променен. Седеше с изпънато тяло и мътните му по принцип очи светеха лукаво. Възможно ли беше всичко, което Ширани знаеше за този мъж, да е лъжа?

Генералът с ужас си даде сметка, че досега е виждал само онова, което Тадж е искал от него да види. Сега всичко му се изясни: по-добрата организираност на талибаните, смъртта на Дурани, добре координираните атаки срещу ядрените хранилища. Как можеше да е бил толкова сляп досега?

Тадж спокойно посочи оръжието в ръката на Ширани:

— Остави пистолета и седни, Умар. И двамата знаем, че ако искаш да те убия, отдавна щеше да си мъртъв.

Генералът остави оръжието върху една грозна западняшка масичка. Тадж го гледаше изпитателно. Умар Ширани в много отношения беше негова диаметрална противоположност. Винаги разчиташе на привилегии, произхождаше от богато семейство с връзки в армията. Точно това го правеше самодоволен и уязвим. Хората като него твърдо вярват в непогрешимостта си. За тях животът е състезание, в което не могат да загубят. Безкрайно лавиране между позиции в полагаща им се по право йерархия.

— Нека първо да се извиня за лишаването на армията от отговорността да пази ядрения ни арсенал. Не съм имал в никакъв случай такива намерения.

Това бе лъжа, на която Ширани, разбира се, нямаше да се хване. Целта на Тадж беше не толкова да убеди генерала, че ИСИ не се интересува от овладяването на пакистанските ядрени ракети, а да внесе цивилизован тон в разговора. Сега му трябваше съюзник, а не съперник.

— Разбира се — уклончиво отговори Ширани, като се огледа.

Сигурно напразно се надяваше, че не е сам, че хората му ще влязат и ще го защитят в тази битка, която заради арогантността си още не осъзнаваше, че е загубил още преди години.

— Нашата страна се разпада, Умар. И отвътре, и отвън. Нестабилността в региона, предизвикана от американците, се разпространява. Насилието между отделни групировки ескалира до степен да не можем да го контролираме. И докато успешно се облагодетелстваме от американската финансова помощ, тя в същото време ни разглезва.

Ширани кимна.

— Президентът ми прехвърли охраната на ядрените ракети, но ми заповяда да не предприемам мерки срещу американците и индийците, които не биха се спрели пред нищо, за да ни обезоръжат и оставят беззащитни.

— Как ще успее Пакистан да оцелее в тази ситуация? — попита Ширани, след като най-сетне се почувства достатъчно уверен, за да се включи в разговора. — Боя се, че Аллах ще ни накаже за слабостта, Ахмед. За това, че сме изгубили вяра във волята Му.

— Споделям тези опасения, Умар. Не можем да подценяваме пагубното влияние на Америка.

— Слава на Аллах.

Тадж се усмихна. Ширани бе прословут със забежките си по проститутки, а само допреди минути пиеше алкохол. Човешката история беше пълна с такива като него — хора, които използват Бог, за да оправдаят собствените си амбиции.

Затова накрая щеше да се наложи да се отърве от него. Но още не. За да не предизвика хаос с преврата, който замисляше, Тадж трябваше да запази максимално съществуващата политическа структура. Илюзията за нормалност бе изключително важна в краткосрочен план.

— Предполагам, че идваш, за да ми предложиш нещо — отбеляза Ширани малко по-уверено.

Знаеше, че каквото и да планира Тадж, то е невъзможно без съдействието на армията. Нищо в Пакистан не се случваше, ако военните не се съгласят, или поне, в най-лошия случай, не се намесват.

За щастие генералът бе елементарен човек. Не можеше да му се има никакво доверие, но основното, което го движеше, беше стремежът на всяка цена да запази поста си.

— Много скоро ще взема властта в Пакистан — каза без увъртане Тадж.

Изненадата на Ширани от наглостта на това изказване бе очевидна и разбираема. Той несъмнено очакваше да бъде вербуван за някакъв сложен план за подкопаване на цивилната власт. Не пряко признание, че ИСИ готви държавен преврат.

Генералът се изсмя гръмогласно. Вероятно заподозря, че това е клопка, замислена от Хутани.

— Говориш за държавна измяна, Ахмед. Аз не споделям позицията на президента за връзките ни с Америка, но дългът ми е само да му кажа мнението си и после да изпълнявам заповедите му.

— Възхищавам се на чувството ти за дълг, Умар, но колко още ще се задържиш на този пост? Имаш достатъчно опит, за да осъзнаваш, че Хутани замисля отстраняването ти от ръководството на армията.

— Нямам такава информация.

Сега Тадж се изсмя на свой ред:

— Сигурно си спомняш какво се случи с моя предшественик.

Как можеше да забрави? Предишният директор на ИСИ бе постепенно изолиран чрез изфабрикувани скандали, разпространявани от медии, близки до Хутани. Хвърлиха му вината за размириците в Западен Вазиристан и при всяко терористично нападение по границите на Пакистан обвиняваха него. Накрая го уволниха, защото вземал подкупи, което правеха всички правителствени служители в страната. Сега бе подложен на съдебно преследване, което можеше да продължи до края на живота му и щеше да разори и опозори семейството му.

— Намираме се в повратен момент, Умар. Близкият изток се разпада. Светът се нуждае от създаването на мюсюлманска велика сила, която да запълни вакуума, оставен от американците. Саудитците са като деца, които само искат нови играчки, а иранците са коварни жени без никакъв ядрен потенциал. Пакистан е единствената държава, способна да се превърне в свръхсила. Ние имаме уникална възможност, Умар. Можем да неутрализираме американците, да наложим контрол в региона и да сложим ръка върху нефта, на който те толкова много разчитат. Можем да поставим икономиката им на колене и да спрем въздушните удари на наша територия. Единственото, от което имаме нужда, е нашата сила и благоволенieto на Аллах.

Тадж млъкна и се облегна назад. Сега беше ред на Ширани.

— Каква е моята роля в плана? — попита той.

Както можеше да се очаква — загрижен преди всичко за себе си.

— Под мое ръководство ще запазиш поста си и ще получиш власт да направиш каквото е необходимо с ядрения ни арсенал.

— А то е...?

— Разширяване и модернизиране на ракетните ни технологии. И двамата много добре знаем колко е важно да имаме оръжия, способни да достигнат до територията на Щатите. — Тадж замълча за момент и се усмихна ехидно. — Сигурен съм, че Конгресът на драго сърце ще финансира усилията ни.

За първи път в очите на Ширани проблесна искрица на интерес. Личен интерес, без съмнение, но Тадж не беше наивник. Каквото и да обещаеше генералът като подкрепа сега, армията му щеше да запази пълен неутралитет. Щеше да изчака да види кой ще излезе победител и дали битката е била достатъчно кървава, за да го отслаби достатъчно.

Тадж не искаше нищо повече — само армията да остане в казармите, докато той се отърве от президента Хутани и затвърди властта си. Едва след това щеше да се погрижи и за Ширани.

19.

Швейцария

Мич Рап направи демонстративно движение, сякаш включваше микрофона, разположен под брадичката му. Всъщност той бе включен през цялото време и предаваше на честотата, която приемателят на Гоулд не ловеше.

— Джо. Засече ли ни вече?

— Още не.

Това може би беше добре. Маслик се бе разположил нависоко и въпреки че специално се опитваше да ги засече, все още не можеше да ги види. В такъв случай хората на Обрехт със сигурност все още не подозираха какво се случва около стената на имението.

Слизането от хълма до това място им отне повече време, отколкото бе изчислил Уикър, но Рап го очакваше. Гоулд се движеше умело — пет крачки зад него, Рап не забеляза нито една грешка — но не беше много бърз. Откакто бе напуснал Френския легион, професионалният убиец действаше най-често в градска среда. Затова не можеше да се очаква, че ще поддържа темпото на жилавия бивш тюлен, който пълзеше из джунглите едва ли не от бебе.

Гоулд се провря между две дървета и Рап го последва. Изведнъж си спомни за Ана. За смелостта, която бе проявила при операцията в Белия дом. Спомни си дълбоките ѝ зелени очи. Колко различен щеше да бъде животът, ако беше жива.

Рап мина през дърветата и отново обувката на Гоулд се появи пред погледа му. В съзнанието си обаче той видя бялата фасада на къщата на убиеца в Нова Зеландия и отражението на слънцето в океана отдолу.

Какъв контраст с мизерния апартамент, който Рап наричаше свой дом. Бе започнал да строи нова къща в покрайнините на Вашингтон малко преди смъртта на Ана. Или по-точно малко преди мъжът, движещ се сега пред него, да я убие при неуспешен опит да го

ликвидира. Строителните работи веднага спряха заедно с всички други начинания в живота на Рап.

Обгорените останки на старата му къща още стояха. Кенеди и Майк Неш се опитаха да го убедят да разчисти терена и да го продаде, но засега той не събираше куража да го направи.

В светлината на всичко това защо все още се колебаеше какво да прави с Луи Гоулд? Защо бе пропуснал всички възможности да го очисти?

Том Люис, щатният психолог на ЦРУ, предпазливо му намекна един възможен отговор: когато погледнеше французина в очите, Рап виждаше себе си. Разбира се, той отхвърли тази теория като втели-некипели, но не можеше да отрече, че в думите на Люис има доста логика.

Пред тях се появи малко каменисто възвишение и Рап се скри зад него. Входът на тунела беше само на няколко метра напред, но този участък бе открит.

— Джо — каза Рап по радиостанцията, — намирам се при ориентир ЕЗ. Погледни два метра зад него.

Опря крак в основата на тънка фиданка и леко я разклати.

— Видях ви — веднага докладва Маслик.

— Някакво присъствие наблизо?

— Красив млад елен на няколкостотин метра на запад. Нищо друго.

Рап пропълзя на лакти, за да скъси дистанцията с Гоулд. Духаше лек ветрец от запад, което означаваше, че еленът няма да се подплаши от миризмата им.

Преодоляването на последните метри им отне мъчително дълго време, но най-сетне двамата мъже лежаха пред входа на пещерата. Гоулд пропълзя през тесния отвор. Рап вмъкна главата си и изчака очите му да свикнат с тъмното.

Французинът измъкна един камък от стената и отдолу се показва електронната ключалка, за която бе казал. Погледна за момент Рап, преди да започне да въвежда кода.

— Стискай палци.

Рап внимателно следеше движенията му, за да се увери, че последователността на цифрите е същата, която Гоулд беше посочил по-рано във фермата. Не очакваше, че закоравял лъжец като него ще

допусне такава очевидна грешка, но беше решен внимателно да следи всяко негово действие.

Чу се изщракване и Гоулд натисна ръждясалата стомана в дъното на пещерата. Тя хлътна навътре и зад нея се видя слабо червено аварийно осветление.

Рап намести 45-калибровия „Кимбър“ на Хърли в кобура на гърба си и отново включи микрофона.

— Влизаме в тунела. Засечи десет минути, докато проникнем в имението.

— Прието — отговори Колман.

— А Стан?

— Чака, чака и пак чака — едва доловимо се чу отговорът.

Новината не беше добра. Задачата на Хърли бе да локализира Обрехт в сградата. Претърсването на стая по стая не беше част от плана за бързо влизане и евакуация.

— Прието. Направи каквото можеш, Стан. Ние действаме.

20.

Рим

Аллах отново благослови начинанието им. Въпреки прогнозата за дъжд слънцето все още грееше с пълна сила и само в далечината се виждаха облаци.

Кабир Гадаи вървеше небрежно по чакълестата алея, водейки на каишка малък лабрадор. Бе купил кученцето преди броени часове и вече нямаше търпение да хвърли бездиханното му тяло в някой контейнер за смет веднага щом изпълни задачата. Любовта на западняците към тези мръсни същества беше необяснима, но би било глупаво да не използва тази тяхна привързаност. Още по-важен бе фактът, че Изабела Акорсо имаше два лабратора — поредното от няколко поколения, водещи началото си още от детските ѝ години.

Градинката беше дълга и тясна. Отляво имаше оживена улица, а отдясно — разкопки на някакъв древен площад. Гадаи огледа колоните и порутените зидове от времето, когато италианците са владели целия известен свят. На по-късен етап властта бе взета от католиците и жителите на региона бяха тръгнали на кръстоносен поход — безмилостно нашествие срещу последователите на Мохамед. Същите тези хора, които сега толкова критикуваха насието, навремето бяха набивали неговите предци на кол, бяха ги затваряли в тъмници при невъобразими условия и ги бяха подлагали на мъчения, нямащи равни по изобретателност и жестокост.

Сега американците пращаха християнските си войници в Близкия изток в името на една фалшива религия, в която самите те явно не вярваха. Те никога нямаше да разберат какво значи да носиш Бог в сърцето си и Той да бъде част от самото ти същество. За американците Създателят не беше нищо повече от едно случайно удобство — създание, на което да се молят в трудни моменти и което да бъде почитано между другото на различни празници.

— Време на пристигане: една минута — каза гласът в слушалките му. — Обичайното ѝ място е свободно.

Гадаи прие съобщението с едва забележимо кимване.

Много удобно за тях, Акорсо обядваше по същото време, когато се хранеше и дъщеря ѝ. В слънчеви дни като днешния излизаше от кантората и идваше в тази градинка около дванайсет, за да хапне сандвич, който носеше от къщи. Можеше да избира между множество пейки, но тя винаги сядаше на намиращата се най-близо до сградата. Ако тя бе заета, сядаше на следващата.

Дъщеря ѝ, Бианка, бе още по-предвидима. Тя сядаше на ниската бетонна стена пред училището. Откакто я следяха, дори не беше променила компанията, с която обядваше. Пример за неизменната социална йерархия, към която се придържаха всички подрастващи.

Гадаи забеляза русата коса и черното палто на мишената си точно когато кучето намери нещо интересно до една кофа за боклук. Първата реакция на пакистанеца бе да дръпне животното за каишката, но не го направи, а спря и изчака. Пейката, на която сядаше Акорсо, се виждаше от мястото му, но все още беше празна. Отново Аллах му помагаше.

Той тръгна към нея с такава скорост, че да се озоват при пейката едновременно.

— О, извинявайте — каза Гадаи, като спря. — Май вие искате да седнете.

За щастие Акорсо говореше отлично английски — важно умение в работата ѝ, свързана с подготвянето на договори и управлението на тръстове.

Както всички останали, тя почти не го забеляза, а насочи цялото си внимание към кучето.

— О, как се казва този красавец?

— Красавица. Още не съм ѝ избрал име. Засега ѝ викам просто „Куче“.

— Щях да седна да обядвам — каза жената, като посочи пейката.
— Моля, заповядайте, има достатъчно място.

— Колко сте любезна.

Двамата седнаха и Акорсо се наведе да почеше развълнуваното кученце между ушите. То се опита да ухапе крака ѝ и вместо да се дръпне, тя се засмя:

— Имам две като нея вкъщи. Но вече са по-големи. Човек забравя какви са сладури, когато са малки. Като бебета.

Нещата вървяха точно по плана. Но макар че Гадаи винаги успяваше да предразположи жените, започването на случаен разговор на пейка в парка беше непредвидимо начинание. Ако вниманието му събудеше подозрения, целта можеше да се премести. Или по-лошо, можеше да привлече вниманието на минувачи. Кучето решаваше всички тези проблеми.

— Дайте да ви покажа нещо — каза Гадаи, като извади смартфона си.

Жената очакваше да види снимки на кученцето и се намръщи, когато погледна екрана.

— Извинявайте, какво е това?

— Видео на дъщеря ти Бианка — прошепна Гадаи, като се наведе към нея. — Заснето през оптичен мерник на снайпер.

Тя се вцепени. Недоумението на лицето ѝ се смени с ужас.

— Усмивай се — изсъска Гадаи, като прибра телефона в джоба си.

Жената запелтечи нещо като малоумна и той отново се наведе към ухото ѝ.

— Казах да се усмихваш!

Акорсо се опита да се усмихне, но по-скоро се озъби.

— Аз... какво...

— Мълчи и слушай внимателно. Не искам на дъщеря ти да се случи нещо лошо. Това само ще създаде неприятности на мен и хората ми. От теб зависи дали ще продължи да си живее, без да подозира какво се е случило, или ще умре.

— Какво искате от мен? Аз нямам...

— Тихо! — рязко изсъска Гадаи.

Минувачите все още не им обръщаха внимание. Ако някой ги поглеждаше, то беше заради кученцето, което игриво нападаше обувката на Акорсо.

— Твоята кантора съхранява едни файлове, които ми трябва.

— Кантората ми съхранява много файлове. Как...

— Точно този клиент е поставил особено изискване, а именно да изпращате определени файлове по имейла, ако не ви се обади в определен срок.

Жената не отговори, но леката промяна в изражението ѝ бе повече от красноречива.

— Запозната ли си с тази сделка?

— Да.

— Тогава се върни в кантората и запиши файловете и указанията за ползването им на флашка.

— Флашка — сковано повтори тя.

— Точно така, Изабела. Много си умна. Скоро всичко ще се оправи. — Гадаи посочи един хотел отсреща. — Донеси ми файловете там. Стая двеста. Номерът се помни лесно. Я повтори.

— Двеста.

— Много добре. Хайде, побързай, Изабела. Междучасието на дъщеря ти скоро ще свърши, а съм заповядал на моя човек да не я изпуска от поглед. Ако не съм му се обадил, когато тя тръгне да влиза в клас, ще я застреля. Разбра ли?

Жената гледеше вцепенено напред и от едното ѝ око потече сълза, но все пак успя да кимне.

— Тръгвай тогава.

Тя се отърси от вцепенението и стана. Тръгна с несигурна походка към офис сградата.

Кученцето заподскача след нея, но Гадаи дръпна рязко каишката. Той също искаше да последва жената. Неизвестността — и дори опасността — когато тя се прибере сама в офиса, беше неприемлив риск. Но заповедите на Тадж бяха ясни.

След малко пакистанецът стана и погледна часовника си. Точно имаше време да се отърве от мръсното животно и да вземе ключа от стаята си.

21.

Швейцария

Скот Колман се качи на върха на каменистото възвишение и скочи надолу по стръмния склон. Бедрата му горяха и сърцето му сякаш всеки момент щеше да се пръсне от бясното тичане.

— Приближавам позицията ти — каза, като се стараеше да не звучи задъхано.

Въпреки суровата тренировъчна програма, измислена и приложена от безмилостния му инструктор норвежец, той едва се справяше със стръмния наклон и тежката раница. Възрастта се отразява тежко на мъжете с неговата професия, но той предпочиташе това пред другата алтернатива.

— Прието, Скот. Тъкмо се чудехме къде се бавиш.

Една от типичните хапливи забележки на Уикър. Ще го види, щом наближи петдесетте.

Полянката, на която излезе Колман, бе с диаметър не повече от десетина метра и заобиколена от нагъсто растящи дървета и още по-гъст храсталак. Макгро бе скрит до едно дърво в северния ѝ край и почти не се забелязваше с камуфлажните дрехи и шапка. Бе въоръжен с модифицирана ловна пушка, която предпочиташе за стрелба от къси разстояния, и наблюдаваше през оптичния мерник „Шмит и Бендер“.

— Какво виждаш, Бруно?

— Боклук.

Колман отиде в източния край на полянката и спря, когато забеляза сивата стена около имението на Обрехт. След като внимателно премести няколко клонки, видя какво имаше предвид Макгро. Бяха се набутали в една падина между хълмовете. От мястото на Колман се виждаха само стената и покривът на къщата. Главната порта беше скрита от поглед, твърде далеч на юг.

— Имаш ли видимост към двора?

— Почти никаква.

— Колко войници виждаш?

— Максимум двама. От време на време.

Колман изруга приглушено и извади далекомер. До стената бяха 450 метра. Нещо по-лошо (ако можеше да бъде по-зле), вече не бяха на завет. Ветрецът, който подухваше от дясно наляво на върха на възвишението, тук се усилваше като във фуния до осем възела.

Да определиш позицията им като тактически провал, беше грубо подценяване на ситуацията. Ако бяха дошли не с толкова екипировка, а с чанта студена бира и шезлонги, щяха да бъдат също толкова полезни.

— Можеш ли да улучиш някого от двамата? — попита Колман.

— Вероятността е осемдесет на двайсет. И вятърът се усилва.

— Уик?

Колман знаеше приблизително позицията на снайпериста, но не погледна към него. Уикър имаше изработено специално за него укритие, наподобяващо дърво, с телескопични изкуствени клони, които не можеха да се разпознаят дори от няколко метра разстояние. Камуфлажът му бе модифициран с изкуствени листа и истинска кора, съвпадащи напълно с вида дърво, в което се криеше. Дори карабината му беше боядисана в съответната шарка специално за тази мисия.

— Аз съм малко по-високо от Бруно, но мерникът ми е нагласен според предишната ни позиция. Бих могъл да сваля един от войниците, но зависи дали ще улуча подходящ момент. Вероятността е около трийсет процента.

Колман се върна по средата на поляната и започна да вади нещата от раницата си. В най-добрия възможен случай хората му трябваше да преодолеят девет добре обучени мъже и не по-малко от двеста метра открит терен, за да стигнат до четириметровата гладка стена. Планът му харесваше още по-малко сега, отколкото когато Рап го предложи за първи път.

Дори да се беше опитал обаче, по никакъв начин нямаше да може да го промени. Колман нямаше никакви задръжки да спори с Кенеди и от време на време дори влизаше в пререкания с Хърли. Но Рап беше съвсем друга работа. Да се караш с него, бе като да размахаш пръчка пред гнездо на стършели. Не само че нямаш шанс, а и ще бъде болезнено.

Той извади от раницата си малък монитор и изчака картината да изсветлее достатъчно, за да види имението от птичи поглед. Кадрите

се предаваха от кръжация бавно отгоре безмоторен самолет на Маркърс Дюмон.

Охраната в двора на имението все още бе нащрек, но нищо в действията на войниците не подсказваше, че подозират каква буря се готви навън.

Той включи микрофона, закрепен под брадичката му, и без да отмества поглед от мъжете, срещу които можеше да се наложи да се бие, каза:

— Още ли нищо ново, Стан?

— Мммхммм.

Колман остави монитора на земята и извади автомата си от калъфа му. Чудесно. Отрядът му се състоеше от болен от рак старец, мотаещ се в чакалнята, двама снайперисти, забутани на ниски стрелкови позиции, и Мич Рап, който пълзеше в тунел заедно с наемния убиец, ликвидирал семейството му.

Поредният прекрасен ден в служба на Централното разузнавателно управление.

22.

Стан Хърли бе избрал един твърд дървен стол с права облегалка в ъгъла пред всички други по-удобни мебели в салона. Тази позиция му позволяваше да бъде защитен от изстрел през уж бронираните стъкла на прозорците и едновременно с това да седи с гръб към стената. Това обаче бяха само второстепенни предимства.

Цял живот бе избягвал компромисите, а сега трябваше да ги прави на всяка крачка. Ако бе останал прав, продължавайки да крачи из стаята, наскоро сменената му тазобедрена става щеше да го заболи. Ако се бе настанил на някое от меките кресла, имаше опасност да заспи. А ако останеше твърде дълго седнал на твърдия стол, коленете му щяха да се схванат.

Въпреки че главната работа на ЦРУ беше да събира информация, никой не знаеше на колко години точно е Стан Хърли. Раждането му на кухненската маса на родителите му не беше документирано писмено, а последният останал свидетел на това събитие, по-големият му брат, бе починал по-рано тази година. Всъщност Хърли наскоро беше навършил осемдесетте.

Дори сега не спираше да се учудва какви неща е преживял. Бе виждал каруци с коне по улиците на Боулинг Грийн, Кентъки. Бе събирал с другите деца метални отпадъци за подкрепа на американските войски в Европа. Бе станал свидетел на въздигането на Съветския съюз. Старият му приятел Нийл Армстронг бе забил американското знаме на Луната.

И познаваше Мич Рап.

Хърли бе използвал всички позволени средства (а също и някои непозволени), за да накара хлапето да се откаже. В крайна сметка успя да изгони само неколцина от добре обучените специални агенти, които съставляваха другата част от тренировъчния отряд на Рап. Подлагаше малкия пикльо на изпитания, които биха убили всеки среднестатистически войник, а той само му се изсмиваше и му показваше среден пръст.

От една страна, Рап все още умееше да му лази по нервите както никой друг. От друга, беше успокоително да знае, че оставя Кенеди с човек, който винаги ще я защитава. И ще защитава родината, която им бе дала толкова много.

Хърли стана и подсъзнателно започна да изброява наум всички здравословни проблеми, които биха могли да поставят в риск операцията, ако положението стане напечено. Когато списъкът мина петнайсет, той се отказа и извади цигара „Кемъл“ от кутията, която носеше в якето си. Поднесе запалката към невинния на външен вид цилиндричен предмет и вдиша дълбоко дима. През дългата му кариера го бяха прострелвали, наръгвали с нож, душили, хвърляли от кораб на стотина километра от най-близката суша и тровили. Последното му го погоди една сладка дребничка чехкиня, която чукаше. Каква ирония, че Смъртта бе решила не да го погуби с косата си, а с тютюнев лист. Типично по женски.

Хърли отново тръгна да се разхожда из стаята, за да раздвижи кръвта в краката си. Все още нямаше новини от Рап. Вероятно с Гоулд бяха още в тунела. Щом излезеше и научеше, че мишената не е локализирана, нямаше да е доволен. Разбира се, никой не можеше да обвини Хърли, но това не беше оправдание. Една работа или се върши, или не се върши.

Какво да прави сега?

Човекът от охраната на Обрехт сигурно стоеше пред вратата. Нямаше как Хърли да излезе и да се преструва на заблуден, ако някой го хване. Можеше да успее да халоса пазача с някой от антикварните боклуци в стаята, но така сто процента би рискувал операцията.

Хърли почувства до болка познат спазъм в гърдите си. Закри устата си с кърпичка и се разкашля неконтролируемо. Точно в разгара на пристъпа му вратата се отвори и мъжът, който го беше довел, се показа. Хубавото в ситуацията беше, че раздиращата кашлица щеше да затвърди образа на Хърли като безпомощен дъртак. Лошото бе, че не се преструваше. Той наистина едва се държеше да не припадне и по кърпичката се появиха кървави петънца от това, което бе останало от белите му дробове.

— Господин Обрехт е готов да ви приеме — каза войникът, очевидно без капка загриженост за човека, задушаваш се пред очите му.

Хърли избърса устата си с ръка и тръгна с несигурна походка към вратата.

— Благодаря.

— На горния етаж — каза телохранителят, като тръгна на една крачка зад него.

Хърли се сдържа да не се усмихне и се насочи към широкото стълбище с мраморни колони. Всичко се случваше като по часовник. Когато Рап и жабарят излезеха от тунела, той щеше да държи Обрехт опакован като коледен подарък.

От една капандура на тавана влизаше светлина и позволи на Хърли да следи сянката на войника, докато се качваха. Мъжът вървеше три стъпала зад него и държеше автомата си на гърдите. По-нагоре сянката започна да избледнява, но остана достатъчно ясна, за да позволи на Хърли да види как телохранителят внезапно вдига оръжието си. Старецът се завъртя, но точно в този момент пластмасовият приклад го фрасна по главата. Ударът го замая, но инерцията му бе достатъчно голяма и двамата се изтъркаляха надолу по стълбите.

Когато се приземиха на долния етаж, на Хърли му се виеше свят, а хълбокът го болеше, сякаш са го прободили с нож. Другият мъж завърши падането в много по-добра кондиция. Защитен от бронираната жилетка и младия си организъм, той скочи на крака, преди Хърли да успее да се надигне на колене.

При следващия удар на приклада вече нямаше как да се защити.

23.

Рап пълзеше на лакти и колене в червената светлина от аварийните крушки. След сравнително широкия вход тунелът се беше стеснил до метър на ширина и около шейсет сантиметра височина.

Още от дете Рап имаше лека клаустрофобия и през годините, докато се биеше на открити терени из Америка и Близкия изток, тя само се беше влошила. Причината бе разбираема: бързината, издръжливостта и точността, които му даваха превъзходство в такива ситуации, не вършеха работа в тесни пространства.

Близостта на краката на Гоулд до лицето му — толкова, че подушваше миризмата на гумените му подметки, го успокояваше до известна степен. Ако някой ги нападнеше от страната на имението, французинът, без да иска, щеше да му послужи като щит. Още по-важно — тунелът бе толкова тесен, че Гоулд не можеше да се извърти към него.

— Виждам изхода — каза французинът и шепотът му проехтя в тясната галерия. — След двайсет метра.

Рап стисна по-здраво глока си. След малко стигнаха до стоманена преграда, покрита с тънък слой ръжда. Намериха клавиатура, подобна на онази във входа на тунела, и Гоулд въведе друга дълга комбинация. След секунда се чу тихо бръмчене на електромотор.

Рап спусна очилата за нощно виждане от каската пред очите си. Тази усъвършенствана система бе комбинация от усилвател на светлината като при стандартните модели, и топлинни сензори. При нормални обстоятелства той нямаше да носи толкова обемиста екипировка, но в мазето имаше достатъчно неизвестни, за да оправдаят вземането ѝ. Тестовите във Фермата бяха показали, че уредът осигурява добра видимост, като същевременно очертава топлинните силуети на евентуалните човешки цели.

— Готов ли си, Мич?

— Влизаме.

Гоулд блъсна стоманената врата и се изстреля през отвора от другата страна. Изгърколи се сърчно надясно, а Рап — вляво, както бяха планирали.

Светлоусилвателната функция на уреда за нощно виждане едва действаше заради почти пълния мрак в подземие. Термичният сензор улавяше леки вариации в температурата, но ако изключим Гоулд, който светеше в оранжево, всичко друго бе в пастелни оттенъци на зелено. Рап бе принуден да се движи по-бавно, отколкото му се искаше, за да избегне вдигането на шум, но бързо се добра до една преобърната бъчва. Гоулд за малко не се спъна, но успя да заобиколи препятствието и се скри зад нещо, което приличаше на стара преса за грозде. Рап забеляза размазано червено петно в периферията на зрителното поле, но не си направи труда да провери какво е. Най-вероятно плъх.

Иначе помещението беше празно. Не се чуваше никакъв шум. Не се виждаше движение. Изглеждаше, сякаш от години никой не е влизал тук. Рап насочи за момент пистолета към тъмна дупка в стената, вероятно древен кладенец, после заобиколи бъчвата от лявата страна. Даде знак на Гоулд и той предпазливо се промъкна до купчина боклук. Продължиха приклепнали по този начин до основата на стълбището, водещо към самата къща.

Гоулд посочи надясно към правоъгълен отвор в стената, който се виждаше в синьо на уреда за нощно виждане. Това бе студената стоманена врата за бронираната стая на Обрехт.

Докато Рап му пазеше гърба, французинът изтича и изстиска малко епоксидна смола в тесния процеп между вратата и касата. Не беше последният писък на модерните технологии, но бе достатъчно ефикасно, за да не може банкерът да влезе в скривалището си, ако хукне да се спасява. Сега единствената му възможност бе да избяга през тунела, а в другия край го чакаше Джо Маслик с отворени обятия.

Гоулд се върна и тръгна по стълбите. Рап го последва на няколко крачки отзад. Вдигнаха уредите за нощно виждане и свалиха каските си, щом светлината, идваща от вратата на мазето, стана достатъчно силна, за да виждат. Рап ги скри под купчина мръсни парцали на площадката, а Гоулд пхна под вратата оптичен кабел със закрепена на края му камера. Образът се появи на телефона на Рап и беше точно това, което се надяваше да види — празен коридор.

Той включи микрофона си и каза тихо:

— Излизаме от мазето на приземния етаж. Стан, дай сведения.
Не получи отговор.

Това бе един от неизбежните недостатъци на плана. Мълчанието на Хърли можеше да означава, че е мъртъв и двамата с Гоулд могат да попаднат на засада или че е с Обрехт и не може да отговори в момента.

— Скот. Докладвай.

— Извикаха Стан на среща с Обрехт, докато бяхте извън обхват. После връзката прекъсна. Готови сме за действие.

— Прието. Стан, ако ме чуваш и си в кабинета на Обрехт, опитай се да включиш микрофона.

След няколко секунди от слушалката се чу гласът с изразен немски акцент на банкера:

— Накарах хората си да проверят тази информация и мога да ви уверя, че моята банка не...

Връзката прекъсна и Рап даде знак на Гоулд, че всичко е наред. Хърли беше там, където се очакваше да бъде, но не можеше да комуникира, освен за кратко да натиска копчето на микрофона.

Гоулд предпазливо отвори вратата и двамата с Рап се промъкнаха в коридора. Главното стълбище беше наляво, но то бе най-централно разположено в къщата и се виждаше добре от най-малко шест прозореца. Тръгнаха надясно, минаха покрай кухнята и стигнаха до тясното стълбище за прислугата. Гоулд насочи пистолета си нагоре, докато се качваха; Рап следеше фланга.

Качиха се до горната врата. Гоулд направи бърза проверка с миникамерата и излязоха. Когато стигнаха до средата на коридора, изведнъж чуха женски глас, който пееше. Двата мъже се вмъкнаха в една спалня и долепиха гръб до стената до полуотворената врата.

От всички стаи, които можеше да почисти в голямата къща, камериерката избра точно тази.

Гоулд насочи снабдения със заглушител пистолет в тила на жената, но Рап хвана ръката му. Докато повсеместното разпространение на камерите за наблюдение сериозно затрудняваше работата на хората с тяхната професия, изобретяването на айпода почти напълно компенсираше това неудобство. Рап забеляза характерните бели слушалки в ушите на камериерката и посочи на французина вратата. Жената не забеляза двамата въоръжени мъже, измъкващи се от стаята на няколко крачки зад гърба ѝ, толкова бе

съсредоточена в разгъването на чаршафите и едно от последните парчета на Мадона.

Дебелият килим в коридора им позволи да се движат по-бързо и след броени секунди стигнаха до предпоследната врата вдясно. Според Гоулд тя водеше към кабинета на Обрехт.

Рап долепи ухо до стената, но беше прекалено дебела, за да чуе през нея. Ако имаха късмет, щяха да заварят банкера и Хърли на приятен разговор и чаша чай. Едни пластмасови белезници и малко тиксо бяха достатъчни, за да опаковат багажа. После — към тунела и тайната база на ЦРУ в България.

Рап хвана топката на бравата и отброи до три с кратки кимвания. Не отвори рязко вратата, както би направил в друга ситуация, а я избута бавно, за да не уплаши Обрехт.

Имаха късмет. Влязоха незабелязано. Етажерките с книги покрай стените и гоблените заглушиха лекия шум от стъпките им. В другия край на помещението с гръб към тях стоеше едър мъж и ровеше с ръжен въглените в голяма каменна камина. Една модерна стоманена скулптура частично скриваше дясната половина на стаята, но не дотолкова, че Рап да не забележи, че Хърли не е там.

Мъжът при камината беше с ръста, с който Рап, съдейки по снимките от наблюдението, очакваше да бъде банкерът. Носеше същия скъп костюм и имаше същата късо подстригана коса. Но нещо не беше съвсем наред. Стойката му, макар и леко, загатваше за мускулесто телосложение. И с твърде голяма лекота боравеше с железния ръжен.

Рап бързо се извъртя към Гоулд, но закъсна със секунда. Французинът го изрита през краката и го повали. Рап падна на килима и в този момент мъжът при камината се обърна с автомат МР5 в другата си ръка. Скулптурата закриваше главата му, но Рап устоя на изкушението да стреля в тялото му. Интуицията му подсказваше, че масивната фигура на мъжа се дължи на бронирана жилетка. Това бе идеален начин да имитира телосложението на дебелия банкер и в същото време да бъде неуязвим за леко огнестрелно оръжие. В подготовката на войника обаче имаше един пропуск — луксозните италиански обувки.

Рап стреля по левия му крак и използва отката, за да се извърти към Гоулд.

— Не прави това, Мич!

Професионалният убиец държеше пистолета си с две ръце, насочен към него. И въпреки че вече не виждаше наемника зад себе си, Рап не чу шум от падане. Ако мъжът бе достатъчно корав и дисциплиниран, за да остане прав, когато половината му стъпало липсва, вероятно все още държеше автомата насочен към целта.

— Хвърли оръжието, Мич. И не приближавай ръце до микрофона на гърлото си.

Рап пусна глока на пода.

— Сега патлакът на Стан.

Рап посегна към пистолета „Кимбър — Голд Мач“ на Хърли, докато бавно се изправяше.

— На мушка си от две страни, Мич. И тук не сме неграмотните козарчета, с които си свикнал. Разбра ли?

— Няма начин Обрехт да може да ти плати достатъчно за това, което правиш — измърмори Рап, като извади кимбъра от кобура и го пусна на пода.

— Петнайсет милиона и нова самоличност, тъй че ЦРУ да не може да ме открие. Но не го правя заради парите.

— За какво тогава? — попита Рап, макар че вече знаеше отговора. Всъщност винаги го беше знаел.

— Ти си единственият ми неуспех, Мич. Мислех, че с времето ще се примиря, но нещата само се задълбочават. — Гоулд леко се измести наляво, за да не попадне под кръстосан огън, ако Рап се опита да направи нещо. — В Афганистан ми беше в кърпа вързан. Още не мога да повярвам как кретенът, който ми плати, провали всичко.

— Ами жена ти и дъщеря ти, Луи? Те как се вписват в новите ти планове?

— Размяната ми изглежда равностойна — отговори Гоулд след кратко замисляне. — Губя тях, но се превръщам в мъжа, който е убил една легенда.

Вратата се отвори, но това ни най-малко не разконцентрира Гоулд. Погледът му остана прикован към целта му. Някой изблъска Хърли в стаята. Старецът се препъна и за малко не падна. Притискаше едната си окървавена ръка към тила.

— Стан — весело го посрещна французинът. — Идваш точно навреме, за да станеш черешката на моята торта.

24.

Рим

Кабир Гадаи погледна телефона си и го остави на масата. На дисплея все още се виждаше дъщерята на Изабела Акорсо в центъра на оптичния мерник, както и преди четиридесет минути.

Той изпита нетипично чувство за тревога, което се разпространяваше бавно от корема към краиците му и караше ръцете му леко да треперят. Досега животът му бе поредица от внимателно изпитани планове и успехи. Сега от самото начало на операцията не владееше нещата. Едно е да се доверяваш на Бог, но съвсем друго е да разчиташ на намесата му в твоя полза. Аллах би могъл да го сметне за арогантност и да накаже виновника.

Бианка Акорсо бе тийнейджърка с много предвидими навици и Гадаи беше уверен, че ще остане седнала с приятелите си още точно седемнайсет минути. Тадж бе сигурен, че за толкова време майка ѝ ще се върне с файловете, но беше пълна идиотщина да нямат резервен план, в случай че не стане така.

Най-логичното решение беше Гадаи да се върне спешно в Пакистан, но работеше за Тадж достатъчно отдавна, за да съзнава, че това не е допустим ход. Прибереше ли се без файловете на Рикман, щеше да сложи началото на собственото си падение. Не веднага, разбира се. Тадж беше твърде хитър тактик, за да го направи открито. Но преди да изтече и година, Гадаи щеше да бъде обвинен в държавна измяна или ликвидиран от талибаните, служещи на началника му.

Ако Акорсо не се появеше в близките двайсет минути, това можеше да означава само че се е свързала с италианските власти. В този случай Гадаи трябваше да бяга. Нямахше да може да се върне в родината си. Никога повече нямаше да види синовете си. Животът му щеше да се превърне в едно безкрайно бягане от наемниците на Тадж.

Слушалката в ухото му избръмча и той натисна копчето за приемане.

— Казвай.

— Влезе във фоайето.

— Признаци за полицейско присъствие?

— Не.

Гадаи издиша облекчено и отиде при вратата. Не можеше да се отрече, че колкото и големи да бяха рисковете, крайната цел напълно ги оправдаваше: да стане вторият човек след Тадж начело на първата ислямска свръхсила в съвременния свят. Щеше да получи възможност да играе основна роля в разпространението на исляма по цялата планета по начин, който никой досега не си беше представял. И това пред ужасените погледи на американците.

Гадаи надникна през шпионката към вратата на стая 200, намираща се точно отсреща в коридора. Скоро мисията му щеше да приключи с успех, опита да се самоуспокои. Тадж за пореден път щеше да се окаже прав. Макар жесток и непредсказуем, той бе велик мъж, любимец на Аллах.

— Качва се по стълбите — каза гласът в слушалката. — Двайсет секунди. Няма друга активност.

След няколко секунди Акорсо се появи в полезрението му. Носеше хартиен плик под мишница. Застана с гръб към него и почука плахо на вратата на празната стая.

— Все още ли е чисто? — попита той по микрофона.

Хората му наблюдаваха паркинга, фоайето и всички подстъпи за втория етаж.

— Да, господин капитан.

Гадаи отвори вратата.

— Изабела.

Тя се обърна и на лицето ѝ се изписа страх и изненада.

— Влизай — заповяда той, като нарочно внимаваше да не издава никакви подробности.

Ако жената носеше микрофон, полицаите щяха да предположат, че влиза в стая 200, а не в отсрещната.

Акорсо влезе и той затвори вратата след нея.

— Носиш ли каквото поисках?

Тя кимна кратко и му подаде плика.

Гадаи седна на бюрото, което бе преместил далеч от закрития със завеси прозорец, и скъса хартията. Извади флашката, намираща се

вътре, пъхна я на лаптопа си и докато информацията се записваше, погледна единствения лист, който беше заедно с нея в плика.

Писмените указания бяха малко по-сложни, отколкото бе очаквал. Бяха посочени имената на файловете, както и няколко различни сценария с различен график на изпращане.

— Втория сценарий ли следвате? — попита пакистанецът.

Аcorso кимна. По горната ѝ устна бе избила пот.

— Получихме имейл, че Ахтар Дурани е мъртъв. След като клиентът не ни се обади, изпратихме файл D-6 на трето число на месеца.

Той кимна небрежно. Във въпросния файл явно се съдържаше информацията за руския двоен агент в Истанбул. Следващият файл, който трябваше да бъде изпратен във вторник, бе R-12. Какви разкрития съдържаше? Самоличността на високопоставен информатор? Списък на корумпирани чиновници? Доказателства за нередности в ръководството на ЦРУ? Нямахме как да не му стане любопитно.

— И изпращате файловете на имейл адресите, посочени в указанията?

— Да.

— Отваряли ли сте някой от файловете?

— Закодирани са.

— Знаете ли кой е клиентът?

— Не съм го виждала. Обажда ми се по телефон веднъж седмично и ми казва една от паролите, изброени в листа с указанията.

Гадаи погледна списъка на файловете от флашката и го обхвана още по-силно въодушевление. Бяха очаквали да са двайсет-трийсет, а те бяха стотици. С колко информация е разполагал Рикман? Какво ниво на достъп е имал? Възможно ли бе Тадж да се окаже прав? Възможно ли беше това невзрачно записващо устройство да съдържа средството за унищожаване на Централното разузнавателно управление?

— Има ли резервно копие на информацията?

— Да.

— Кой в кантората обслужва този клиент?

— Ами дъщеря ми? Казахте...

— Казах, че няма да ѝ се случи нищо, ако правиш каквото ти кажа. Но ти не отговаряш на въпросите ми, нали, Изабела?

Бузата ѝ леко потрепна от гневно стискане на зъби, но това бе жалък опит да покаже характер. Тя бе просто една уплашена жена, неспособна дори да задържи съпруга си. Щеше да направи каквото ѝ кажат.

— Резервните копия в кантората ли са? — повтори Гадаи. — Казвай бързо. На дъщеря ти не ѝ остава много време.

— Не. Главният съдружник може би има все още оригинала на инструкциите, защото секретарката му направи това копие за мен. Файловете са на централния компютър на кантората. Информацията от него се записва на резервен диск всяка вечер.

— Има ли начин да ги изтриеш и от личния си компютър, и от главния?

Тя не отговори веднага. Гадаи остана втренчен в нея, докато секундите летяха.

— Да. Има начин да се направи. Понякога има клиенти, които се прехвърлят към друга кантора и искат цялата им информация да се заличи от компютрите ни.

— Много добре. Слушай сега внимателно, Изабела. Искам да заличиш всичко, свързано с тази поръчка, от системата. Искам да изглежда така, сякаш тази информация никога не е съществувала.

За негова изненада тя поклати глава:

— Какво ще стане, ако клиентът уведоми кантората, че файловете не се изпращат? Какво ще направите на дъщеря ми тогава?

Гадаи се усмихна успокояващо:

— Никой няма да ги уведоми. Клиентът ти е мъртъв. Забрави за този случай, Изабела. Когато файловете бъдат изтрети, и кариерата, и дъщеря ти ще бъдат извън всякакъв риск.

Разбира се, лъжеше. Не можеше да остави жената жива. Но думите му имаха за цел да я успокоят и тя наистина се отпусна леко.

— Хайде, връщай се на работа сега. Довечера пийни чаша вино. Отдели повече внимание на Бианка. Обещавам, че повече никога няма да ме видиш. Щом файловете бъдат заличени, всичките ти проблеми ще свършат.

25.

Швейцария

— Хвърли оръжието, Мич. И не доближавай ръце до микрофона на гърлото си.

Чарли Уикър се премести напред с укрытието под формата на дървесен ствол и се прицели през оптичския мерник. Рап беше нагласил радиостанцията си да предава постоянно на честотата, с която приемникът на Гоулд нямаше връзка. Съвсем основателно, както се оказа.

До този момент Уикър споделяше мнението на Колман за тази операция. Гоулд бе наранил Мич Рап по най-тежкия възможен начин, а все още дишаше. Ако беше на мястото на французина, Уикър щеше да падне на колене, да благодари на Бога и да бяга на другия край на света, в случай че Рап размисли. Но този психар просто не вдяваше.

— Засичам движение — каза Уикър по радиостанцията.

Имаше конкретна причина да се откажат от позицията на върха на хълма и да се набутат в дупката, където се намираха сега. Всеки, който планира нападение срещу имението на Обрехт, би искал да се възползва от възвишението, но настояванията на Гоулд да се разположат именно там, събудиха подозренията на Рап. Той очакваше предателство и точно това се получи.

В долната част на мерника се показва ръка, боядисана с камуфлажни цветове, и пак изчезна.

— Потвърждавам. Един човек се приближава към предишната ни позиция. Предполагам, че има още, които не се виждат.

— Можеш ли да го улучиш? — попита Колман.

Ако Уикър имаше „Барет“, нямаше да бъде проблем. Такава тежка артилерия обаче нямаше как да се използва при толкова маскировка. Затова разполагаше само с М39. Отлично оръжие, но непригодно за такива разстояния.

— Вероятността е много малка, Скот.

Колман погледна нагоре, но не видя бойния си другар на дървото. Когато Уикър каже „малка вероятност“, това означаваше „на практика невъзможно за най-добрите стрелци на планетата“. През всички години, откакто работеха заедно, дребният бивш тюлен рядко бе пропускал цел.

— Ти си единственият ми провал, Мич. Мислех, че с времето ще забравя, но става по-лошо.

Колман се опита да не слуша Гоулд по радиостанцията и пак включи микрофона.

— При теб как са нещата, Бруно?

— Пазачите се преструват на спокойни, но се скриха зад оградата. Нямам цели.

— Стан. Идваш точно навреме, за да бъдеш черешката на моята торта.

Колман получи потвърждение на наблюденията на Макгро от картината от безмоторния самолет. Нямах време да се мотаят.

— Уик, пробвай изстрел. Даже да не го улучиш, цели се достатъчно близо, за да напълни гащите.

Когато наемниците стигнеха върха на хълма и не ги завареха там, бързо щяха да намерят следите им и да слязат тук. От друга страна, ако изгубеха предимството на изненадата и се окажеха мишена на невидим снайперист, можеше да се оттеглят. На платените войници дотам им стига куражът. Трудно е да осребриш чека за възнаграждението си, ако половината ти глава липсва.

Отгоре се чу познатото изпукване на заглушителя на Уикър и Колман отново безрезултатно се вгледа в дървото.

— Докладвай.

— Мисля, че го раних. — Уикър звучеше искрено изненадан. — Да. Потвърждавам. Виждам кръв по тревата. Но все още се движи. Искаш ли да го довърша?

— Не. Остави го да кърви.

Раненият войник в почти всички случаи нанася повече вреда, отколкото ако е убит. Ако раната е тежка, може да изпадне в паника и да закрепси от болка — и двете могат бързо да сломят духа дори на най-добре тренираното подразделение. Ако остане с бойните си другари, те ще трябва да преценят сериозността на раната, за да знаят дали да го оставят, или да се опитат да го спасят.

— Няма други мишени, а раненият се скри — докладва Уикър.
— Добри са, няма спор.

Колман кимна мълчаливо. Точно така би реагирал и неговият отряд. Да се скрият, да оценят ситуацията и да се опитат да открият снайпериста.

— Ако се появи друга възможна цел, стреляй. Рани го тежко, но се опитай да не го убиваш. Нека да им създадем малко работа.

— Разбрано.

— Бруно?

— Все още нищо.

Колман се върна при раницата си и откачи отстрани малък гранатомет SMAW. Специално този беше пригоден да изстрелва експериментален термобаричен снаряд, който бе адски тежък за носене, но създаваше гарантиран ефект. Когато попитаха създателя му в „Рейтион“ дали може да премине през стена от бетонни тухли, човекът се разсмя.

Гоулд още говореше, но Колман изключи тази честота и отново активира микрофона си.

— Мич, Стан. Ако ме чувате, бъдете готови. Работата ще стане дебела.

26.

Главната квартира на ИСИ, Исламабад

Сенатор Карл Ферис и придружаващите го лица станаха на крака, когато Тадж влезе в залата. Американският политик направи няколко крачки към по-дребния мъж, стисна силно ръката му и се усмихна широко.

— Радвам се да ви видя, Ахмед. Много време мина.

— Твърде много, сенаторе. Колко хубаво, че намерихте време в натоварения си график, за да се срещнете с мен лично.

— Нямам голям интерес да вървя след задника на Съни Уика, докато бръщолевци наляво-надясно за новия ни пакет за хуманитарна помощ.

Програмата щеше да бъде обявена официално на тържествен прием следващата седмица и бе поредният пример за подкупите, с които американците си мислеха, че могат да държат Пакистан послушен.

Е, Тадж нямаше нищо против притока на западни пари. Лично щеше да се погрижи само малък процент от този милиард долара да стигне до бедните в страната му. Останалата част щеше да отиде в ръцете на военните и терористичните групировки, от които американците толкова много се бояха.

— Моля, заповядайте в кабинета ми, сенаторе.

Ферис даде знак на хората си да го чакат там и последва директора на ИСИ в съседната стая.

— Чай?

— Графикът ми е много натоварен, Ахмед.

— Ясно. Разбирам ви напълно.

Ферис бе напълнял значително и неуспешно се опитваше да го прикрие с майсторски скроения си костюм. Несъмнено заради стреса. Информацията, която беше получил от Ахтар Дурани, сигурно бе довела до инфарктно парламентарно разследване — дълги часове, през които Ферис обстрелва Айрини Кенеди с конкретни дати, имена и

места, докато тя заеква и се опита да увърта. Смела първа крачка към президентската номинация на партията му.

За съжаление Дурани беше мъртъв, а Кенеди бе разкрила връзката на Ферис с бившия заместник-директор на ИСИ. Засега пазеше информацията в тайна, но публичното огласяване на доказателства, свързващи изтъкнатия сенатор с пакистанското разузнаване, можеше да съсипе политическата му кариера.

— Нека да кажа... — започна Тадж, но Ферис го прекъсна.

— Кенеди ми каза, че Дурани е отвлякъл нейния човек Джо Рикман и го е изтезавал, за да измъкне информация. Също че и двамата са мъртви.

— Айрини Кенеди е професионален лъжец.

— А вие не сте ли?

— Назначен съм на този пост *именно* защото не съм, господине.

Ферис се намръщи, но в изражението му не пролича скептицизъм. Като всички други, той смяташе Тадж за слабохарактерен човек. За пешка, която може да бъде жертвана при необходимост.

— Твърдите, че не е вярно, така ли?

— Би било твърде просто, сенаторе. Кенеди смесва истини с лъжи, за да държи в шах враговете си.

— Това шотландско ли е? — попита Ферис, като посочи един кристален сервиз. Тадж бе накарал хората си специално да сложат бутилката там.

— Да.

Ферис си сипа една чаша, без да чака да го поканят.

— Каква е *вашата* истина, Ахмед?

— Дурани беше един обикновен главорез. Не беше способен да създаде толкова сложен план. Уверявам ви, че това бе изцяло дело на Джо Рикман. Той се беше разочаровал от ЦРУ по подобен начин, както сте се разочаровали и вие. Смяташе го за корумпирана и подривна организация, която вече не се подчинява на избраните представители на народа, какъвто сте вие. За съжаление Рикман проведе тази операция много по-нескопосано, отколкото щяхте да се справите вие на негово място.

Това бе толкова невярно, че чак прозрачно. Рикман беше гениален стратег. Години наред бе замислял този план, даващ реален

шанс да разбие американския разузнавателен апарат. Този полуидиот, загрижен само за политическата си кариера, беше толкова неспособен да схване машинациите на Рикман, колкото и Дурани.

Разбира се, сенаторът не виждаше нещата по този начин и прие безсрамното ласкателство, без да се замисли.

— Как са умрели? Кенеди не каза какво е станало с Рикман, а според доклада вашият човек е получил сърдечен удар.

— Били са застреляни от хората на Дурани с помощта на неизвестен американец.

— Американец? Сигурен ли сте?

— Да. Имаме запис на гласа му. Невъзможно е да се докаже заради лошото качество, но мислим, че е бил Мич Рап.

Лицето на Ферис се изкриви от омраза и той закричи из стаята за няколко минути, докато осмисляше току-що чутото. Внезапно спря.

— Тази мръсница! Накара ме да повярвам, че Дурани ме е използвал и е убил Рикман. Заплаши, че ще разгласи кореспонденцията ми с него и ще ме изкара или предател, или наивен глупак. Каза, че щяла да ме арестува. Мен!

— Тя се бои от вас, сенаторе. Вижда мощта и патриотизма ви и съзнава, че няма да ѝ позволите да се подиграва с изконните ценности на Америка.

Въпреки че цял живот бе вярвал предано в Аллах, сега за първи път Тадж имаше чувството, че вижда пряката намеса на Бог в делата си. Какво друго обяснение можеше да има? Предстоящото му вземане на властта в Пакистан, файловете на Рикман, милиардите долари, които американците щяха да изсипят в джоба му. А сега Аллах му прачаше този кретен, имащ съвсем реален шанс да стане президент на Съединените щати.

Ферис жадно отпи от чашата си, ноздрите му се разшириха от гняв.

— На какво сте готов да се обзаложим, че президентът Александър дори не подозира за всичко това? Няма представа, че тя и Рап са убили един от вашите висши функционери и един американски гражданин, без никой да им е дал разрешение за това.

— Мисля, че е много вероятно — спокойно отвърна Тадж.

Хората като Ферис — с много чувствително его, раздуло се до невероятни пропорции — бяха абсурдно лесни за манипулиране.

Несъмнено сенаторът се самоубеждаваше, че действията му са продиктувани от любов към смешната конституция на родината му, но това беше жестока лъжа. Истината бе, че Айрини Кенеди просто не се е кланяла пред него достатъчно. Това, което правеше той, не беше нищо друго освен лична вендета на едно слабохарактерно нищожество.

— Съмнявам се, че тя разполага с приемливи доказателства срещу Рикман — продължи Тадж. — Много по-вероятно е да е знаел прекалено много за нея и Рап и да е трябвало да му затворят устата. А целта на вашата комисия е точно да предотвратявате такива неща, нали?

Ферис отговори с дълга поредица от нецензурни епитети.

— Да сменим малко темата, сенаторе. Какво мислят адвокатите ви?

Ферис имаше потенциал да стане много полезен инструмент, но не и ако продължаваше да бъде под подметката на Кенеди. Наскоро приетите правила за финансиране лесно се заобикаляха и ИСИ щеше да бъде в състояние тихомълком да отклонява колкото пари поиска към различни американски политици.

Кръговратът на корупцията беше прекрасен. Тадж използваше американска финансова помощ, за да купува американски политици, които после щяха да одобряват увеличаване на помощта, с която ИСИ щеше да охранява партийните им каси.

— Адвокатите казват, че позицията ми е непоклатима. От моя гледна точка чуждестранен държавен служител е подал жалба за незаконна дейност на ЦРУ и аз съм се заел да разследвам. Това, че не съм уведолил Комисията по разузнаване, е повече процедурен, отколкото юридически проблем. Мога да се оправдая с опасението, че сенатор Лонсдейл работи за Кенеди.

— Тогава проблемът ви е решен.

Ферис го погледна, като че ли говореше с бавноразвиващо се дете.

— Отворете си очите, Ахмед. Нещата не са толкова прости. Мога да спечеля наказателно дело и ще отърва затвора, но това ще сложи край на кариерата ми. Имам нужда от цяла армия политически консултанти, за да подготвят и представят посланието ми. С

подходящите хора мога да изляза от тази каша като герой. Тези специалисти обаче не са евтини.

— Не би трябвало да е толкова трудно — с престорена наивност каза Тадж. — Вие *сте* герой, сенаторе. Вие защитавате свободата на родината си.

Ферис се изсмя:

— Истината няма нищо общо с американската политика, Ахмед. Гласоподавателите са идиоти, които правят каквото им се каже. Искам само да се погрижа аз да съм този, който ще им казва какво да правят, а не онази кучка Кенеди.

— Разбира се, аз с най-голямо удоволствие ще подкрепя усилията ви.

— Радвам се, че го казвате, Ахмед. Пет милиона биха били добро начало.

— В американски долари ли? — ококори се Тадж.

Всъщност сумата беше смешна. Освен парите, идващи директно като правителствена помощ, американският народ изливаше още стотици милиони долари годишно, купувайки афганистански хероин.

— Както казах, тези специалисти не се продават евтино.

Тадж кимна примирено:

— Вие сте добър приятел на страната ми и досега винаги сте подкрепяли усилията за изкореняване на терористичната заплаха. Ще наредя на хората си да започнат подготовката веднага.

— Много добре, Ахмед. Кажете им да действат бързо. Няма да се успокоя, докато не се отърва от Айрини Кенеди. Трябва да й нанесем съкрушителен удар, и то час по-скоро.

— Разбира се. Но междувременно мисля, че има още нещо, с което мога да ви помогна. Информация, която може да ви бъде полезна.

Сенаторът вдигна вежди:

— Каква информация?

— Как ще реагирате, ако ви кажа, че Рикман пуска видеозаписи, вредящи на ЦРУ?

Ферис махна пренебрежително:

— Всички видяхме видеото, в което го изтезават и той разказва за различни агенти на ЦРУ. Излезе в Ютюб, за бога.

— След това излязоха други записи, които Кенеди пази в тайна от вашето правителство.

— Нали казахте, че Рикман е мъртъв?

— Мъртъв е. Но е знаел, че животът му е в опасност. Страхувал се е, че Мич Рап ще разбере, че отвличането му е лъжливо, и ще тръгне да го търси. Успял е по някакъв начин да създаде план, който да се изпълнява и след смъртта му.

— Какво има на тия видеозаписи? — попита Ферис, явно заинтригуван.

— Засега знаем само за един. В резултат от него Мич Рап е избил сума ти руски агенти в Истанбул. Очакваме да се появят още записи.

На лицето на Ферис се разля широка усмивка.

— Можем ли да го докажем?

— Може би скоро. Изглежда като история, която много ще заинтригува вашите политически консултанти, не мислите ли? Кенеди губи контрол върху Рикман и той засипва афганистанските бандити и наркотрафиканти с американски пари. Лошата система за сигурност му позволява да научи много повече, отколкото му се полага. И докато вие отчаяно се опитвате да спрете всичко това, тя ви шантажира с лъжи.

Ферис вече не слушаше. Гледаше замечтано някъде зад Тадж. Сигурно си представяше как смачква Кенеди и после се изстрелва с главоломна скорост към Овалния кабинет.

Тадж погледна часовника си.

— Знам, че имате друга среща след половин час, сенаторе, и се боя, че движението е доста натоварено по това време на деня.

Това изкара американеца от вцепенението. Той остави чашата и протегна осеяната си с петна ръка.

— Добре си поприказвахме, Ахмед. Сега ще чакам новини от хората ви за дарението, за което се разбрахме.

— Може пак да се видим насаме, когато се върнете с делегацията на секретар Уика.

— Мисля, че няма пречка да се уреди.

Тадж изпрати Ферис до вратата на кабинета си и изчака любезно, докато политикът събере стадото си и го поведе към изхода. Едва когато изчезнаха по коридора, директорът на ИСИ се върна на бюрото си.

Още не му се вярваше, че от кулминацията на дългогодишния му план го дели само седмица. Убийството на президента Хутани на банкета в чест на американците бе рутинна задача. По-деликатно щеше да бъде след това.

Народът на Пакистан и държавите в Близкия изток трябваше да повярват, че атентатът е дело на Съединените щати. Сценарият беше доста тромав, наистина. Защо им трябваше на американците да убиват един верен съюзник? Но както в западната политика, истината нямаше значение. Хората вярват в онова, в което искат да повярват, а омразата към Америка бе невероятно силна в неговата страна.

След смъртта на президента Тадж нямаше да губи време. С помощта на армията на Ширани и влиянието си сред талибаните бързо щеше да поеме властта.

От разпокъсано сборище на враждуващи групировки Пакистан щеше да се превърне в единна сила. И светът щеше да затрепери.

27.

Швейцария

— Не мога да повярвам, че стана толкова лесно — каза Гоулд, все още с пистолет, насочен в главата на Рап. — Или започваш да издишаш, или цялата ти репутация е била измислена от отдела по маркетинг на ЦРУ.

Рап стоеше абсолютно неподвижно и следеше пистолета. Според психологическия профил на Том Люис Гоулд бе нарцистичен социопат. Преценката на специалиста за пореден път се оказа правилна. Французинът вече бе успял напълно да се абстрахира от миналото, неспособен да признае пред себе си, че някой го е победил. Сега усилено изграждаше легендарния образ, който мислеше, че заслужава.

Тази слабост можеше да се използва, но Рап осъзнаваше, че се намира в смъртоносна ситуация. Луд или не, Гоулд нямаше да пропусне при толкова близко разстояние за стрелба. С периферното си зрение Рап видя другия нападател, около чийто ляв крак се беше събрала червена локвичка, но загубата на кръв и болката не пречеха на войника да държи абсолютно стабилно автомата. За капак мъжът, който бе изблъскал Хърли в стаята, сигурно чакаше неподвижно отвън до самата врата.

Старецът се беше посъвзел, но това не променяше факта, че отдавна е минал срока си на годност. За разлика от Рап обаче Стан Хърли не беше станал един от най-опасните убийци на своето поколение заради физически качества или умението мигновено да анализира различни ситуации. При него основна движеща сила бе яростта и ако се съдеше по изражението му, тя ни най-малко не се беше уталожила с годините.

— Какво чакаш? — подразни го Гоулд. — Да не мислиш, че Скот ще дойде да те спаси? Хълмът е изцяло обграден от хората на Обрехт. Ако Колман не е мъртъв вече, всеки момент ще бъде.

— Мич, Стан. Ако ме чувате, бъдете готови.

Бяха отнели фалшивото слухово апаратче на Хърли и той не можа да чуе предупреждението на Колман.

— Скот винаги има с какво да те изненада — каза Рап, за да привлече вниманието на стареца.

Направи леко движение с палец към Гоулд. Хърли имаше по-добра видимост към французина. Така за Рап оставаше тежко раненият неизвестен наемник, а осемдесетгодишният мъж с наскоро сменена бедрена става трябваше да се справи с един от най-добрите наемни убийци в света.

Ефектът от термобаричния снаряд беше толкова впечатляващ, колкото го бяха рекламирали. Експлозията бе оглушителна и цялата къща се разтресе — достатъчно, за да развали мерника на Гоулд.

Рап се хвърли към наемника, като се надяваше и двамата въоръжени мъже да започнат да стрелят едновременно. Изненадата и загубата на кръв малко забавиха реакцията на войника, но не и на Гоулд. Първият му куршум се заби в бронираната жилетка на Рап малко над пъпа и го повали настрана близо до глока, който още беше на килима. Зад него се чу глухото пукане от оръжието на французина, но в момента Рап имаше други грижи. Нека Хърли да се оправя.

Автоматът откри огън и куршумите зачаткаха по пода, описвайки дъга към Рап. Статуята още пречеше да се прицели в главата на нападателя, затова Рап грабна пистолета си и стреля по другия крак на наемника. Той падна, изгуби контрол над оръжието и куршумите надупчиха тавана. Все още легнал на една страна, Рап се прицели под брадичката на наемника и с един изстрел отнесе горната част на черепа му.

Веднага се извъртя по гръб и се прицели към вратата. Както очакваше, тя бе отворена и мъжът, който беше заловил Хърли, тъкмо влизаше. Рап дръпна спусъка и улучи нападателя в устата. В коридора се разхвърчаха парченца мозък, зъби и отломки от черепа.

Едва тогава Рап насочи вниманието си към Хърли и Гоулд.

Двамата се бяха вкопчили в смъртоносна схватка. Пистолетът на Гоулд бе притиснат в корема на Хърли и изстрелваше куршум след куршум. Отзад ризата на стареца беше разкъсана и прогизнала с кръвта от множество рани. Лицето му бе притиснато към врата на Гоулд, но Рап разбра какво става едва когато старият му приятел се свлече на земята.

Гоулд притисна ръка отстрани на гърлото си, но това не помогна. Яркочервена артериална кръв бликаше между пръстите и от устата му. Той завъртя пистолета към Рап и дръпна спусъка, без да осъзнава все още факта, че оръжието е празно. Когато най-сетне си даде сметка за това, французинът скочи надясно, направи няколко несигурни крачки към вратата, блъсна се в касата и изчезна в коридора.

Рап пропълзя до Хърли, проснат на наквасения с кръв килим. Старецът го погледна и по-младият мъж изпита един от редките моменти в живота си, когато от емоция му бе трудно да говори.

— Какво стана със скрития нож в катарамата, с който се хвалиш от двайсет години?

Хърли се изсмя и изплю голямо парче от врата на Гоулд.

— Заяде. Представяш ли си? Ще му дам да разбере на оня мръсник, който ми го пробута.

Рап се вгледа в приятеля си и почувства стягане в гърдите — сигурно от куршума на Гоулд, каза си.

— Съжалявам, Стан. Това беше моя операция. Аз се провалих.

Хърли успя да стисне рамото му с окървавените си ръце. Това беше може би първият открит израз на обич през цялото им дълго познанство.

— Не. Беше идеално.

С тези думи Стан Хърли — оцелял във всякакви битки, от съветската заплаха до разразяването на ислямския екстремизъм — издъхна.

Рап се изправи и се промъкна през вратата, като държеше глока насочен напред. Миризмата на химически експлозив, смесена със стелещия се във въздуха барутен дим, създаваше атмосфера, която му бе до болка позната. Съдейки по шума отвън, хората на Обрехт се бяха прегрупирали и нападаха ожесточено отряда на Колман. Бившият тюлен трябваше да удържи.

Кървавата диря беше ясна и Рап я проследи по коридора до една стая отдясно. Гоулд седеше подпрян на стената до един прозорец. Посегна към празния пистолет до себе си, но нямаше сила да го вдигне. С другата ръка притискаше гърлото си, но цялата лява страна на тялото му бе почти обезкървена.

Рап се прицели. Представи си Ана и нероденото си дете. След малко свали пистолета и се оттегли към вратата. При всичко, което му

беше причинил Гоулд, правото да отнеме живота му бе на Хърли.

28.

Скот Колман бе залегнал в плитка дупка в пръстта. Храстите бяха достатъчно гъсти, за да го скрият от имението, но той беше отрязал няколко, за да вижда по-добре хаоса, който бе създал.

Димът се беше разнесъл достатъчно, за да види огромната дупка в стената около имението на Обрехт, но не толкова, че камерите на безпилотния самолет да дадат адекватна картина от въздуха. Покрай почернелите краища на дупката проблясваха пламъци, а земята бе осеяна от разбити бетонни тухли почти до началото на гората.

Той насочи оптичния мерник към дупката и забеляза двама мъже, поразени от взрива. Единият лежеше по очи и въпреки че нямаше видими рани, грозната позиция на тялото му подсказваше, че сигурно няма останала нито една здрава кост. Другият гореше.

— Цели? — попита Колман по микрофона.

Уикър и Макгро отговориха, че не виждат.

Ако се съдеше по това, което чуваха по радиостанцията, Рап беше жив и в движение. За Хърли и Гоулд не се знаеше.

Колман отново включи микрофона. Рап знаеше, че той постоянно предава, но все пак беше необичайно да не докладва толкова дълго време за ситуацията.

— Мич, какво е положението?

Отговорът се забави достатъчно, за да обезпокои Колман, но все пак той чу гласа на Рап:

— Гоулд, Стан и двама от охраната са мъртви. Тази честота е компрометирана. Отрежи ме.

Колман издиша тихо и изпълни нареждането. Опита се да оцени ситуацията. Хърли и Гоулд бяха мъртви. Рап обикаляше къщата и нямаше начин да засекат местоположението му. Току-що бяха взривили снаряд, достатъчно шумен, за да събуди хората в Мадагаскар. И доколкото можеше да пресметне, оставаха още осем обучени стрелци, които в момента най-вероятно се окопаваха.

От слушалката му в зловецата тишина след експлозията се чува няколко изпиуквания — известие за получаването на закодирано обаждане на мобилния му телефон.

— Готово — каза Мария Глаузер и затвори.

Задачата ѝ беше да осигури стратегическа подкрепа за замаскиране на минометната атака. Рап бе дал идеята да натъпчат една празна къща в близката вилна зона с експлозиви. Глаузер я беше взривила в момента, когато чу тътена от термобаричния снаряд и сега хората ѝ звъняха на спешния телефон и подаваха панически сигнали за газова експлозия. Това не беше трайно решение на проблема, но щеше да им спечели време с местните власти.

— Движение покрай оградата — каза Макгро по радиостанцията. — Виждате ли го и двамата?

Колман бавно премести автомата си наляво и след малко видя размърдване върху незасегнатия участък от стената. Обектът беше твърде голям, за да е човек, а плавното му издигане подсказваше за наличието на механична платформа.

— Скрийте се! — изкрещя Колман, макар че хората му, замаскирани на дърветата, разполагаха с ограничена възможност за укритие.

Той се прилепи към земята и чу познатото бръмчене на включваща се картечница „Гатлинг“. След малко около него се разхвърчаха трески и западаха клони, отчупени от куршумите, които оръжието изсипваше със скорост три хиляди в минута. Когато потокът от олово премина над главата му, Колман се сви на топка, за да се предпази от сипеците се отломки.

Внезапно стрелбата секна.

Картечарят нямаше видими цели. Това бе само предупреждение. Много ясно предупреждение.

— Проверка — каза Колман по радиостанцията.

— Без поражения — докладва Макгро.

Невъзмутимият Чарли Уикър се включи веднага след него:

— Искам да обсъдим пенсионния ми пакет.

Колман нямаше време да отговори на шегата.

— Бруно, имаш ли видимост към картечаря?

— Не. Напълно скрит е. В най-добрия случай използва камери за прицелване, в най-лошия картечницата се управлява дистанционно.

— Уик?

— Все още съм обърнат към хълма. Дори не мога да видя къде е картечницата.

— Някакво движение?

— От експлозията гората под тях се запали. Изглежда, че се оттеглят и ще оставят ранения.

— Джо, чу ли? Идват към теб.

Маслик, който още пазеше входа на тунела, отговори веднага:

— Разбрах.

— Не стреляй по тях — нареди Колман. — Повтарям, не стреляй. Не искам да издаваш позицията си или да се откажат да се оттеглят. Само стой и чакай Обрехт.

— Прието.

Колман пропъзля напред през падналите клони и листа. Картечницата се виждаше добре. Местеше се плавно наляво-надясно, вероятно задвижвана от електромотори. Колман предположи, че в южния край на стената има подобно оръжие, но пораженията там бяха толкова сериозни, че то едва ли представляваше заплаха. Картечниците сигурно бяха скрити под дървената платформа зад стената и затова не се виждаха на въздушната картина.

— Кажете ми, ако видите цел, но никой да не стреля без моя изрична заповед. Не искам да привличаме пак такава канонада.

Колман отново огледа имението през оптичния мерник. Димът постепенно се разнасяше и сега той видя отворен прозорец на таванското помещение. Несъмнено там дебнеше снайперист, а още по-сигурно бе, че е добър.

— Бруно. Виждаш ли онзи прозорец?

— Да, но не забелязвам никого вътре.

Беше настъпила такава тишина, че Колман чуваше собственото си дишане и лекото шумолене на листата от ветреца. Тези шумове му бяха до болка познати — шумовете на операция, попаднала в застой.

В доброто старо време това беше моментът да извика въздушно подкрепление. Да осветят имението с лазери и да накара пилотите да пуснат нещо злоещо от стратосферата. Ех, колко му липсваше понякога морската пехота!

Най-сетне Колман взе решение и пак включи честотата на Рап.

— В северния край на стената има тежка картечница. Помниш ли Херат?

Ако хората на Обрехт подслушваха, нямаше по никакъв начин да се досетят за какво говори. Херат беше афганистански град, в който двамата с Рап близо час стояха блокирани заради снайперист, скрит на последния етаж на един хотел.

Както очакваше, не получи отговор, но се надяваше, че посланието му е било прието. Рап беше в позиция да нападне хората на Обрехт в гръб и ако успееше поне малко да отвлече вниманието им, екипът на Колман щеше да нападне. Ако не, щяха да се принудят да го изоставят. Кенеди беше дала ясни заповеди: при първия знак за поява на швейцарски полицаи да се омитат.

— Долу при мен — заповяда Колман, след като прекъсна връзката с Рап. — Каквото и да стане, трябва да действаме бързо.

29.

Близо до Джорджтаун, в околностите на Вашингтон

Айрини Кенеди премести лампата за трети път. Най-сетне се принуди да признае пред себе си, че неспособността ѝ да чете секретните документи, разпрострени върху бюрото ѝ, не се дължи на липсата на осветление. Непоклатимата ѝ по принцип способност да се концентрира сега просто ѝ изневеряваше.

Тя свали очилата си и огледа лишения от прозорци кабинет в задната част на къщата си. Не че имаше какво толкова да види. По навик не беше включила основните лампи на тавана.

Сумракът обикновено ѝ създаваше чувство за сигурност. Днес обаче не беше така. Сега дори усилваше чувството ѝ за тревожност и съжаление. Файловете на Рикман все още бяха в неизвестност, и то изцяло по нейна вина. Тя трябваше да го предвиди. Рикман винаги се беше проявявал като неуравновесен характер, но пък бе много добър. Умееше неща, които никой друг не можеше да направи, и тя бе започнала да разчита на способностите му — дори беше допуснала да я заслепят.

За човека, стоящ начело на Централното разузнавателно управление, няма лесни проблеми. Последствията от тях се простираха далеч зад стените на кабинета ѝ. Светът ѝ се състоеше в едно безкрайно ходене по острието на бръснач. Нямахше пълни победи, а само сценарии, в които ползата леко надвишаваше рисковете. В сегашната ситуация, въпреки че внимателно прецени възможните последици, тя бе избрала неподходяща стратегия. Или, както би се изразил Мич, преценката ѝ беше грешна.

Секретният телефон до нея иззвъня и тя неохотно вдигна. Друг минус на работата ѝ беше, че хората рядко я търсеха у дома, за да ѝ кажат нещо хубаво.

— Да.

— Взривиха оградата — докладва Маркърс Дюмон. — Димът заслепява дрона.

— Благодаря.

Тя затвори и топката в стомаха ѝ се стегна още повече. Операцията „Обрехт“ се извършваше изцяло на нейна отговорност. Нито швейцарските власти, нито президентът Александър знаеха нещо. Нямаше време за обсъждане и „не“ не беше допустим отговор. По-лесно беше да си даде оставката, отколкото да иска разрешение.

Кенеди пак посегна към телефона, но дръпна ръката си. Имаше директна връзка със Скот Колман, но тя бе само за краен случай. Кенеди ясно беше определила правилата за действие и Колман щеше да следва указанията ѝ до последната запетая. Рап и Хърли, от друга страна, щяха да правят каквото си искат. Тя нямаше какво да стори и на този етап беше безсмислено да се информира за хода на операцията. Заровете бяха хвърлени.

Вместо телефона Кенеди взе лаптопа, за да провери електронната си поща. Имаше автоматично известяване, в случай че получи ново писмо от името на Рикман. Празната кутия леко я успокои.

Тя обаче знаеше, че няма да е за дълго. Рикман не би допуснал нещо толкова банално като смъртта да го спре. Бе прекалено умен и вманиачен. Не, щом си беше дал труда да измисли толкова сложен план, сигурно го бе направил с всякакви възможни защити. Неосуетим.

Дали съдбата бе отредила Кенеди да стане директорът, под чието управление ще се разпадне цялата разузнавателна система на Америка? Тя ли беше виновна за вербуването и обучението на човека, който ще сломи защитните сили на родината ѝ точно когато светът е най-опасен и непредсказуем?

Афганистан постепенно се връщаше към състоянието, което американците смятаха за феодален хаос, но местните жители приемаха като съвсем нормално. Различни терористични групировки използваха беззаконието и липсата на синхрон като прикритие, но самите афганистанци не бяха толкова опасни, колкото мислеха някои. Те не обичаха външни хора и им трябваше съвсем малък стимул, за да ги обърнеш срещу терористите, искащи да използват страната им за своя база.

Ситуацията в Ирак беше много по-опасна и основна причина за сегашната липса на стабилност в Близкия изток. Истината бе, че много малко се правеше за овладяване на положението с военни средства, а

въоръжаването на умерени местни групировки постигаше обратен на желанието резултат. Хората, които имат умерени възгледи за нещо, обикновено се сражават с много по-малка настървеност от фанатиците. Те често просто хвърлят доставените им от Америка оръжия и бягат. Или по-лошо, жестокостите, на които стават свидетели, ги карат на свой ред да се превърнат във фанатици. За жалост най-доброто решение от нейна гледна точка бе там да се постави някой жесток проамерикански настроен диктатор. С малко късмет той щеше да създаде такава атмосфера, че и останалата част от региона да се стабилизира.

Не толкова настъпателни, но може би още по-опасни бяха бившите и бъдещите велики сили. Русия се опитваше да възобнови Студената война в опит да си върне уважението, за което копнееше, но нямаше как с тази анемична икономика и корумпирани институции. Китай се стремеше да завладее всяка педя земя, върху която някога е имал претенции, в усилие да отклони вниманието на народа си от забавения икономически растеж и екологичната катастрофа, която тепърва предстоеше.

И оставаше Пакистан.

В ИСИ цареше такъв хаос, че се случваше един отдел да се опитва да унищожи определена терористична група, докато друг я подкрепя. Вътрешните борби бяха обичайно явление и различни служители активно подриваха определени операции, за да zlepоставят съперниците си и да се издигнат в кариерата. Директорът поставяше далечни цели, а истинската власт бе в ръцете на заместниците му, които бранеха феодалните си владения с настървението на подивели кучета.

По тази и много други причини усилията за борба срещу тероризма на ИСИ бяха станали твърде неорганизирани и неефективни. Създаваха много проблеми, които със сигурност влияеха пагубно върху региона. Но дали бяха непосредствена заплаха за Съединените щати? Едва ли.

Проблемът бе в това, че ситуацията в пакистанското разузнаване се променяше с темпове, които Кенеди никога не беше допускала, че са възможни. Надим Ашан, благоразумният заместник-директор по анализи и външни отношения, беше под домашен арест. Ахтар Дурани, жестокият, но не особено интелигентен началник на „Външното

крило“, беше мъртъв. А Ахмед Тадж бе сменил и двамата с хора, за които нейните анализатори нямаха никаква информация. Южното крило също се развиваше. Отначало специалистите от ЦРУ видяха свиването на Тайния отдел на ИСИ като добър знак. Сега обаче стана ясно, че той просто се е изчистил от по-слабите си агенти и е потънал в още по-голяма секретност.

Тя отвори снимка на Ахмед Тадж на лаптопа и се вгледа в тъмните му, сведени надолу очи. Саад Хутани го беше избрал заради опита му в логистиката, умерените му възгледи и липсата на амбиция. Ако изключим това, ЦРУ разполагаше с много малко информация за този човек. Беше израснал в беден район на страната, където официалните регистри бяха непълни, а средната продължителност на живота — ниска. Затова единствените устни сведения, които можеха да получат за детството му, бяха в най-добрия случай от трета ръка. Баща му беше известен като силно религиозен, опитен търговец, осигурил на Тадж малко по-добър живот от връстниците му. Дори го бе изпратил да учи в Америка.

Документалните сведения, с които разполагаха за Тадж, сочеха посредственост във всички сфери на живота: оценките, извънкласните му занимания, военната му служба. По ирония точно това най-много безпокоеше експертите в ЦРУ. Мнозина предричаха, че ИСИ ще се разпокъса още повече при такъв слаб ръководител. Но се случваше точно обратното. Под управлението на Тадж и привидно слабите хора от обкръжението му изглеждаше, че ИСИ си възвръща дисциплината, която винаги ѝ е липсвала.

Кенеди погледна доклада, който се опитваше да чете, и затвори папката. Това бе поредният анализ на ИСИ под ръководството на Тадж. Още една купчина страници със странни интелектуални упражнения, опитващи се да обяснят ставащия все по-стабилен разузнавателен апарат на Пакистан. Според преобладаващото мнение сега ИСИ се ръководеше от средния ешелон, който само преди няколко години същите анализатори обвиняваха за пълния хаос в организацията.

Всичко, което ЦРУ знаеше за ИСИ в момента, бе пречупено през схващането за слабостта на Тадж. И всяко предвиждане, направено въз основа на това схващане, се беше оказало погрешно. Дали основното им предположение за човека не беше грешно? Дали не виждаха само онова, което той искаше да видят?

Тя взе телефона и набра един номер за трети път в днешния ден.

— Кабинетът на сенатор Ферис.

— Сенаторът върна ли се? Обажда се Айрини Кенеди.

— Съжالياвам, директор Кенеди, сенаторът не може да се обади.

Предадох му, че сте го търсили, но току-що се върна от Пакистан и графикът му е запълнен. Да му предам ли, че пак сте се обаждали?

— Не. Не е важно.

Кенеди затвори. Информаторите ѝ я бяха уведомили, че Ферис и Тадж са се срещали на четири очи по време на посещението на сенатора в Исламабад. Много ѝ беше интересно какво са обсъждали.

В крайна сметка, нежеланието на Ферис да говори с нея беше много по-красноречиво от всяка полуистина, която би могъл да ѝ каже за срещата си. Кенеди съзнаваше, че заплахите срещу него ще го спрат само временно. Както мнозина от колегите си, Ферис бе готов по-скоро да унищожи ЦРУ, цялата страна и дори себе си, отколкото да допусне когото и да било на пътя на амбициите си.

Вече бе наел цяла рота водещи юристи с пари, чиито източници дори тя не можеше да засече. Сега се беше заел да говори с някои от изтъкнатите политически лидери в страната. Нямахше съмнение, че се опитваше да обърне играта и да продължи похода си към кандидатурата за президентските избори.

При нормални обстоятелства това не би я обезпокоило много, но в този случай Рап беше прав. В сравнение с аферата „Рикман“ този дебел палячо изглеждаше като безобидна шега. Това, което безпокоеше Кенеди повече от увеличаващата се армия от адвокати и пиар специалисти на Ферис, бяха връзките му с Ахмед Тадж. За пореден път този привидно безвреден пакистанец се проявяваше като централна фигура в опасна ситуация.

Тихо почукване по вратата я върна в настоящето и тя затвори снимката на Тадж.

— Влез.

Вратата се отвори и Кенеди присви очи, за да види седемнайсетгодишния си син на фона на ярката светлина от прозореца зад него. Съвсем бе забравила какво прекрасно утро е днес.

— Защо стоиш на тъмно, мамо?

— Малко ме боли глава.

— Сигурно защото киснеш по цял ден в този дрешник — отбеляза той, като се опитваше да скрие загрижеността си с обичайната тийнейджърска духовитост. — Ако знаеш каква приказка е на задната веранда.

— Имаш право. Може да дойда.

Томи не каза нищо, но и не се отмести от вратата. Явно искаше да ѝ каже нещо и Кенеди остана втрепенена в него няколко секунди, преди да отмести очи. Това беше тактика, която използваше, за да изтръгва информация при разпит. Сега говореше с детето си.

— Какво те вълнува, момчето ми?

Той сведе очи към обувките си.

— Мич ще дойде ли утре на мача?

След развода ѝ бащата на Томи се беше преместил в друг град и изобщо не се интересуваше от сина си. Рап бе направил много, за да попълни тази празнота, като водеше Томи на мачове, не пропускаше нито един негов рожден ден и го учеше на тънкостите в играта на лакрос.

— Не знам. Сега не е в града.

— Къде е?

— Сигурно някъде на сърф.

Томи се изсмя и отговори на очевидната ѝ лъжа с един цитат от „Апокалипсис сега“:

— Чарли не сърфира.

Беше невероятно умно и проникателно момче. Получаваше пълен отличен без никакво усилие, имаше почти максимален резултат на изпита САТ и всички колежи от „Харвард“ до „Масачузетс“ се конкурираха да го канят. Освен това бе изключително любопитен, което невинаги е добро качество. Беше приел като лична мисия да изучава историята на ЦРУ и бе жива енциклопедия за всяка грешно решение, провал или непредвидено последствие през дългото съществуване на Управлението. Ако това беше форма на юношеско бунтарство, Кенеди го предпочиташе пред алкохола или наркотиците.

— Значи мислиш, че може и да не дойде? — продължи момчето с лека нотка на надежда. — Че може да не се върне навреме?

— Говориш, сякаш това те радва.

Томи отново сведе очи.

— Мич е легенда в лакроса. Много хора още го смятат за най-добрия играч в историята. Знаеш ли, че помни разположението на всички играчи на полета във всички мачове, които е играл? Като че ли твоите хора са му инсталирали чип в мозъка. — Замълча за момент. — Не сте му сложили чип, нали?

— Доколкото знам, не.

— Та така, той е нещо като Уейн Грецки. А пък аз съм средна работа.

Оценката му беше абсолютно точна. Всъщност единствената причина изобщо да стигне до средното ниво бе, че Рап го тренираше от шестгодишен. Кенеди се възхищаваше на хора, способни реалистично да оценят слабостите си, и обикновено се опитваше да им помогне да сведат до минимум ефекта от тези недостатъци. Но сега не говореше с някого от подчинените си.

— Прекалено си взискателен към себе си, Томи. Мич казва, че играеш добре.

— Ох, стига, мамо. Мисли, че съм бавен, неточен и прекалено пасивен.

— Защо мислиш така?

— Защото лично ми съобщи, че съм бавен, неточен и прекалено пасивен.

Кенеди си каза, че трябва да поговори с Рап за това.

— Искал е просто да те мотивира.

— Знам, мамо. Но малко...

Момчето замълча и тя се усмихна съчувствено. Какво можеше да направи хлапето? Беше наследил двата леви крака на родителите си.

— Забавно ли е поне?

— О, да. Момчетата са големи пичове. А вече имаме и мажоретки.

— Тогава просто се забавлявай, Томи. Не се притеснявай какво ще каже Мич. Старай се да впечатлиш само мажоретките.

30.

Швейцария

Рап усети движение в края на коридора и насочи глока натам. За миг под прицела му попадна главата на камериерката, която бе видял по-рано, но тя бързо се скри през една врата, като изписка сподавено.

Той продължи през задимения коридор, като проверяваше всяка стая, покрай която минаваше. Според Колман на тавана имаше поне един наемник със снайпер. Друг управляваше тежката картечница, но не се знаеше дали пряко или дистанционно. Рап предполагаше, че е второто. В първите години от кариерата му организирането на подобна система за отбрана струваше милиони долари и изискваше цяла армия инженери. Сега можеха да ти я направят двама сополанковци с айфони.

Когато мина покрай стаята, където се скри камериерката, Рап затвори вратата. Съдейки по изражението ѝ, можеше да бъде спокоен, че момичето няма да мръдне оттам, докато опасността не премине. Дано и другите цивилни служители на Обрехт да се бяха скрили като нея.

Той пак спря, когато наближи края на коридора. Въпросът бе дали да слезе по откритото стълбище, заемащо централно място в къщата, или по по-невзрачното за прислугата, по което се бяха качили с Гоулд. Нито едната от двете възможности не му харесваше, но прецени, че шансовете му са малко по-добри по главното стълбище. Другото не даваше възможности за маневриране, а интуицията му подсказваше, че там има някой на пост.

Интуицията много рядко го лъжеше. Рап тръгна бавно по стълбите, приведен покрай парапета, като търсеше цели. Нищо. В главния вестибюл се промъкна покрай пищна декорация с цветя и мина безпрепятствено до началото на стълбището за прислугата. При ограничената оставаща им жива сила наемниците сигурно се бяха оттеглили на предварително определени отбранителни позиции — концентрирани около главния и задния вход.

Навън все още цареше тишина. Колман беше блокиран, а хората на Обрехт изглеждаха доволни от тази патова ситуация. Времето бе на тяхна страна. Местните власти сигурно вече идваха към имението.

Рап долепи гръб до стената и се промъкна до затворената врата на избата. Обрехт или беше долу и се опитваше да отвори бронираната си стая, или пълзеше в тунела към мястото, където го чакаше Маслик. И в двата случая швейцарското копеленце щеше да си изпее всичко, което знае, преди Рап да го очисти.

Той протегна ръка, завъртя топката на бравата и рязко отвори вратата. Веднага чу типичното изсъскване от заглушител и на стената зад него се появиха две дупки. Обрехт? Едва ли. Ако съдеше по бързата реакция и близкото попадение на куршумите, сигурно беше някой от хората му.

Лампите в избата светеха. Рап пъкна ръката си зад касата и опипа стената, докато намери ключа. Един куршум едва не го улучи и обсипа с трески незащитената му ръка. Без да обръща внимание на повърхностната рана, Рап се скри зад един масивен бюфет и с рамо го изтика към отворената врата. Чу още изстрели, докато го вкарваше през отвора, но куршумите не можеха да пробият дебелия махагон. Рап влезе и избута бюфета до края на площадката така, че да увисне частично над стълбите. Долу се чу шум от преместване — стрелецът търсеше по-добра позиция.

Рап взе едната от каските с уреди за нощно виждане, които беше скрил, и затръшна вратата зад себе си. Настъпи пълен мрак и той чу как мъжът долу застина неподвижно, неспособен да се ориентира в претърпаното помещение. Рап включи уреда за нощно виждане и блъсна с все сила бюфета.

Тежката мебел се стовари надолу и Рап я последва на няколко сантиметра отзад. Стрелецът отдолу се опита да се цели по слух и в избата прозвучаха изстрели и трясък от разбита дървесина. Изглеждаше доста точен. Когато стигна средата на стълбите, Рап се проверя под парапета и скочи до купчина изгнили щайги.

Бюфетът се приземи в избата секунди след това, като едва остана цял. Рап се дръпна надясно, като затаи дъх и се опитваше да стъпва безшумно. Всичко в зрителното му поле бе изпълнено с компютърно генерирана изкуствена светлина и той веднага набеляза двете цели по яркооранжевите петна, обозначаващи телесната топлина на хората.

Единият беше близо до бронираната стая, седнал и подпрян на затворената врата. Другият лежеше на земята и държеше нещо, което в уреда за нощно виждане на Рап изглеждаше наполовина синьо, наполовина червено. Студено метално оръжие с нагорещен заглушител на дулото.

Всеки човек има предел на хладнокръвието си и легналият войник достигна своя. Размазаният силует започна да бълва една след друга ярки цветни комети и изстреляните на автоматичен режим куршуми захвърчаха напосоки из помещението. Рап не се впечатли от изстрелите и рикоширащите от каменните стени навсякъде около него оловни парчета. Той дръпна спусъка само веднъж и след секунда единственият шум в избата бяха капките от една никелирана тръба.

Рап се приближи до войника предпазливо, въпреки че оранжевото петно постепенно се разшири около онова, което допреди секунди беше главата на мъжа. След като се увери, че стрелецът е мъртъв, Рап безшумно тръгна към човека до вратата на бронираната стая.

Напредваше бавно, но успя да се приближи на метър от него, без да издаде никакъв шум. След като зае подходяща позиция, протегна ръка и допря заглушителя до главата на мъжа.

Никаква реакция.

Рап вдигна уреда за нощно виждане и извади фенерче. Включи го и видя точно това, от което се опасяваше: Лео Обрехт беше с прерязано гърло от едното до другото ухо. Каквито и тайни да пазеше в главата си, щяха да останат там.

С помощта на фенерчето Рап намери входа на тунела и въведе на клавиатурата кода, който му беше дал Гоулд. Шансовете да проработи бяха близки до нулеви, но не пречеше да опита. Сега трябваше да измъкне тялото на Хърли от къщата и ако успееше да го направи през тунела, имаше голям шанс екипът да бъде на самолета за Щатите още преди залез. Оцелелите наемници щяха да разкажат своята версия за случилото се и след дългогодишно безрезултатно разследване швейцарските власти щяха да обяснят случая като скарване между Обрехт и професионалния убиец.

Разбира се, кодът на Гоулд не проработи. Налагаше се да действа по трудния начин.

Рап заобиколи бюфета в основата на стълбите и пак се качи до вратата. Огледа се бързо и се увери, че телохранителите на Обрехт или не знаят какво се е случило с другаря им, или не ги е грижа. Вероятно второто.

Стълбището на прислугата още изглеждаше чисто и той хукна по него, като вземаше три стъпала наведнъж. Продължи, докато стигна гола дървена врата, водеща към таванското помещение. По разположението ѝ изглеждаше, че се отваря директно към западните капандури, където Колман се опасяваше, че може да има скрит снайперист.

Снайперистите обикновено работят в екип, затова Рап очакваше да са двама. Съдейки по разположението им, най-логично изглеждаше набелязващият целите да е на дясната капандура. Това му осигуряваше и добра позиция за стрелба към вратата. Доколкото си спомняше плановете на имението, които бе изучил в подробности, Рап прецени, че стрелецът е точно пред него, а помощникът му — леко вдясно. Какви препятствия имаше между него и двамата войници, нямаше как да знае, но предположи, че дори таванът да е толкова претъпкан с боклуци, колкото мазето, ще има линия за стрелба. Снайперистите вероятно бяха преместили всичко, което можеше да препятства оттеглянето им.

Рап направи няколко крачки назад, втурна се напред и изрита с всички сили вратата. Очаквано, тя поддаде лесно и той нахълта с насочен напред пистолет.

Вторият снайперист беше точно там, където очакваше. И точно както очакваше, следеше внимателно вратата. Рап видя искра и усети кратка болка от куршума, който одраска дясното му рамо. Прицели се и стреля. Завъртя се още във въздуха, без да изчака да види дали е улучил. Когато се приземи на пода, вече стоеше с лице към главния снайперист, който тъкмо се обръщаше към него. Карабината обаче бе твърде голяма, за да я насочи бързо, и Рап го застреля между очите.

Изправи се и се промъкна до прозореца, като внимаваше да не стане мишена за Бруно Макгро, който със сигурност дебнеше всяко движение. Включи микрофона си и без да забравя, че честотата може да се подслушва, каза:

— И тук свърши като в Херат.

Колман щеше да разбере. Рап беше решил проблема им със снайперистите в Афганистан, като прескочи стената и застреля войника през един счупен прозорец.

— Прието.

Сега Рап можеше спокойно да се намести на по-добра позиция за стрелба, без да се тревожи, че Макгро ще го застреля. Видя пораженията, които снарядът бе нанесъл на стената. Бяха впечатляващи, както бе обещал човекът от „Рейтион“ — обгоряла дупка, през която можеше да мине камион. Освен двамата убити на земята обаче, не се виждаше никой друг от наемниците на Обрехт. Тежката картечница беше фиксирана на платформа в северния край на стената. Не се виждаше стрелец, но имаше няколко кабела и гъвкави тръби. Явно някой я командваше дистанционно. Но откъде?

Рап тръгна да излиза, но видя айпад до тялото на единия снайперист. Понечи да го пъкне в джоба на камуфлажния си панталон, за да го даде по-късно за анализ на Дюмон, но в този момент екранът се включи.

Имаше четири квадрата, подредени вертикално от лявата страна. Трите бяха черни, а в четвъртия се виждаха дърветата западно от стената.

До всеки от квадратите имаше стрелки за нагоре, надолу, надясно и наляво, а също зелено и червено копче. Рап натисна стрелката за надясно до работещото квадратче и то послушно се завъртя на север.

Рап се премести така, че да вижда картечницата, и отново натисна стрелката. Ако единственият човек, който можеше да им помогне да разберат плановете на Рикман, не лежеше мъртъв в мазето, сигурно щеше да се усмихне. Картечницата изпълни командата му.

Сега единственият въпрос беше колко предпазливи са били инженерите, монтирали оръжието. На тяхно място Рап би ограничил въртенето му, но повечето хора се доверяваха много повече на техниката и хората на Обрехт явно спадаха към тази категория. Той задържа дясната стрелка и така успя да завърти картечницата на 360 градуса.

Натисна зелените бутони на айпада и две от другите три камери се включиха. Отначало квадратчетата бяха в сиво, докато двете картечници се издигнаха на хидравличните платформи, но само след няколко секунди се появи картина от гората наоколо. С помощта на

стрелките Рап завъртя и тези оръжия към долния етаж на къщата, като ги насочи към входовете.

— Гответе се да действате — каза по микрофона.

Когато отговори, Колман звучеше смутен. Явно недоумяваше защо Рап с пълно съзнание издава стратегията им.

— Тази честота се подслушва. Повтарям, тази честота се подслушва.

— След няколко секунди няма да има значение — отговори Рап и бързо натисна пулсиращите червени бутони на айпада.

* * *

— Южният ъгъл е чист. Един убит — каза Уикър по радиостанцията.

— Западният ъгъл е чист — докладва Бруно Макгро. — Един убит. Всички цивилни служители са налице и в безопасност.

Рап усещаше кръвта, стичаща се по гърба му, докато носеше тялото на Хърли към стълбите. На долния етаж беше толкова прашно, че едва дишаше. До вратата имаше дупка с диаметър около три метра и голяма част от стената се беше срутила. Колман слагаше пластмасови белезници на един мъж, проснат по очи върху купчина счупени стъкла. В другия край на стаята, на стената до камината, беше подпряна горната част на труп. При бързия оглед на помещението не бяха открили другата половина.

— Там има още един — каза Колман, разстроен от вида на мъртвия Хърли, но опитващ се да не го показва.

— Значи остава един жив — отбеляза Рап.

Чарли Уикър се обади след няколко секунди.

— Някой бяга на изток към стената. Имам линия за стрелба.

Рап кимна леко и Колман натисна микрофона под брадичката си с окървавени пръсти.

— Свали го.

— Прието. Целта е поразена.

Мъжът в краката на Колман изви глава и погледна нагоре. Рап не го познаваше, но в очите на наемника пролича страх.

— Говориш ли английски? — попита Рап.

— Да.

— Луи Гоулд е дошъл с отряд убийци, за да ликвидира Обрехт. Твоите хора са убили Гоулд, но преди това той е успял да очисти Обрехт. Останалите от отряда му са избягали на изток. Ти си единственият оцелял.

— Разбрах.

— Сигурен ли си? Защото ако науча, че нещо си се объркал, ще те намеря.

— Няма да се объркам.

В далечината се чу вой на сирени и Рап тръгна към дупката в стената.

— Освободи го, Скот, и се омитайте. Среща на локация Браво. Свържи се с Мария. Кажй й за промяната в плана и кога ще сме там.

Колман кимна и Рап изтича навън. Трябваше да преодолее седем километра в пресечена местност с контузено коляно и седемдесет килограма мъртъв товар на гърба. Интуицията му винаги бе подсказвала, че накрая Хърли пак ще му се надсмее.

31.

Рим

Когато видя училището на дъщеря си през предното стъкло на автомобила, Изабела Акорсо имаше чувството, че ще повърне. Пребори се с гаденето единствено защото си спомни, че Бианка веднага отговори на съобщението ѝ. Въпреки това през целия път не спря да си представя полицейски ограждения, линейки и тяло, проснато върху окървавен бял чаршаф.

Зави толкова рязко, за да влезе в паркинга, че за малко не закачи бордюра, но в следващия момент видя момичето, облегнато на сградата. Бианка стискаше раницата до гърдите си и на спокойното ѝ при нормални обстоятелства лице имаше загрижено изражение. Изабела не даде никакво обяснение защо иска дъщеря ѝ да излезе веднага от клас. Как можеше да обясни?

— Мамо? — каза момичето, когато отвори вратата и се качи. — Какво е станало?

— Нищо.

Изабела потегли бързо и за пореден път погледна в огледалото.

— Каж ми, мамо. Плашиш ме. Защо си тук? Защо не си на работа?

Изабела усети сълза, стичаща се по бузата ѝ, и я избърса, като се опитваше да скрие бушуващите си емоции.

Мъжът, когото срещна днес, беше истински злодей. Тя разбра това още щом видя черните му очи. Нямах нещо, което не би направил, за да постигне това, което иска. Бе готов да убие дъщеря ѝ и хиляда други деца като нея, без да му мигне окото. Нямах друг избор, освен да следва заповедите му абсолютно точно.

— Татко добре ли е?

— Разбира се, миличко.

Изабела не знаеше това със сигурност, но нямах причина бившият ѝ съпруг да не е добре. Бяха разведени от четири години. Той не беше лош човек, но се премести да работи в Швеция, а любовта им

не беше достатъчно силна, за да запази брака им при това голямо разстояние.

— Да не би защото татко ще се жени пак?

Изабела се усмихна:

— Не. Нямам нищо против Агда. А ти?

— И аз нямам. Какво значение има? И без това почти не го виждам.

— Той ти е баща, Бианка.

— Знам. И го обичам. Но той е там, сецаш се. А ние сме тук.

Това бе една от причините Изабела да е толкова близка с дъщеря си. Може би прекалено близка. Един ден момичето щеше да порасне и да си тръгне. Да започне собствен живот. Да има собствено семейство.

Засега обаче бяха заедно. И Бианка беше жива и здрава.

— Нещо в работата ли е станало? — продължи да разпитва Бианка. — Да не би да са те уволнили? На коледното парти господин Чиприани каза, че кантората не може без теб. Чух го.

Изабела очакваше темата за работата и не издаде лекия прилив на адреналин, докато ускоряваше по двулентовото шосе.

— Нямам проблеми в работата. Стига си се тревожила. Всичко е наред.

— Не, не е.

Изабела се опита да се усмихне, но по-скоро се озъби. Бе изпълнила всички заповеди на мъжа — заличи всички следи на анонимния клиент от главния компютър. Не можеше да направи нищо за оригинала на инструкциите, които бяха при главния съдружник, и зловещият мъж прояви разбиране. Не й се стори това да го ядоса.

Как можеше да бъде сигурна? Кой беше този човек? Защо тези файлове бяха толкова важни за него? Приличаше на арабин или индиец, беше облечен така, но извън това тя не знаеше нищо за него. Дали беше наркотрафикант? Имаше ли нещо общо с хероина, който се произвеждаше в Близкия изток? Ако да, какво й влизаше в работата? Хората искат хероин. Няма как да спреш търговията.

— Мамо, къде отиваме? Вкъщи ли?

Изабела кимна:

— За да се преоблечем. Мислех да отидем на ресторант довечера. Какво мислиш за „Ла Стива“?

Това беше любимият ресторант на Бианка, но през последните няколко години парите не стигаха и вече не ходеха там. Ограниченият бюджет не ѝ се отразяваше добре — в днешно време младите момичета трябва винаги да са в крак с модата, а това е скъпо начинание. Бианка обаче никога не се оплакваше.

— Супер звучи. Но какъв е поводът?

Изабела за малко не се разплака, но запази самообладание. Поводът беше, че дъщеря ѝ е жива.

— Скоро ще пораснеш и може вече да нямаме достатъчно време, което да прекарваме заедно — отговори адвокатката с малко свито гърло. — Стори ми се добра идея. Ще си поприказваме.

Бианка, изглежда, не повярва на тези обяснения, но си даде сметка, че няма да измъкне нищо повече от майка си, докато пътуват. Несъмнено вече планираше строг разпит, щом отворят първата бутилка вино.

Продължиха мълчаливо и Изабела усети първите пипала на съмнението. Дали арабинът наистина си беше тръгнал, или щеше да се върне за още нещо? Възможно ли бе да не е наркотрафикант? Дали беше терорист? Дали, като не отиде в полицията, Изабела не поставяше в опасност живота на други хора?

Отпред някакъв камион излизаше от странично отклонение. Наклони се рязко, като почти застана на две гumi, когато бетонните колони, с които бе натоварен, се разместиха. Изабела рязко натисна спирачките и инстинктивно протегна ръка пред дъщеря си, когато тежката машина навлезе в нейното платно.

32.

Швейцария

— Всичко е чисто — каза Уикър, като даде знак на другите от отряда да продължават, и пак се затича.

Рап се пушна от дървото, което използва за баланс, и хукна след Колман. Коляното го болеше, сякаш беше пълно с натрошени стъкла, и дясната половина на тялото му се бе схванала. Въпреки това и множеството предложения за помощ беше носил Хърли по целия път дотук. Рап бе командвал операцията, когато приятелят му загина. Сега беше негова отговорност да го измъкне.

Спряха на едно място, където рекичката правеше остър завой и образуваше дълбок вир, чиято повърхност изглеждаше почти черна на светлината на следобедното слънце. Маслик легна по корем и бръкна във водата.

— Ето ги.

Измъкна две големи непромокаеми торби. Всички свалиха раниците си. Рап за малко не падна, когато сваляше Хърли от рамото си, и го стовари безцеремонно сред купчина камъни.

— Скот — каза Маслик и хвърли един увит с тиксо пакет на Колман. Бръкна в торбата и извади друг. — Това е за Бруно.

Рап се съблече и се гмурна във вира, докато Маслик вадеше пакета, предназначен за Стан. Дебел найлонов чувал с цип.

Внезапният студ и мрак подеждяха успокоително на Рап и той остана под водата колкото можеше, вгълбен в тишината. В Чесапийк, където живееха навремето с Ана, плуваше почти всеки ден. Това бе едно от многото дребни удоволствия от миналото, от които се беше отказал.

Когато изплува на повърхността, другите разрязваха пакетите си. Вадеха официални костюми, униформи, спортни екипи, портфейли с умело фалшифицирани документи. Всичко, което им беше необходимо, за да се разделят и изчезнат.

Колман отвори пакета, предназначен за Рап, и му хвърли сапун с абразивни частици. Рап го хвана и с негова помощ изми кръвта, полепнала по почти цялото му тяло. Уикър първи се облече, събра старите дрехи на целия отряд и ги прибра в непромокаемите торби. След като свърши, без да обели дума, тръгна към шосето.

Преоблечен с екип за джогинг, щеше да тича петнайсет километра, докато стигне до чакащата го кола. Пътят не беше много оживен и ако всички тръгнаха едновременно, можеха да събудят подозрения. Много по-важно бе да изберат подходящия момент и начин да се измъкнат, отколкото да го направят бързо.

Рап пак се гмурна и се опита да измие сплъстената си коса, докато Бруно Макгро обличаше елегантен официален костюм. Когато отново изплува, Колман вече носеше униформа на „Федерал експрес“ с престилка и гумени ръкавици до лактите. Лекотата и бързината, с които напъха Хърли в черния чувал свидетелстваше за богат опит.

Рап излезе на брега и се избърса. Сложи си дънки, риза и кожено яке. Чувстваше се неудобно без оръжие, но глокът му бе прибран в непромокаемите торби заедно с останалото им оборудване. След наскорошните фойерверки имаше реална вероятност да попаднат на пътна блокада и носенето на оръжие беше твърде рисковано.

— Готови сме — каза Колман.

Всичко, включително Хърли, бе събрано в раниците и торбите и натрупано в западния край на полянката.

Рап погледна часовника си и взе две раници.

— Шест минути.

Трябваше да пренесат нещата до пътя, откъдето щеше да ги вземе микробус.

— Мич? — Колман посочи отстрани на носа му. — Пропуснал си една капка.

Рап избърса лицето си и по пръстите му се размаза кръв.

— Сега е добре — каза Колман.

Пренесоха всичко за малко повече от пет минути. След още трийсет секунди чуха приближаващ се автомобил. Микробусът с емблема на „Федерал експрес“ намали и спря на едно уширение между дърветата точно когато голямата стрелка на часовника на Рап посочи дванайсет. Следващия път, когато имаше нужда от логистична подкрепа, Мария Глаузер щеше да бъде на челно място в списъка.

Шофьорът отвори задните врати от вътрешната страна. Вътре имаше кашони, натрупани до тавана, а отстрани на тях — отвор за фалшивото дъно на микробуса. Рап и Колман вдигнаха първо чувала с трупа и го пъхнаха в отделението, предназначено първоначално за упоения Лео Обрехт. Шофьорът им помогна да натоварят останалия багаж, после затвори добре замаскирания капак. След още трийсет секунди, докато подредят кашоните отгоре, Рап се скри между дърветата и микробусът потегли с Колман на седалката до шофьора. Русата му коса и безупречният немски щяха да разсеят всички подозрения, ако полицията ги спре.

Рап тръгна на юг успоредно на шосето. Чувстваше се странно да върви толкова бавно, но носеше обикновени градски обувки и ако го видеха облян в пот, това нямаше да допринесе за прикритието му.

След петнайсет минути излезе по-близо до пътя. Глаузер отново цепеше секундата. Точно когато той излезе на банкета, тя намали, за да му даде възможност да скочи в движение на седалката до нея.

Рап веднага се облегна назад и затвори очи. Опита се да прочисти ума си от всичко преживяно. В Лангли го чакаше истински кошмар. Искеше да избистри малко мислите си преди това.

— Добре ли си?

При нормални обстоятелства не би обърнал внимание на въпроса, но гласът на Глаузер трепереше толкова силно, че дори полуглухо ченге щеше да се усъмни в нея.

— Успокой се, Мария. Справи се отлично. Почти свърши.

— Казаха ми да превозя няколко души и малко екипировка — каза тя задъхано. — Само че хората не се превозват в чували. В чували се превозват трупове. И това тежки картечници ли бяха? Чух тежки картечници! Взривих къща. Цяла къща! И накарах хората си да звънят в полицията и да подават фалшиви сигнали.

Явно нямаше сама да се откаже от обсъждане на темата.

— Бяхме те предупредили за къщата, Мария.

— Казахте „в краен случай“.

— Такъв беше. Карай сега към летището.

— Към летището ли? Нали трябваше да се срещнем с твоите хора...

— Планът се промени.

— Ама директор Кенеди каза...

— Към летището, Мария. И не говори повече, докато не стигнем там.

33.

Главна квартира на ИСИ, Исламабад

Кабир Гадаи почука тихо и влезе в кабинета на директора. Тадж седеше на бюрото си и зяпаше втренчено празната стена. По-младият мъж веднага спря, като застана на максималната дистанция, възможна в помещението. Яростта на Тадж имаше ясно определени степени и гробовното мълчание бе признак за последната от тях — гняв толкова силен, че не може да бъде овладян. Гадаи го беше виждал така само веднъж преди и в резултат седем души от Южното крило бяха екзекутирани заедно със семействата си.

Слава на Аллах, Гадаи идваше с добри новини. Предполагаше, че яростта на Тадж се дължи на операцията „Обрехт“, извършена, докато той беше в Рим. Въпросът беше кое е по-безопасно: да попита какво е станало или изобщо да не повдига темата.

— Нещата с Изабела Акорсо минаха изключително добре — съобща, като се стараеше да звучи смирено. — Точно както бяхте планирали.

Тадж остана втренчен напред и не помръдна. Не беше възможно да не е чул. Гадаи започна да се притеснява, че с нещо е ядосал директора на ИСИ. Опита се да си спомни, но не се сети за нищо. Това обаче нямаше значение. Важно бе само онова, което си мислеше Тадж.

Мълчанието се проточи до непоносимост. Никой не знаеше със сигурност какво се е случило с предишния асистент на Тадж. Обезобразеното му тяло бе открито от бездомници, ровещи в боклука, и смъртта му бързо бе обявена за нещастен случай. От какво точно естество, никой не се опита да определи.

Ако това бе писано и на него, Гадаи предпочиташе да научи по-скоро — за да има възможност да се защити, преди яростта на Тадж да се разпали още. И ако се наложи, да моли за милост за синовете си.

— Как е минала операция „Обрехт“, господин директор? Предполагам, че също успешно?

Очите на Тадж засвяткаха и Гадаи едва потисна импулса да се дръпне назад, където щеше да се блъсне в стената.

— Обрехт е мъртъв — най-сетне каза Тадж. — Рап е жив.

Гадаи не даде израз на облекчението си. Той нямаше пръст в планирането на тази операция и дори бе посочил не един възможен проблем.

ИСИ разполагаше с всякаква възможна информация за Мич Рап — вероятно дори повече, отколкото имаше в самото ЦРУ. От тези документи личеше, че американецът се е измъквал от сигурна смърт безброй пъти и всеки път е оставял трупите на онези, които са си мислили, че победата им е сигурна.

— Ами Гоулд? — попита Гадаи.

— Също убит.

Гадаи кимна. Той бе предупреждавал също да не убиват Абдул Каям. Въпреки че афганистанският генерал знаеше прекалено много, за да попадне в ръцете на ЦРУ, със смъртта му ИСИ губеше най-лесния начин да примами Рап. А можеха да използват Каям, за да го примамят на терен, който контролираха: Кайта, Северен Вазиристан или някое място в Афганистан. Там американецът щеше да се озове сам и заобиколен от многократно превъзхождащ го враг.

Разбира се, да изтъква тези факти сега, би било крайно неразумно. По-добре беше да наблегне на положителното.

— Гоулд и Обрехт бяха трудни за предвиждане играчи и рано или късно трябваше да се отървем от тях, господин директор. Рап свърши тази работа вместо нас, като ни позволи да останем в сянка. А в крайна сметка, той е само един човек.

Тези думи накараха Тадж да се завърти рязко към него.

— Аз също съм само един човек, Кабир. Понякога един човек стига, за да промени хода на нещата.

— Не мисля, че сравнението е подходящо. Рап е прост изпълнител, ограничен от едно неефективно и страхливо правителство. Вие сте гениален мъж, който съвсем скоро ще води една от най-могъщите държави на света.

— Не ми се подмазвай, Кабир. Знам какво си мислиш. Каям.

— В никакъв случай — с лекота излъга Гадаи. — След бягството на Рап от Швейцария вече е пределно ясно, че бяхте прав. Ако бяхме оставили генерала жив, рискът би бил твърде голям.

Тадж присви очи, но за щастие, предпочете да не се задълбава в темата.

— Разбрах, че си взел файловете на Рикман.

— Да, господин директор. И са заличени от компютрите на кантората.

— Включително резервните копия?

— Да.

— А жената?

— Двете с дъщеря ѝ са мъртви. Властите го третират като нещастен случай. Според източниците ни не е започнало криминално разследване и не се планира.

Тадж кимна и като че ли се поуспокои. Оцеляването на Рап несъмнено беше опасно, но с помощта на файловете на Рикман можеха да го неутрализират. Без подкрепата на американския президент и инфраструктурата на ЦРУ нищо не можеше да направи.

— Успя ли да отвориш файловете? — попита Тадж, макар че със сигурност знаеше отговора.

— Закодирани са.

— Не получи ли шифъра от кантората?

— Нямаха такъв. Но инструкциите за изпращане на файловете не са кодирани. Впрочем следващият трябва да се изпрати утре. Нашите специалисти смятат, че това е начинът за достъп до информацията.

— Как така?

— Мислим, че човекът, който дешифрира и разпространява файловете, е някакъв компютърен престъпник. Адвокатите не би трябвало да могат да прочетат съдържанието им, защото биха предупредили властите. От друга страна, престъпникът няма достъп до всички файлове накуп, защото би могъл да се възползва от тях за свои цели. Става дума за комбинация от две организации — една законна и една противозаконна. Така работи системата на Рикман.

— Можете ли да откриете този компютърен престъпник?

— Мислим, че да. Чрез имейл адреса му.

— Мислите? — Тадж значително повиши глас. — Ако не се доберем до информацията във файловете, все едно нищо не сме научили. Нищо не сме постигнали. Имаме инструмента да смажем цялата шпионска империя на Америка, а не можем да го използваме. Открий този човек, Кабир. Открий го час по-скоро.

— Да, господин директор. Но искам да знаете, че ще бъде свързано с някои компромиси.

Тадж го погледна подозрително:

— Какви компромиси?

— Погледнато повърхностно, имейл адресът му е регистриран в Сингапур, затова мисля, че с голяма увереност можем да приемем, че той не е в тази страна. Това е просто портал. След като пристигне там, имейлът се препраща на различни адреси по целия свят в рамките само на няколко секунди и така оставя следи, които много трудно могат да бъдат проследени.

— Но не е невъзможно.

— Не, господин директор, не е невъзможно. С всяко изпращане на файл ще се приближаваме все повече и повече, докато накрая...

— Какво? С всяко изпращане? Какво искаш да кажеш, Кабир?

— Че трябва да продължим да изпращаме файловете по графика на Рикман.

Тадж остана мълчаливо втренчен в подчинения си за няколко секунди.

— Това е опасна игра — каза след малко. — Не знаем какво има на тези файлове и кой е крайният получател.

— Съгласен съм, господин директор, но мисля, че целта оправдава риска.

— Колко файла трябва да изпратим, преди да открием човека, когото търсим?

— Няма как да знаем, но се надяваме, че не повече от пет. Освен това знаем, че всеки изпратен файл ще бъде удар срещу ЦРУ. Тъй че ако са повече от пет...

— Пътят към могъществото не минава през нескопосани атаки срещу ЦРУ, Кабир. Трябва да разбием организацията им. Да създадем двойни агенти, да шантажираме информатори и политици. Да обърнем шпионската мрежа, за която са пръснали стотици милиарди долари, срещу тях самите.

— Да, господин директор. Но увреждането на способността на Америка да се защитава и вътрешният хаос, който ще причинят тези файлове, не е излишна вторична стратегия.

Тадж се намръщи, давайки да се разбере, че не би приел нищо друго освен пълна победа.

— Значи ме съветваш да изпратим файла, предвиден за утре, и да продължим, докато открием човека, който ги дешифрира?

— Да, господин директор. Убийството на президента Хутани е след по-малко от седмица. Дори да не открием шифъра за файловете, това би бил най-разумният начин за действие. Така вниманието на ЦРУ — и на Мич Рап — ще бъде насочено другаде.

Тадж само кимна. Не искаше да даде разрешение гласно. Показваше ясно, че единствено Гадаи е отговорен за задачата. Успее ли, няма да получи награда. Това влиза в работата му. Провали ли се обаче, може да очаква тежко наказание.

34.

Фермата, Западна Вирджиния

Небето бе покрито с черни облаци. Едри капки барабаняха по бронирания джип на Кенеди. Шофьорът ѝ намали по криволичещия чакълест път и се наведе над кормилото, за да вижда по-добре през стъклото, което чистачките не смогваха да почистят. Времето изглеждаше в тон със ситуацията.

Тя гледаше през прозореца, но не виждаше пороя. В момента швейцарската полиция и Интерпол бяха окупирали доскорошното имение на Обрехт, описваха пораженията, разпознаваха трупове и събираха веществени доказателства. Цяла армия европейски финансови регулатори бяха затворили банката му и започваха да разнищват онова, което вероятно щеше да се прочуе като най-голямата и сложна престъпна финансова схема в историята.

Хората ѝ тихо пускаха фалшиви улики, водещи до заключението, че Обрехт е превишил компетенциите си и си е навлякъл гнева на Гоулд. Нямахме обаче гаранция, че ще заблудят разследващите. Кашата беше невероятна. Точно както бе предвидил Рикман.

Джипът спря пред къщата, максимално близо до стълбите. Силуетът на мъжа, застанал на верандата, едва се виждаше в пороя и за момент Кенеди затаи дъх. За миг даде воля на въображението си, но знаеше, че това не е Стан Хърли. Той никога повече нямаше да стои там.

Вратата се отвори и тя слезе приведена под чадъра, който държеше шофьорът ѝ.

— Къде е Мич? — попита, когато се качи при Майк Неш и той ѝ отвори вратата.

— Никой не знае.

Гневът за момент разсея скръбта ѝ, но тя знаеше, че няма смисъл да се ядосва. Рап щеше да се появи когато реши, и нито секунда по-рано.

— Ами... — Гласът ѝ за момент заглъхна. — Ами Стан?

— Тук е. Не се притеснявай.

— Искам да го видя.

— Няма какво да гледаш, Айрини. Мъртъв е.

— Знам, че е мъртъв — сопна се тя. — Просто ме заведи при него.

Неш издиша шумно и я заведе в кухнята. В задната стена имаше вградена хладилна стая, инсталирана в случай че се наложи да хранят голям отряд. Неш посочи вратата.

— Наистина, Айрини. Не виждам смисъл...

— Отвори вратата.

Неш никога нямаше да може да разбере чувствата на тази жена. Самият той беше близък с Хърли, но тя още от дете познаваше стареца. Дори след като бе станала негова началничка, винаги го приемаше като най-великия човек в живота си. Неподкупен. Непоклатим. И недосегаем. Умът ѝ казваше, че вече го няма, но детето, все още живеещо някъде в съзнанието ѝ, не можеше да повярва, че чичо Стан е мъртъв.

Неш посегна към дръжката на фризера, но се поколеба.

— Има нещо, което може би трябва...

— Отвори го, Майк!

Силата на гнева ѝ я изненада, но не към Неш бе насочен той. Тя се ядосваше на себе си. Хърли бе загинал, докато се опитваше да оправи кашата, забъркана от нея, и сега самообладанието беше на път да я изостави. Кенеди бе одобрила участието му в операция „Обрехт“, въпреки че знаеше колко е стар и болен. Сега поне можеше да го погледне в лицето.

Неш дръпна тежката стоманена врата и Кенеди влезе. Трябваша ѝ няколко секунди, докато свикне с мрака. Когато очите ѝ се нагодиха, тя се вцепени. Беше се подготвила психически. Но не за сцената, която видя.

— Искан да те предупредя, Айрини. Отначало го сложихме при пържолите, но на Скот по някаква причина не му хареса. Затова измислихме това.

Хърли седеше на стол с чаша уиски в едната ръка и цигара между пръстите на другата. Веждите му бяха заскрежени, очите — затворени. Официалното му сако бе затворено, доколкото беше възможно, но окървавената риза отдолу още се виждаше.

Неш наметна одеяло на раменете ѝ, но тя не забеляза.

— Ще те оставя сама за минута — каза той и се върна в кухнята.

Неизвестно защо, но тя не усещаше нито студа, нито тежестта на одеялото. Виждаше само Хърли, седнал пред нея, и чуваше бръмченето на неоновата лампа и хладилния генератор.

Баща ѝ също работеше в ЦРУ и тя прекара по-голямата част от детството си в Близкия изток. Беше на не повече от шест години, когато за първи път срещна Стан Хърли. Бе дошъл в Багдад по задача, свързана, както тя научи по-късно, с евакуирането на един агент от Либия. След като баща ѝ загина в Бейрут, добрият му приятел Хърли положи всички усилия, за да го замести. Виждаше се с нея когато можеше, грижеше се да не изпитва липса на пари и я убеди да изкара докторантура. Именно той я посъветва да кандидатства в Управлението и внимателно следеше цялата ѝ кариера до назначаването ѝ за директор.

Кенеди се приближи и постави ръка върху неговата.

— Сбогом, Стан.

Когато излезе от хладилника, Неш седеше до масата в кухнята. Той се изправи и на лицето му се изписа изражение на искрена загриженост. Въпреки че беше служил в Морската пехота и имаше безброй отличия за храброст, в характера му имаше известна мекота. Проличаваше най-ясно, когато беше със семейството си, но също и в моменти като този. Кенеди и Рап смятаха това за слабост въпреки безупречното му професионално досие, но сега тя се запита дали не е съдила прибързано. Човек трудно можеше да не го хареса, а това бе силно оръжие в техния занаят. Понякога по-силно от пистолет.

— Добре ли си, Айрини?

Тя не беше сигурна. Справянето със стреса беше част от работата ѝ, но дори нейните възможности не бяха безкрайни. Файловете на Рикман още бяха в нечий ръце, Лео Обрехт трябваше да бъде погребан след няколко дни, а тя бе отговорна за смъртта на най-стария си приятел.

Неш като че ли прочете мислите ѝ:

— Ако не го беше изпратила, това щеше да го убие, Айрини. Ако беше изгубила вяра в него. Повярвай ми, така е по-добре.

Тя кимна сковано.

— Как е станало, Майк?

— Гоулд ги е предал. Хората на Обрехт са ги чакали.

— Как? Гоулд беше при нас. Нямахме как да комуникират.

Неш плъзна един вестник върху масата и посочи обява, оградена с маркер.

— Този вестник беше единствената информация, която получаваше отвън, докато го държахме тук. Хората ни прегледаха подробно всичко и откриха това. В общи линии очертава плана. Подобни обяви са публикувани в периодични издания и сайтове по целия свят.

— Как е умрял Обрехт? Мич ли го уби?

Неш поклати глава:

— Вероятно някой от охраната му.

От това се беше опасявала. Явно швейцарският banker не работеше сам. Някой бе вербувал хората от охраната му и им беше дал заповед Обрехт в никакъв случай да не попада в ръцете на ЦРУ.

Бяха допуснали голяма грешка, като изпратиха Гоулд. Кенеди бе подценила психичната му неуравновесеност. Също както бе подценила Рикман. Сега не беше моментът да се съмнява в правилната си преценка, но съмнението само се промъкваше. И как не?

Неш отново прочете мислите й:

— Понякога човек трябва да рискува, Айрини. Мич също се съгласи, че това е най-добрият ни шанс да се доберем до Обрехт и да спрем машината на Рикман. Всички мислехме така.

Тя се облегна назад на стола и се опита да оцени ситуацията. От Обрехт нямаше да научат нищо, но смъртта му поне потвърждаваше, че някой друг дърпа конците. Някой много добре осведомен и добре финансиран.

Уликите отново сочеха към Пакистан и ИСИ. Най-простият отговор беше, че хората на Дурани заличават следите му. Но при новия оперативен директор как някой в Южното крило можеше да организира такава операция? Отговорът беше ясен и също толкова обезпокоителен: само с одобрението на Ахмед Тадж.

— Някакъв напредък при издирването на адвоката? — попита тя.

Нямаха твърди доказателства, че Рикман използва адвокатска кантора за разпространяването на документите, но колкото повече мислеше за това, толкова по-вероятна й се струваше тази теория. Някой терорист или престъпник можеше да му свърши работа, но на

такива хора не може да се разчита. Не — ако човек иска нещо да бъде направено поверително и ефикасно, най-разумното решение е да използва адвокат.

— Засега нищо — отговори Неш. — Маркъс работи с АНС. Възможностите им за анализ на данни са почти неизчерпаеми сега, след като разполагат с „Дейзи Чейн“ и онзи център в Юта. Ако нещо необичайно се случи в адвокатска кантора където и да е по света и някой сподели за това в интернет, веднага ще научим.

„Дейзи Чейн“ беше тиха — макар и в този случай напълно законна — система, следяща денонощно интернет. Каталогизираше всички новинарски и правителствени сайтове по света, после превеждаше страниците на английски и използваше изкуствен интелект, за да анализира информацията в тях въз основа на предварително зададени параметри.

Кенеди бе разрешила да използват услугите на АНС — Агенцията за национална сигурност — но с известна неохота. Те имаха невероятна инфраструктура точно за такъв вид разследвания, но в последно време привличаха твърде много обществено внимание. Технологията, която използваха, тепърва се развиваше и Агенцията бе като бебе, на което са дали нова играчка. А играчката можеше се окаже моторна резачка.

— Значи сме в изчакване — каза Кенеди. — Ще чакаме да се появи още някой от файловете на Рикман и още някой от агентите или информаторите ни да бъде разкрит или убит.

— За съжаление, да — кимна Неш.

35.

В околностите на Ханя, Гърция

Миниатюрната кола под наем се задъхваше нагоре по стръмното и Рап постоянно поглеждаше датчика за температурата. Когато стрелката навлезе в червения участък, той спря отстрани на пустия черен път.

Беше абсолютно тихо и когато слезе, Рап усети само топлината на гръцкото слънце върху гърба си и подуши слаба миризма на химически експлозив, все още просмукала се в косата му.

Пожълтялата трева, с която бе покрит хълмът, блестеше на светлината и на фона ѝ наситенозелените маслинови дръвчета, разпръснати тук-там, изглеждаха почти черни. Далеч отдолу се виждаха градът и морето. Много хора смятаха това място за рая на земята и в такъв ден трудно можеше да спориш.

Рап продължи пеша. Извади цигара от кутията в джоба си. Вдигна запалката, но изведнъж чу необичаен звук в тишината. Собственото си дишане.

Той спря. Присви очи и погледна нагоре по пътя, после — цигарата. Наклонът не беше по-голям от трийсет процента и надморската височина бе достатъчно малка, за да може да различи отделни платноходки в морето.

Преди две години Рап бе участвал в петдесеткилометров планински маратон в Колорадо. Беше първи, но половин километър преди финала отби встрани от трасето, за да избегне камерите, чакащи да запечатат победителя. Сега нямаше да се тревожи, че ще го снимат или ще му искат интервю. Колкото и да се напъваше, късмет би било, ако се вреди в челната петица.

Рап се загледа към морето и отново се замисли за Стан Хърли. В много отношения той бе велик човек. Смел, предан, патриот. Един от малкото хора, с които Рап винаги се бе чувствал абсолютно сигурен. На света не съществуваше нещо, което да разконцентрира Стан.

При всичко това би било грешка да го идеализира. Хърли бе зарязал три съпруги и само две от петте му деца отговаряха на обаянията му. Беше изживял живота си на ръба на нормалността, без никаква отговорност за себе си или хората около него. Той беше вероятно най-добрият приятел, когото Рап някога е имал, но също така саморазрушителен, агресивен и както веднъж изтъкна Ана, много лош пример.

Смесените отношения на любов и омраза, които двамата мъже бяха имали, клоняха повече към омраза. Рап още помнеше как веднъж заяви, че ако някога усети, че се превръща в Стан Хърли, ще си тегли куршума.

И сега какво? Живееше сам в мизерен апартамент във Вашингтон, прекаляваше с цигарите и алкохола в опит да скрие яростта, която бушуваше под повърхността. И се задъхваше, докато изкачваше възвишение, което би трябвало да преодолее на спринт.

Старецът беше мъртъв. Ана беше мъртва. Гоулд беше мъртъв. Миналото му сякаш внезапно му бе отнето. И сега трябваше да реши какво ще прави занапред. Дали още повече да се изолира? Да изгуби още повече идентичността си? Или да рестартира програмата? Беше на четиридесет и четири и вероятно му оставаха още дълги години живот.

Рап смачка кутията и я хвърли между дърветата. Пак тръгна нагоре. Странно, но сега дишането му не звучеше толкова шумно. Въпреки смъртта на Хърли неизбежните последствия след провала на операция „Обрехт“ и предстоящата поява на поредния файл на Рикман той се чувстваше малко по-леко. Можеше да се наслади на тази илюзия, докато още я имаше.

Когато видя фермата, забави крачка. Със сигурност в момента имаше поне един оптически мерник, насочен към главата му. Сградата беше каменна, варосана в ослепително бяло, със сини прозорци и яркочервен покрив. Беше изолирана и лесна за отбраняване, но достатъчно близо до туристическия град, за да може присъствието на чужденец да не събуди подозрения. Украсата отвън бе правена предимно с естествени материали и наоколо бяха разхвърляни всякакви играчи — от розов триколесен велосипед до куклена къщичка, избеляла от слънцето.

От северната страна на къщата излезе мъж. Вървеше уверено, но така, че винаги да има едно дърво между себе си и неочаквания

гостенин. Шортите, фланелката и сламената шапка бяха подходящи за този курортен район. Единственото нетипично в облеклото му бе това, че вместо джапанки носеше стабилни обувки. Някоя риза с дълъг ръкав, скриваща изпъкналите вени на бицепсите и предмишниците му, би била за предпочитане, но това беше маловажно недоглеждане.

Хърли го беше открил в Афганистан при Зелените барети. Рап си го спомняше като необичайно умен младеж със силна воля, компенсираща посредствените му физически способности. Боб, не... Бен. Бен Картър.

— Здравсти — извика младежът.

Държеше ръцете си далеч от пистолета, който несъмнено носеше в кобур на гърба, но изглеждаше уплашен. Всъщност уплашен до смърт.

Озадачен, Рап посегна леко към своето оръжие, но бързо осъзна проблема и спря. Картър се беше привързал към жената и детето, които бе натоварен да охранява.

— Не съм дошъл за това, Бен.

Бившият войник издиша облекчено.

— Извинявайте, господин Рап. Никой не се обади, за да ни предупреди, че идвате.

— Тя вътре ли е?

— Да. С дъщеря си.

Рап мина по чакълестата алея, заобиколи посипана с пясък дъска за писане и почука на вратата.

Жената, която му отвори, беше същата красавица, каквато я помнеше. Трийсет и шест годишна, кръглото ѝ лице бе все така гладко и със същите светнали бадемови очи. Тъмната ѝ коса беше малко по-дълга и на устните ѝ имаше усмивка, която той досега никога не бе виждал. На лицето ѝ бързо се изписа тъжното изражение, което Рап познаваше от миналия път. Онзи път, когато бе допрял пистолет в главата ѝ.

— Ще ме убие ли? — попита Клаудия Гоулд на английски със силен акцент.

Рап заслужаваше репутацията си, но понякога му се искаше тя да не го следва толкова неотлъчно.

— Не.

— Дошъл сте, за да ми съобщите нещо за Луи.

— Да.

Тя затвори очи за момент и явно положи усилия да не заплаче. Когато ги отвори, направи крачка встрани, за да го пусне в къщата.

— Искате ли нещо за пиене? — попита машинално.

— Не, благодаря.

Клаудия носеше бански костюм от две части и ефирен саронг, вързан на кръста. Рап бързо отмести очи.

— Хайде, казвайте.

При последното си идване в дома ѝ Рап бе пожалил живота на мъжа ѝ. Още тогава беше очевидно, че допуска сериозна тактическа грешка, но не съжаляваше. Беше се случило в етап от живота му, когато имаше нужда да запази човешчината си.

— Мъртъв е, нали?

Рап кимна.

Клаудия заговори на френски, родния си език.

— Вие ли го убихте?

— Не.

Очите ѝ се замъглиха, но все още нямаше сълзи. Може би разбираше, че така ще бъде по-добре за нея. Или пък вече се беше уморила да плаче за мъжа си.

— След онова, което се случи с жена ви. След като се смилехте над нас, мислех, че ще се вразуми. Каква глупачка бях да повярвам, че ще се откаже. Оставих се да ме заблуди.

— Вината не е ваша, Клаудия. Той имаше всичко. Просто не му беше достатъчно.

— Бързо... ли стана?

— Дори не усети куршума — излъга Рап. Нямаше смисъл да ѝ причинява още страдание.

— Bonjour.

Рап се обърна и макар и с мъка, се усмихна на момиченцето, което доприпка с боси крачета в стаята. Беше на седем, с разрошена изрусяла от слънцето коса и бански костюм, подобен на майчиния си. Кремът против слънцето на лицето му не беше размазан добре и покрай носа му имаше бяла черта, ухаеща на кокосово масло.

— Bonjour — отговори Рап. Клаудия беше кръстила дъщеря си на неговата съпруга и той едва събра кураж да изрече името ѝ. — Ти сигурно си Ана.

— Да. А ти кой си?

— Аз съм Мич. И съм приятел на майка ти. Веднъж сме се виждали, но ти беше още бебе.

— Не си спомням нищо от времето, когато съм била бебе.

— Аз също.

— Ще дойдеш ли на плаж с нас? Имаш ли бански?

— По-скоро не. Трябва само да поприказвам няколко минути с майка ти.

— Ще ида да питам Бен дали иска да строим замък. Той много добре прави замъци. Дори прави неща, които приличат на зъби, върху стените.

— Мерлони.

— Какво?

— Зъбците на стените на замъците се наричат още мерлони, а дупките между тях — амбразури.

— Измисляш си. Откъде знаеш?

Тъжната истина бе, че знаеше всичко това, защото мозъкът му беше като енциклопедия по една-единствена тема: войната.

— Веднъж гледах предаване за тях по телевизията.

— Ще питам Бен дали знае как се казват.

Момиченцето изтича навън, а Рап се обърна пак към Клаудия.

— Красиво дете.

— Не я заслужавам. — Тя разпери ръце, за да покаже къщата, за която плащаше Айрини Кенеди. — Нито това.

— Всеки прави грешки. Важно е да искаш да ги поправиш.

Рап извади от джоба си айфон и й го подаде. На дисплея имаше снимка на договор за учредяване на взаимен фонд.

— Събрахме всички пари на Луи в една сметка. Всичко е изчистено, данъците са платени. Вече няма за какво да се притесняваш.

Тя се ококори смаяно:

— Тук пише почти трийсет милиона долара.

Рап кимна:

— Сметката е на името на Клаудия Дюфор. Работим с френските власти, за да ти осигурим нов паспорт, история и всичко друго, което трябва, за да не попаднеш в радара на враговете на Луи. Айрини ти е осигурила постоянно жилище в Южна Африка и с част от парите ти

купи къща в Калифорния. Мисля, че на Ана ще ѝ хареса. Наблизо има хубаво училище, а дворът е достатъчно голям, за да настаните един-два коня.

Най-накрая сълзите потекоха. Клаудия го прегърна и се разхлипа:

— Много съжалявам, Мич. Страшно съжалявам за всичко, което ти причиних.

36.

Главна квартира на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Айрини Кенеди вдигна очилата на челото си. Опитваше се да прогони образа на Стан Хърли от съзнанието си. По-късно щеше да има време да скърби за него. В момента единствената ѝ отговорност бе да се погрижи да няма повече хора, които ще свършат така.

На бюрото пред нея имаше писан на ръка списък, който бе съставила почти изцяло по памет. Изглеждаше невинно като списък на гостите за рождения ден на сина ѝ, но всъщност беше най-секретният каталог от имена, записван някога на хартия.

В него бяха включени всички по-значителни шпиони и информатори на ЦРУ в Близкия изток, Китай и Европа. Дори някои в Южна Америка и Австралия.

Срещу всяко име имаше три числа. Първото, от едно до десет, означаваше вероятността Рикман да знае за съществуването на въпросния човек. Второто, в обратна скала, беше важността на агента за американската сигурност. И накрая третото беше сбор от първите две.

Онези със сумарен резултат двайсет — хора с неголяма значимост и със сигурност известни на Рикман — вече се готвеха за евакуация. Онези с резултат две — ключови шпиони, за чието съществуване той най-вероятно не е предполагал — щяха да останат на местата си. Въпросът бе докъде да стигне с евакуацията. До петнайсет? До десет? Живота на колко хора можеше да рискува в името на американското разузнаване?

Хърли отново се намеси в мислите ѝ. Този път прошепна в ухото ѝ: „Като си се хванала на тази работа, принцесо, стискай зъби и направи каквото трябва“.

На вратата се почука и Неш надникна в стаята.

— Удобно ли е?

Тя обърна списъка с написаното надолу.

— Тъкмо имам нужда от малко разсейване. Добри новини ли ми носиш?

Той влезе, без да отговори на въпроса ѝ.

— В този момент всяка хубава вест ще ме зарадва, Майк.

— Кафемашината вече работи.

Кенеди се усмихна. Все още нямаше изградено мнение за Неш, но оценката ѝ постоянно се менеше. Беше проучила подробно досието му и откри, че винаги е умеел да се харесва на хората. Бе избран за най-чаровно момче в гимназията, председател на курса в колежа, а в морската пехота се ползваше с почти фанатичната преданост на войниците си.

Това беше дарба, която малцина имаха и която не се научаваше. Кенеди работеше с множество способни хора, но всички имаха някакъв недостатък на характера — най-често бяха непоносими мухльовци, мазни ласкатели или перчеци се каубои. Да не говорим за Мич, който с нищо не си беше спечелил любовта на Капитолия. В най-добрия случай предизвикваше тревога в Конгреса. В най-лошия — страх и омраза.

Кенеди не изключваше и самата себе си от опитите си за трезва преценка. Репутацията ѝ беше на хладна интелектуалка сред хора, слушащи повече интуицията си, отколкото здравия разум. Това бе черта, която караше мнозина да си задават въпроса дали изобщо има нещо, в което тя истински вярва. Отговорът беше „да“. Тя вярваше, че човек трябва да си върши съвестно работата.

Неш бе мрънкало понякога, но много интелигентен, трябваше да му се признае. Откакто Рап го принуди да зареже работата на терен и да се премести на бюро, той се представяше изключително добре. Майсторски галеше егото на надутите пуяци в Конгреса и беше факир, когато трябваше да мотивира хората си. Колкото и различни да бяха двамата с Неш, кой можеше да твърди, че нейният подход е най-правилният? Навремето наставникът ѝ в службата, Томас Стансфийлд, обичаше да казва, че има повече от един начин да одереш котка.

— За съжаление пия само чай. Докъде стигна търсенето на хората, разпространяващи файловете на Рикман?

— Да кажем, че напредваме — отговори Неш, като седна на един от столовете пред бюрото ѝ. — Всички са съгласни с идеята ти, че

трябва да е адвокат, но тази категория включва доста хора на планетата.

— АНС дава ли резултат?

— Това е проблемът. Способността на програмата им с изкуствен интелект да филтрира несъществената информация е доста по-слаба, отколкото признават. Улавят всичко — от бейзболен мач между отборите на две адвокатски кантори във Вашингтон до лондонска фирма, която е представяла Дж. К. Ролинг в дело за плагиатство.

— Значи нищо полезно.

— Мислехме, че ще попаднем на нещо интересно в един случай на грабеж в адвокатска кантора в Буенос Айрес, но извършителят се оказа наркоман, когото полицията хванала два дни по-късно, докато се опитвал да продаде лаптопите им. Имаме хора, които денонощно преглеждат информацията. Ако нещо възбуди дори малък интерес, ми го пращат.

— Ами Маркърс?

— Работи по втория етап от търсенето въз основа на предположението, че АНС ще открие нещо, което можем да използваме. Смята, че файловете се разпространяват от някой хакер — достатъчно злонамерен, за да дешифрира и разпраща секретна информация, но и достатъчно хитър, за да скрие следите си. Откриването на такъв човек е точно по специалността на Маркърс.

Кенеди отпи глътка чай. Чудеше се какво може да сподели. Инстинктът я караше да не разкрива тайните си, но ако положението беше толкова тежко, колкото очакваше, Неш трябваше да знае за подозренията ѝ.

— Боя се, че разполагаме с по-малко време, отколкото очаквахме, Майк. Мисля, че сме изправени не само срещу плана на Рик, а и срещу друга, конкурентна организация.

Неш кимна:

— Пакистанците.

Кенеди се зарадва, че е стигнал сам до нейния извод.

— Кажете какво мислите.

— Изглежда малко вероятно Ахтар Дурани да е единственият човек в Южното крило, който знае за файловете на Рик. И ако тези типове знаят за файловете, със сигурност са готови на всичко, за да ги притежават. Ако са сметнали, че Рикман знае достатъчно много, от

ИСИ биха могли да мобилизират цялата си шпионска мрежа в Близкия изток. Дори в целия свят.

— Но кой?

— Може би някой от хората на Дурани. Ако си служител на ИСИ, възможността да хванеш ЦРУ за гърлото е отлична възможност за израстване в кариерата.

Това бе разумно предположение — дори може би отговаряше на истината — но Неш разсъждаваше твърде на дребно.

— Какво мислиш за президента Хутани?

Неш се замисли.

— Не се съмнявам, че Хутани би искал да види какво има във файловете на Рикман и да използва някои от тях срещу нас, но не съм сигурен, че има достатъчно влияние в Южното крило.

— Съгласна съм. Мислил ли си за Ахмед Тадж?

— Да. Той е много по-интересен.

— В какво отношение?

Кенеди се запита дали Неш осъзнава, че тя го изпитва, и просто не издава, че е разбрал. Надяваше се да е така.

— Говорил съм с Тадж два-три пъти и съм чел цялата информация, която имаме за него. Според всички сведения той е един слаб човек. Но започвам да се съмнявам. Смъртта на Дурани създаде сериозен вакуум на властта в ИСИ. При това положение би трябвало да възникнат много вътрешни борби, но такива няма. Едно време в отряда на скаутите съм виждал по-голяма конкуренция за командирското място.

Кенеди мълчаливо отпи от чая си.

— Какво? Мислиш, че греша ли, Айрини? Мислиш, че Хутани има повече лостове в ИСИ, отколкото изглежда?

— Не. За съжаление споделям твоите подозрения. Анализаторите ни години наред повтарят, че Тадж е прекалено слаб, за да установи контрол над ИСИ, а в същото време ми съобщават, че организацията работи все по-ефикасно. Има някакво разминаване между теория и реалност. Ако се абстрахираме от общоприетия мит, че Тадж е само фигурант, картината се намества удивително добре.

— Надявам се да грешиш. Защото предпочитам въпросните файлове да попаднат в ръцете на „Ал Кайда“, отколкото в ИСИ.

Преди Кенеди да отговори, на лаптопа ѝ се включи аларма. Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение. Точно тази мелодия известяваше за получено писмо от Рикман.

— Рик? — попита Неш, когато забеляза колко е преbledняло лицето ѝ.

Тя кимна и отвори електронната си поща. Неш обиколи бюрото и надникна зад рамото ѝ.

Прикрепеният файл съдържаше видеозапис. Кенеди го пусна и усети устата си пресъхнала.

— Здравсти, Айрини. Щях да кажа, че се радвам да те видя, но не мога, защото хората ти сигурно са ме убили.

Рикман отново седеше с крака върху бюрото и носеше същите дрехи, както в предишния запис. Вероятно беше подготвил всички видеа наведнъж, напопан с кофеин и амфетамини.

— Надявам се, че се побъркваш, докато се опитваш да разбереш как съм се добрал до всичката тази информация. Съветвам те да не се мъчиш. Аз просто съм много по-умен от теб. — Рикман замълча за посилен ефект. — В паника ли си вече, Айрини? Нетърпелива ли си да разбереш какво ще разглася сега? Защото този път е нещо доста по-голямо от Седящия бизон. Тъй де, на кого му дреме за руснаците? Те са просто едни наквасени с водка некадърници.

— Не мога да ти опиша колкото съжалявам, че не бях там, когато Мич размаза мозъка на този мръсник по стената — измърмори Неш.

Кенеди му даде знак да мълчи.

— Добре, хайде да не те държа повече в напрежение — продължи Рикман. — Изпратих на иранците файл, описващ подробно как техният посланик във Великобритания се облаква с твоите пари. Имена, дати, банкови сметки. Дори няколко лъскави снимки. — Той се усмихна и взе дистанционното от бюрото си. — Хайде, забавлявайте се.

— Вярно ли е? — попита Неш, след като екранът стана черен.

Кенеди беше твърде шокирана, за да отговори. Рикман казваше самата истина. Кемал Сафави беше най-високопоставеният им ирански информатор, отлично запознат както с проходащата ядрена програма на страната си, така и със ставащите все по-ожесточени борби за политическо надмощие.

— Колко е часът в Лондон, Майк?

Неш погледна часовника си.

— Около полунощ.

Кенеди затвори имейла и извади адреса на Сафави. Натисна копчето за автоматично съобщение и му изпрати безобидно на вид писмо, което посланикът щеше да разбере като предупреждение. Според плана за евакуация той и семейството му незабавно трябваше да се преместят в тайна квартира, където да се срещнат с лондонския представител на ЦРУ. Въпросът беше дали Рикман им е оставил време. Кое според него би нанесло по-големи поражения? Да допусне Съединените щати да изтеглят информатора и после да бъдат обсипани с неизбежните претенции на иранците за предаването му? Или предпочиташе аятолахът да го хване и да му изтръгне всичко, което знае, за дейността на ЦРУ в Иран?

— Къде е Мич? — попита Кенеди.

— Все още не знаем. Казал, че има да свърши някаква лична работа, и взел един от гълфстриймите, които държим на хангар в Европа.

— Докато се случва това? — изръмжа тя в рядко проявление на гняв. — Ти трябваше да го държиш под око, Майк. И самолетите на Управлението не са му частни лимузини.

— В такъв случай трябва да говориш с него, Айрини. Защото понякога ме поглежда така, сякаш се колебае дали ще е по-ефикасно да спори с мен, или просто да ме убие. И не ми дреме какво прави със самолетите.

Телефонът на бюрото извънтя и Кенеди вдигна. Беше Кен Барет, представителят на ЦРУ в Лондон. Писмото до иранския им информатор беше препратено и до него.

— Хората ми вече отиват към тайната квартира, директор Кенеди. Искате ли да изпратя някого и в резиденцията на посланика?

Тя не отговори веднага. Може би Рикман беше избрал така момента, че да предизвика схватка между хората на ЦРУ и иранците по лондонските улици. Никак не й се искаше да дава повод за кръвопролития в задния двор на най-верния съюзник на Америка.

— Действайте тихо — каза след малко. — Само наблюдавайте и не предприемайте нищо без моя изрична заповед. И се обади на Чарли. Трябва да информираме МИБ.

Затвори и набра мобилния номер на Рап. Досега го беше оставила на спокойствие. Той рядко изчезваше като сега и сигурно вършеше нещо, което е важно за него. Кенеди обаче не можеше да чака повече. Каквото и да правеше, ваканцията му бе свършила.

При всяко иззвъняване буцата в корема ѝ се стягаше все повече, но най-сетне се чу изщракване и Рап се обади:

— Да?

— Къде си?

— В Гърция.

— Тръгвай за Лондон. Веднага!

37.

Резиденцията на иранския посланик в Лондон

Кемал Сафави лежеше абсолютно неподвижно, като се стараяше да не събуди жена си. Беше малко след полунощ и той не можеше да мигне от близо два часа. Срещата във Форин Офис през изминалия ден беше минала зле, точно както очакваше. МИБ имаше информация (напълно достоверна, доколкото му беше известно), че Иран току-що е подписал договор за доставка на усъвършенствани центрофуги за плутоний от Северна Корея.

Като познаваше отношенията между страната си и Америка в миналото, той разбираше страховете на господарите си по отношение на Запада. Тези противоречия обаче съществуваха само в учебниците по история. Сега трябваше да мислят за бъдещето. Трябваше да признаят, че ядрената програма, за която си мислеха, че им осигурява сигурност, всъщност задушавала икономиката на страната. Парализирани от неоснователен страх от американско нападение, управниците на Иран обричаха народа си на глад и мизерия.

Нямаше полза от толкова много глупост и омраза. Иран беше стабилен остров в регион, разкъсан от междуособици. Само късогледството на политиците и от двете страни пречеше да поставят основите на нова ера на сътрудничество.

Айрини Кенеди споделяше тези възгледи. Тази разумна жена разбираше ползата от нормализиране на отношенията между Техеран и Вашингтон. Осъзнаваше, че иранските младежи вече не помнят времето на шаха и революцията. Те искаха свобода и благополучие. Искане да заемат полагащото им се място в света.

От нощното шкафче се чу кратко проплакване и Сафави погледна бебелефона. Дъщеричката му сънуваше. Но какво? Бъдеще с неограничени възможности? Живот в общество, което ще я приема като равноправен човек? Мир и сигурност?

Едва ли. Това беше неговата мечта. За нея. И за целия му народ.

След малко от нощното шкафче се чу друг, по-тревожен звук. Пронизителният му тон смути за момент Сафави, който отначало не можа да си спомни какво означава. Но недоумението му не продължи дълго. Той грабна телефона си и бързо прочете съобщението.

— Ставай! — изкрещя, като хвърли завивките на земята и скочи от леглото.

На бледата светлина от електронния будилник видя как жена му отваря очи.

— Какво има? — попита тя, като посегна към нощната лампа. — Ава? Да не би да се събуди?

Сафави стисна ръката на жена си, преди да натисне копчето.

— Не светвай. Ставай и си облечи халата. Тихо. Трябва да се махаме.

— Да се махаме? — уплашено повтори тя. — Какво говориш?

Не ѝ беше казал нищо за отношенията си с Кенеди. Беше си мислил, че е в безопасност. Че прави нещо важно. Сега единственото, което изпитваше, беше вина. Заради него семейството му бе в опасност. И за какво? Заради идеализма, срещу който баща му толкова пъти го предупреждаваше навремето.

— Няма време да ти обяснявам — трескаво прошепна той. — Трябва да се махаме. Веднага!

Бос изтича в стаята на дъщеря си, която спеше сладко. Вдигна я внимателно. Не трябваше да вдигат шум. Прислугата им се състоеше само от една жена, която готвеше и чистеше, и възрастен телохранител, чиято основна работа бе да ги кара из града. Не трябваше да рискува да ги събуди.

— Кемал, плашиш ме — каза жена му, като се показа на вратата. — Какво става?

— Ще ти кажа по-късно. Сега трябва да стигнем до колата. Паркирана е отпред.

— Ама нали трябва да се облека. Дори не съм обута. Трябва...

За щастие дъщеря му все още бе достатъчно малка, за да я носи с една ръка. С другата той стисна китката на жена си. Тревогата на лицето ѝ се смени със страх.

— Кемал, боли...

— Тихо! — прошепна той и я повлече към стълбите.

Светлината, проникваща през прозорците, беше достатъчно, за да минат покрай мебелите в антрето. Предупреждението на Кенеди беше дошло навреме. Само след няколко минути щяха да са в безопасност.

Изведнъж вратата се отвори — с такава сила, че за малко не се откърти от пантите. Жената на Сафави изпищя. В апартамента нахълтаха трима мъже и закрепяха на фарси.

Някой го фрасна в лицето и той стисна силно дъщеря си, за да я предпази от удар в пода.

— Не! — изкрещя, когато усети, че я изтръгват от ръцете му.

Жена му продължаваше да пищя.

— Не я наранявайте! — извика той, докато стягаха ръцете му с белезници. — Тя не знае нищо!

Нападателите не го слушаха. Единият натисна жената с коляно в гърба и ѝ сложи белезници. Шофьорът им се показва в дъното на коридора, но разпозна нападателите като членове на охраната на посолството и спря.

Ава се разплака и писъците ѝ заехтяха в къщата. Затиснат от нападателя си, Сафави не можеше да диша, но това беше последното, което го тревожеше. Жена му хлипаше, все още не разбираше какво става. Всичко беше по негова вина. Заради него жена му и детето му страдаха.

Някой го стисна за врата и го повлече към вратата. Прислужницата им се показва и инстинктивно се хвърли върху мъжа, държащ Ава, но той я удари с пистолета си и тя падна в безсъзнание.

Ръката, която му пречеше да диша, го стисна още по-силно, когато излязоха под лекия лондонски ръмеж. Едва тогава мъжът, който го държеше, проговори:

— Аятолахът няма търпение да те посрещне заедно със семейството ти, Кемал.

38.

Лондон

— Спри тук.

Тъмната улица бе почти пуста. Отдясно Рап видя тясна уличка, в която се виждаха мигащи лампи на полицейска кола.

— Тук ли? — попита шофьорът. — Адресът, който ми дадохте, е след шест пресечки.

Рап бе решил да вземе такси, вместо да вика някого от ЦРУ да го вземе от летището. Целта му бе да влезе и излезе от Великобритания възможно най-незабелязано. Шумът около операцията в Истанбул още не беше утихнал, а освен това европейските служби го подозираха в убийството на един ислямски пропагандатор в Испания два месеца по-рано. С пълно основание, разбира се, но официалният протокол не беше спазен, затова Кенеди правеше всичко, за да припише вината на „Мосад“. Директорът на израелското разузнаване ѝ беше длъжник и изглеждаше готов да поеме отговорността.

Рап извади сто лири и ги даде на шофьора.

— Ще продължа пеша.

Таксито спря до тротоара и Рап слезе, без да поглежда назад. Тъмният шлифер, който намери в самолета, беше достатъчен, за да го предпази от дъжда, но не и от студената влага. Той вдигна яката си, отчасти за да се стопли, но най-вече защото Лондон беше градът с най-много видеокамери в света. Той тръгна по павирания тротоар, като постоянно въртеше главата си, за да бъде лицето му винаги в сянка.

След малко стигна до улица, минаваща през богаташки квартал със сгради от края на XIX век. При нормални обстоятелства в този късен час тук щеше да цари гробовна тишина, но сега почти всички лампи светеха и на прозорците стояха хора, зяпащи тълпата навън.

Рап тръгна към жълта полицейска барикада, заграждаща пътя към величествена каменна къща. Близо до полицейската линия имаше двайсетина цивилни, говорещи помежду си, и той ги заобиколи от разстояние, като мина през бариерата в далечния ѝ край.

— Господине! — извика един полицаи и тръгна към него с палка в ръка. — Забранено е.

— Млъквай.

Полицаят се стъписа за момент, но после се затича към него. Беше направил пет-шест крачки, когато единият от двамата мъже, към които отиваше Рап, му махна да се оттегли.

— Здравей, Чарли — каза американецът, без да вади ръцете от джобовете си, когато спря пред мъж с безупречен шлифер „Бърбъри“ и бомбе.

Чарлз Плимптън беше един от големите шефове в МИ6 и адски се вживяваше в ролята на британски шпионин. В зората на кариерата си бе доста посредствен, но сега политическата амбиция много го мотивираше. Жена му беше потомка на братовчедката на прислужница на крал Артур или нещо такова и явно се чувстваше заслужила по-високо обществено положение.

— Искан ми се да можех да кажа, че се радвам да те видя, Мич, но винаги когато дойдеш в страната ми, става катастрофа.

Мъжът с него беше Кен Барет, шефът на лондонското представителство на ЦРУ. Той имаше по-автентичен вид на човек, когото са вдигнали от леглото посред нощ: намачкани дънки, анорак и гумени ботуши.

— Какво е станало? — попита Рап.

Барет обясни:

— Кенеди ми се обади преди два часа, за да ми каже, че Сафави е разкрит. Веднага тръгнах и се обадох на Чарли, но закъсняхме.

— Тоест?

— Когато дойдохме, Сафави и семейството му бяха изчезнали.

— Колко време преди да дойдете?

— Петнайсет минути, ако съдим по записите от камерите.

— Проследихте ли колата? Сега няма движение и може да са отишли или в посолството, или на летището.

— В посолството — каза Плимптън.

— Значи сте ги засекли? При нас ли са?

Барет сведе очи и Плимптън отговори вместо него:

— Не са, Мич. Той е ирански дипломат, пътуващ с колата на посолството и иранската си охрана.

— Те не са охрана, Чарли. Те го отвличат, за бога. Ще го закарат в Техеран, ще го хвърлят в някоя килия и ще го заставят да гледа, докато разфасоват семейството му.

— Разбирам аргументите ти, Мич — каза Плимптън с акцент, който ставаше все по-префърцунен с всяка изминала година, — но това е проблем на ЦРУ. Не можем да рискуваме дипломатически скандал, докато се опитваме да оправяме вашите бакии.

— Наш проблем, а? — изръмжа Рап, като се опитваше да не повишава глас заради зяпачите, надничачи зад полицейската бариера. — Мислиш ли, че ще бъде от полза за Англия, ако Иран създаде ядрена бомба?

— Говорих лично с министър-председателя и стигнахме до разбирането, че не е от интерес за правителството на Нейно Величество да се замесваме в това.

— Не ми дреме какво сте се разбрали. — Рап хвана мъжа от МИБ за яката. — Престани да мечтаеш как ще търкаш със задника си столовете в парламента, а си свърши шибаната работа. Сафави рискува всичко заради нас. А ти си готов да му обърнеш гръб само защото жена ти се оплаква, че не я канят на достатъчно изтънчени приеми.

— Мич — предупреди го Барет.

— Млъквай, Кен.

— Ченгета...

Трима униформени се бяха приближили и явно не знаеха какво да правят. Рап блъсна Плимптън толкова силно, че той за малко не се препъна с обувките си за четиристотин долара. Хвана Барет за ръката и го завлече настрана в по-тъмната част на площада.

— Къде е Сафави сега? В посолството?

— Да. Поставил съм наши хора отвън. Не се вижда раздвижване.

— Не могат да го държат там вечно. Трябва да го транспортират със семейството му.

— Знам какво си мислиш, Мич, но няма как да стане. Не и тук.

Рап се втренчи в Барет и той плахо отстъпи назад.

— Спокойно, човече. Знаеш, че съм готов да те последвам и в ада, но тази битка е загубена. Дори да събера момчетата от ФБР, нямаме достатъчно хора. И в момента, в който предприемем нещо, Чарли ще ни тикне в ареста.

Рап стисна юмрук, но се овладя да не фрасне колегата си в лицето. Барет беше надежден служител. Ако имаше възможност, щеше да направи всичко, за да измъкне Сафави. Но сега ръцете му бяха вързани. Рикман се беше погрижил за всяка подробност. За всяка непредвидена пречка. Както винаги правеше.

Рап се отдалечи от Барет, пресече улицата и вдигна телефона си.

— Разбирам, че ситуацията се е усложнила — каза Кенеди, когато вдигна.

— Държат Сафави в иранското посолство.

— От това се опасявахме. Рикман използва различен метод всеки път, за да ни изкара от равновесие. Сега се е погрижил да нямаме време за реагиране.

— Това лайно Чарли Плимптън не позволява да правим нищо, докато Сафави е на британска земя. Иранците ще трябва да го закарат в Техеран. Възможно е да успеем да отклоним самолета.

— Говорих с президента и той каза не. Откакто е поел поста, работи за затопляне на отношенията между Иран и САЩ, а това ще е най-голямата спънка, която можем да си представим. Отвлечането на техни самолет е равносилно на обявяване на война.

— Значи какво се очаква от мен? Да не правя нищо и да се грижа ния политическа кариера да не пострада?

— Съжалявам, Мич. Нищо не мога да направя.

— Не искам да говориш така, Айрини. В момента Рик само загрява. Ще продължи да ни удря, докато ни съсипе.

— Може би има и една добра новина. Можеш ли да отидеш до Рим?

— Защо?

— Майк вече пътува. Той ще ти обясни.

— Това не ми харесва, Айрини. Истанбул, Лондон, сега Рим. Рик ни разиграва като маймуни. Не можем да тичаме все след него. Трябва да го изпреварим.

— Постоянно ми повтаряш да ти имам доверие. Сега ти ми се довери.

Дъждът се усили и Рап погледна нагоре.

— Италия, значи.

— Ще кажа на Майк, че си тръгнал. А, и още нещо, Мич.

— Какво?

— Дай му възможност да говори, разбрахме ли се?

39.

Исламабад

— Ама, господин президент, аз...

— Млъкни и слушай! — изкрещя Саад Хутани.

Тадж закрепил слушалката между ухото и рамото си, докато слушаше гневната тирада на пакистанския президент. Разбира се, от време на време трябваше да измънка плахо или да се съгласява, за да симулира интерес, но всъщност преглеждаше имейлите си.

— Искам на онзи продажен журналист да му се затвори устата, разбра ли? Няма да позволя нашите вестници да разпространяват лъжи.

Преди пет дни пакистанските талибани бяха нападнали едно девическо училище, ползващо се с голяма подкрепа от Хутани. Той даже лично бе присъствал на откриването му, където възхваляваше основаването на един нов Пакистан. Имаше дори шампанско и онзи абсурден западняшки ритуал с рязане на лентички. Сега от сградата бяха останали само обгорени развалини, заобиколени с надупчените от куршуми тела на момичета, които би трябвало да си седят вкъщи под надзора на бащите и братята си.

— Отговори ми, Ахмед!

Тадж се намръщи. Беше помислил, че въпросът е реторичен и глупакът ще продължи да крещи безкрай, без да казва нищо съществено. Това беше дарба на всички политици, но този конкретно бе достигнал неочаквани висоти.

— Господин президент, никога не е имало съмнение, че пресата ще потули случая. В момента статията, която ви тревожи, е пред мен и въпреки че всички факти са изложени, не намирам нищо, което да подсказва неуважение към вас или вашето правителство. Просто...

— Какво неуважение? Не можеш ли да четеш, Ахмед? Написана е така, че да изглеждам безсилен. Как изобщо е възможно да се случи такова нещо? Твоя работа и на Южното крило е да контролирате тези събития.

Интересен избор на думи. Не „да предотвратявате“, а „да контролирате“. И Тадж наистина точно това правеше. Той лично бе планирал и дал заповед за нападението. Тя беше част от деликатния баланс, който се опитваше да създаде. Въпреки че убийството на Хутани (което щяха да припишат на американците) трябваше да събуди пакистанския национализъм, мъртвият президент не трябваше да бъде прекалено популярен. Трябваше да го представят като добър човек, който не е бил достатъчно подготвен за задачата си. Народът трябваше да разбере, че Пакистан се нуждае от по-силен водач. От някого, способен да постигне реда, който демократите толкова години не успяваха да въдворят.

— Смъртта на Ахтар Дурани създаде период на слепота, господин президент. Уверявам ви, че наследникът му вече е встъпил в пълните си правомощия. Но поемането на поста нямаше как да мине гладко и талибаните знаеха това. Възползвали са се от краткия ни период на слабост.

— Оправдания!

— Извинете ме — измънка Тадж, като симулира лека уплаха. — Правя всичко възможно...

— Трябва да се погрижим за репортера, Ахмед. Незабавно. Няма как да заличим случилото се заради твоята некадърност, но можем да се справим с последствията.

— Статията вече е публикувана, господин президент. Няма как...

— Тя ще окуражи и други медии! — изкрещя Хутани. — През последните два дни излязоха две статии, критикуващи връзката ми с атаките на американски безмоторни самолети, а един коментатор си позволи публично да се противопостави на светското образование. Ако няма последствия, не се знае какво още ще си позволят.

Хутани искаше да впечатли Запада със свободата на пресата, но само ако тя подкрепя управлението му. При първата поява на несъгласие обаче се обаждаше на човека, когото бе назначил заради слабохарактерността му, и очакваше от него да се превърне в убиец.

— Какви последствия имате предвид, господин президент?

— Тук нямаме нужда от преса, каквато има при американците, Ахмед. Не ни трябват журналисти, които денонощно сеят лъжи и полумистини, търсейки само лична изгода. Пакистан се нуждае от

честни и патриотични медии, отдадени на постоянния напредък на родината си. Тази активност в последно време е опасен прецедент.

Тадж се усмихна. Разбира се, политикът никога не би дал конкретна заповед. Трябваше да си остави вратичка да отрича. Ако се разчуеше за натиска върху пакистански журналисти, щеше да хвърли цялата вина върху Тадж и ИСИ.

— Частните медии зависят от парите от реклами, господин президент. Ще накарам хората си да говорят с компаниите, подкрепящи тези издания, и да ги попитат дали е в техен интерес да насърчават такъв вид журналистика.

Последва разочаровано мълчание. Хутани несъмнено искаше журналиста мъртъв и Тадж напълно го разбираше. След като той стисне властта в юмрука си, такъв човек би станал свидетел как умират всичките му близки, преди да бъде убит като животно, каквото беше. Сега обаче не беше моментът да се забърква в такива противоречиви действия. За да вземе властта, имаше нужда от пълната подкрепа на американците, а това нямаше да се случи, ако убива журналисти.

— Уверявам ви, че ще бъде много ефикасно — продължи Тадж. — Няма медийна компания, която може да си позволи да ѝ излезе слава на антипатриотична, а и много от рекламодателите им са с голям процент собственост на армията или ИСИ. Повече няма да печатат критики за вас и ако действаме внимателно, може да ги накараме и да оттеглят вече публикуваните статии. Или поне да пуснат пояснителен материал, изтъкващ трудностите в борбата срещу тероризма и даващ примери за ефективните стъпки на администрацията ви в това отношение.

— Ако това препоръчваш, съгласен съм — измърмори Хутани, като се въздържа от искания, които по-късно можеха да бъдат свързани с него. — Но очаквам резултати, Ахмед.

На вратата се почука и влезе Кабир Гадаи.

— Мисля, че ще останете доволен — каза Тадж, като даде знак на асистента си да се приближи. — Убеден съм, че ще решим проблема без излишни рискове за вас и правителството.

— Утре сутрин, Ахмед. Искам да ме запознаеш с детайлите на плана утре сутринта.

— Ще кажа на хората си да организират среща.

Връзката прекъсна и Тадж остави слушалката.

— Понякога нашият президент се държи като истерична жена.

Гадаи се усмихна и седна.

— Какви новини ми носиш, Кабир? Разбра ли какво има във файла на Рикман, който изпратихме?

— Мисля, че да.

Гадаи извади плик със снимки и Тадж почна да ги разглежда. Разпозна Лондон и двама от мъжете, стоящи зад полицейска барикада — един от МИБ и един от ЦРУ. Но иначе снимките не му говореха нищо.

— Това са кадри от камери за наблюдение в близост до резиденцията на иранския посланик. Според нашите информатори той и семейството са били отведени от охраната на посолството малко след полунощ. Предстои да бъде транспортиран в Техеран.

— Възможно ли е да е имало заплаха срещу него? Може да го правят за негова сигурност.

— Отначало и аз си помислих това.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Виждате ли мъжа с черния шлифер? Онзи, чието лице винаги е обърнато настрани от камерата? Мисля, че това е Мич Рап.

Тадж разстла снимките пред себе си и се вгледа във въпросния мъж. Лицето му не се виждаше, но по някакъв странен начин точно това караше образа му да изпъква. Насред Лондон и по време на добре осветена полицейска акция нямаше дори една-единствена снимка, на която чертите му да личат ясно.

Тадж се облегна назад и погледна заместника си.

— Казваш, че Кемал Сафави е агент на ЦРУ?

— Много вероятно. След тази случка дипломатическата кореспонденция между Иран и Съединените щати значително се активизира. Дори засякохме разговор между аятолаха и президента Александър. Това е първият случай, когато двамата разговарят лично, доколкото ни е известно.

Тадж почувства как на челото му изби пот. Ако той имаше толкова високопоставен агент, само един или двама от най-приближените му хора щяха да знаят за това. Кенеди не работеше по много по-различен начин. Ако Рикман е имал достъп до такова ниво на секретност, какво друго можеше да има скрито във файловете му?

Какво е знаел за израелците? За различни американски политици и съюзници? Какво е знаел за Пакистан?

— Това е тежък удар срещу Съединените щати — каза Гадаи с характерната за него нотка на гордост в гласа. — Затоплянето на отношенията между Иран и Америка е един от крайъгълните камъни на стратегията на Александър в Близкия изток. Той се надяваше да издигне шиитски бастион срещу експанзията на сунитските милиции.

— Не се радвай толкова, Кабир. Загубата на Сафави навреди на Америка, но ако ние имаме достъп до тази информация, вместо да сме принудени да я огласяваме, щяхме да притежаваме инструментите да привлечем един от най-високопоставените агенти на ЦРУ на наша служба. Той беше умерен политик, ползваше се с голяма популярност и имаше сериозни амбиции. Кой знае колко полезен можеше да ни бъде, за да държим иранците на мястото им. Това не е победа, а пропуснатата възможност. Никога не забравяй това.

— Слушам, господин директор — отговори Гадаи и подobaващо сведе очи.

Тадж трябваше да обуздава арогантността на младежа и изтъкването на отрицателната страна на ситуацията беше добър начин да го направи. Въпреки това нямаше как да не се радва на този провал. Партньорството между Иран и САЩ значително би разширило западното влияние в Близкия изток. Това бе естествен съюз, станал невъзможен заради силните — но в повечето случаи безсмислени — разногласия между двете страни. Сега този пожар отново щеше да се разпали.

— Въпросът, който ме вълнува, Кабир, е дали след изпращането на файла имаме някакъв напредък в търсенето на човека, който може да ги дешифрира.

— Да, абсолютно. — Гадаи бързо се окопоти от упрека на шефа си. — Хората ми успяха да проследят пътя му дори по-далеч, отколкото очакваха първоначално. След изпращането на още два файла може вече да знаем къде е човекът.

— За кога е предвидено следващото изпращане?

— За утре.

Тадж кимна замислено. Само можеше да гадае какво ще има в следващия файл. Какви поражения можеше да нанесе на нацията, която си мислеше, че има право да владее целия свят.

— За съжаление нямаме друг избор. Имаш разрешение да действаш.

40.

Рим

Когато Рап кацна на частното летище в Рим, слънцето вече изгряваше. Самолетът едва беше спрял, когато едно черно беемве със силно затъмнени стъкла спря до него. Рап скочи през люка, без да спуска стълбичката и бързо пресече пистата. Седящият в колата Неш се наведе и отвори една от задните врати. Рап се качи и след секунди вече пътуваха към магистралата.

— В калъфа до теб има костюм и вратовръзка — каза Неш. — В предното джобче ще намериш паспорт на името на Мич Круз. Печатите за влизане в страната са от вчера. Пристигнал си с Турските авиолинии от летище „Дълес“.

Изряден както винаги. Но по ирония точно тук Рап нямаше никакви проблеми. Досега всичките му мисии на италианска земя бяха минали сравнително безпроблемно. Неш, от друга страна, бе предаден по време на операция за изтегляне на информатор от Сицилия преди няколко години и сега местната полиция го издирваше. Тази малка екскурзия сигурно беше важна, щом Кенеди рискуваше да го прати в Рим.

— А ти кой си? — попита Рап, като отвори калъфа за дрехи.

— Майкъл Блейк. Или още човек, който иска възможно най-бързо да приключи със задачата тук и да се омиа.

Рап започна да се преоблича, докато пътуваха по магистралата. Костюмът беше лично негов — един от малкото, които държеше в едно шкафче в Лангли. Също пистолетът „Глок 19“ и правеният по поръчка раменен кобур. Имаше заглушител и резервен пълнител, ако всичко беше наред, нямаше да се наложи да ги използва. Натискът, както от страна на враговете, така и на съюзниците, оставяше отпечатък върху оперативната тактика на ЦРУ по цялата планета.

— Къде отиваме?

— Да се видим с един адвокат. Късметът може би най-сетне е на наша страна. Пуснахме търсене на материали, в които се споменават

адвокатски кантори, с „Дейзи Чейн“...

— Намесили сте АНС?

Рап нямаше доверие на онези техничари. Повече се тревожеше да не би те да следят комуникациите му, отколкото от чуждите разузнавания.

— Нямахме избор, Мич. Не разполагаме с толкова мощни компютри.

Рап вече беше кисел заради случилото се в Лондон и сега новината за участието на Форт Мийд не спомогна за по-доброто му настроение.

— По-късно ще приказваме за това — каза той, докато навличаше частично закопчаната риза. — Какво са открили?

— Повече, отколкото искам да знам. Предимно безполезно. Но попаднаха също на некролог в един италиански вестник. Жена на име Изабела Акорсо загинала заедно с дъщеря си в катастрофа.

— Това какво ме засяга?

— Ами първо, Акорсо е работила в голяма адвокатска кантора, управляваща тръстове и плащания за клиентите си. Подходящ човек за изпълнението на план, какъвто смятаме, че Рик е замислил. Предполагаме, че се е разбрал с някого като нея да се обажда през известни интервали и ако пропусне, тя да започне да изпраща файлове, които ѝ е оставил.

— Това ли е всичко?

— Не. Катастрофата е станала с камион, който е навлязъл в нейното платно. Шофьорът е пакистански емигрант без документи. Става още по-интересно. Айрини принуди италианците да ни изпратят данните за интернет трафика от адвокатската кантора. Установихме изпращане на силно кодирани файлове в деня, преди да излезе информацията на Рикман.

— Жив ли е?

— Кой?

— Пакистанецът.

— Да.

— Можем ли да се доберем до него?

— Ами в момента е в болница, без специална охрана, ако това имаш предвид.

— Да приемам ли, че положението не е толкова добро, колкото звучи?

— Явно е бил без колан и онази част от мозъка му, с която бихме могли да комуникираме, все още е по предното стъкло на камиона. Затова отиваме при главния съдружник в кантората на Акорсо.

Рап приключи с преобличането и се опита да заглади рошавата си коса. Погледна отражението си в прозореца и се убеди, че макар да бе похарчил една месечна заплата за костюма, той с нищо не допринасяше за приличния му вид. Прическата му бе подходяща да се разхожда незабелязано из улиците на Кабул, но не и да мине за американски бизнесмен.

Той се облегна назад и се загледа в старите сгради, покрай които минаваха. Чувстваше Италия като свой втори дом. Бе прекарал много щастливи — макар и изнервящи — месеци тук, докато живееше с една модна дизайнерка, умело служеща си с шилата за лед. Сигурно не беше най-подходящата жена за него, но не и съвсем неподходяща. Тя разбираше и приемаше живота, който беше избрал, и нито го съдеше, нито се тревожеше всеки път, когато не го видеше вкъщи за вечеря. От друга страна, Рап никога не можеше да спи спокойно, когато тя лежеше до него. Нито за миг не се съмняваше, че съществува цена, за която тя би обърнала шилото за лед срещу него. Висока цена, наистина, но той до края не се отърси от навика да опипва леглото за скрити оръжия, докато правеха секс.

Беше се примирил с мисълта, че никъде няма да намери втора Ана Райли. Ако се стремеше да намери нейно копие, само щеше да направи и себе си, и горката жена нещастни.

Ана беше всичко за него, но с хода на времето той все по-ясно виждаше недостатъците на връзката им. Тя се беше примирила с това, което той правеше, но никога не го прие. Рап виждаше как това противоречие бавно я побърква. Ана силно вярваше, че хората са добри по принцип и че насилието неизбежно води до катастрофа. Той пък споделяше малко по-различна философия.

Време беше да промени живота си, преди да е станало късно. Да се отърси от навиците, възприети от Хърли, изглеждаше като добро начало, но имаше и много други неща. Най-сетне трябваше да се реши да продаде обгорелия скелет на дома, в който бе живял с Ана. Нямахте да му навреди и ако се махне от мизерния апартамент, в който живееше

сега. И най-вече трябваше да измисли начин да започне връзка, която няма да свърши с шило за лед в главата му или с изпращане на любимата му в лудница.

Засега обаче трябваше да изпрати всички тези мисли в дъното на съзнанието си. Ако не прекъснаха плана на Рикман, нямаше да се наложи да измисля сложни стратегии за подобряване на битието си. Най-вероятно щеше да свърши като главна мишена в публичен лов на вещици, ръководен от политици, които вече две десетилетия разчитаха на закрилата му.

Рап си даде сметка, че е задрямал, едва когато беемвето спря пред сграда с няколко знамена, висящи над входа. Той слезе и огледа шестетажната стъклена постройка.

— Айрини каза, че аз трябва да командвам днес — заяви Неш. — Днес няма да провесваме никого през прозорците.

— Те не се отварят.

Неш не беше сигурен дали да приеме този коментар като шега и се усмихна нервно, преди да тръгне към фоайето. Рап се повлече след него. Мразеше адвокати и идваше със страх на тази среща. Ако Кенеди не искаше от него да прави нищо, за какво беше тук? Тя очевидно очакваше резултати и не беше сигурна, че сладкодумието на Неш ще бъде достатъчно.

Вътре нямаше охрана, само една любезна жена, която ги упъти на развален английски. Докато се качваха с асансьора към последния етаж, Неш му се стори нервен — нещо, което бившият морски пехотинец никога не показваше, докато някой стреляше по него. Той все още се нагаждаше към новата си длъжност и не беше свикнал с ролята на началник. Освен това съзнаваше, че Рап и Кенеди следят всяка негова крачка, и това също не допринасяше за спокойствието му.

В заседателната зала на етажа на ръководството вече ги чакаха двама мъже. Неш влезе и се усмихна приветливо.

— Майк Блейк — представи се, като се ръкува с по-възрастния от двамата. — Радвам се, че най-сетне се срещаме, господин Чиприани.

— Наричайте ме Марчело — отговори адвокатът с лек акцент. — Запознайте се с адвокатата ми, Данте Неки.

Неш се усмихна още по-широко, а лицето на Рап помръкна още повече. Адвокатът, с когото бяха дошли да говорят, имаше адвокат.

Чудесно.

— Приятно ми е, Данте. — Неш махна зад себе си. — Това е колегата ми Мич Круз.

Рап седна на един стол и се втренчи напред. Не искаше да се ръкува с никого от двамата адвокати. Искаше само да получат онова, за което бяха дошли, и да се връщат на самолета. Може би след като се отбият да хапнат набързо спагети карбонара. От близо дванайсет часа не беше слагал нищо в устата си.

— Каква е ролята на господин Круз в тази среща? — попита Неки леко озадачено. — Да ни сплаши?

— Не се шегувайте — отговори Неш. — Той е част от юридическия ни екип.

Никой от двамата адвокати не изглеждаше убеден. Неки постави мобилен телефон на масата.

— Сигурно нямате нищо против да запишем цялата среща?

Неш продължи да полага храбри усилия да се държи любезно:

— О, не. Ние имаме...

— Под „ние“ имате предвид американското Централно разузнавателно управление.

— Имам предвид американското правителство като цяло. Сега може ли да продължа?

— Разбира се.

— Имаме основания да смятаме, че секретна информация, открадната от нас, е била дадена на вашата кантора.

Двамата адвокати видимо се стъписаха и за да не премине това стъписване във възмущение, Неш побърза да уточни:

— Без ваше знание, разбира се. Не намекваме за никакво нарушение от ваша страна. Въпросната информация вероятно е под формата на кодирани файлове, които според договора трябва да изпращате по определен график, ако клиентът не се свърже с вас.

Рап не отместваше очи от главния съдружник, който, за да избегне погледа му, гледаше през цялото време Неш.

— Имаме много клиенти, които искат от нас да изпращаме всякакви неща по различни графици — изтъкна Неки. — И всичко това е напълно законно.

— Отново повтарям, убеден съм в безупречната репутация на кантората ви и че няма как да знаете съдържанието на файловете.

— Предполагам, че не сте дошли, за да ни кажете само това. Какво искате от клиента ми?

— През последните седмици вашата кантора е изпратила информация, която застрашава нашата национална сигурност и в резултат от която бяха убити няколко души. По разбираеми причини искаме това да спре.

— И откъде знаете, че нашата фирма е изпращала файлове?

— Не мисля, че е важно.

— Това има ли нещо общо с разпространеното в интернет видео от изтезанията на вашия агент Джо Рикман?

— Не мисля, че и това е съществено за разговора ни.

— Аз обаче мисля. И мисля, че е странно група джихадисти да използва адвокатска кантора за разпространението на подобна информация по определен график. Защо просто не я пуснат в публичното пространство?

— Трудно ми е да кажа.

— Давате ли си сметка какво искате от нас, господин Блейк? Предполагам, че юридическият ви съветник господин Круз разбира. Искате да пренебрегнем напълно законовите си задължения във връзка с този случай. В тази светлина вашите намеци са доста оскърбителни.

Рап си пое дълбоко въздух и издиша бавно. Искаше — даже много искаше — да остави Неш да води разговора, но търпението му си имаше граници. Нямахше да издържи дълго да слуша тези глупости.

— Ако е така, Данте, моля да ме извините. Не съм имал намерение да ви обидя.

— Чудя се... — продължи Неки — след като, мисля, всички сме съгласни, че е абсурдно да подозираме, че услугите на кантората ни са използвани от джихадисти, кой би могъл да ни използва? Възможно ли е самият Рикман да го е направил? Може би се е страхувал от вашата организация и е използвал заплахата, че ще разпространи тайните ви, като начин да се защити?

— Това е интересно предположение, но мисля, че се отклонихме от темата.

— Господин Рикман мъртъв ли е?

— Не ми е известно.

Неки очевидно не се върза.

— ЦРУ може да е всекилно в Съединените щати, господин Блейк, но не и в Италия. Тук имаме закони.

Рап не се сдържа и се изсмя с глас. Всички се обърнаха към него.

— Извинявайте. Просто се сетих за учените, които вкарахте в затвора, защото не били предсказали правилно едно земетресение, и за навика на бившия ви премиер да чука непълнолетни проститутки. Но моля ви, разкаже още за безупречната си правосъдна система. Разговорът започва да става забавен.

Неки изгуби нишката на мислите си за момент, но бързо се окопоти.

— Доколкото ни е известно, вашата организация е убила господин Рикман, защото е искал да разкрие противозаконната ви дейност.

Рап се облегна назад и тогава Чиприани се втренчи в сакото му.

— Този човек въоръжен ли е? — попита разтревожено.

— Не говорете глупости — отговори Неш, като още се опитваше да запази цивилизован тон. — Такава е кройката.

— Срещата свърши — заяви Неки и се изправи. — Ако искате да говорите с нас още, подайте заявление по официалните канали.

— Файловете са били поверени на Изабела Акорсо, нали? — контрира Неш.

Чиприани бе тръгнал да става, но когато чу името, пак седна.

— Защо мислите така?

— Защото е мъртва.

— При пътен инцидент.

Неш поклати глава:

— Хайде сега аз да изкажа няколко предположения. Някой се е свързал с Акорсо и е поискал копия на файловете. Тя се е уплашила и му ги е дала. След като този човек е получил каквото иска, я е убил. Една от причините да спорите с нас е, защото не искате да признаете, че сте изгубили файловете. В момента компютърните ви специалисти се опитват да ги възстановят, но не могат.

— Това е нелепо! — избухна Неки. — Изабела и дъщеря ѝ загинаха в автомобилна катастрофа. Ние не сме наивни като американците, господин Блейк. Не можете да идвате, да размахвате американското знаме и да очаквате, че ще ви се кланяме. Използването

на смъртта на две жени, за да прокарват плановете на ЦРУ, е възмутително! Нещо повече, отвратително е!

Рап беше дал на Неш всяка възможност да се справи със ситуацията, но той не постигаше нищо. Тези кретени бяха допуснали файловете на Рикман да попаднат в ръцете на враговете на Съединените щати и ако трябваше да слуша още пет минути престореното им възмушение, някой щеше да си изяде боя.

— Стига! — изкрещя той и удари с ръце по масата. — Няколко души вече бяха убити заради вас, включително една от собствените ви сътруднички и дъщеря ѝ. Сега бъдете отговорни граждани и ни дайте всяка информация, която имате по този случай.

— Ама вие... — заеквайки, попита Неки — да не би да ни заплашвате?

— Кой е заплашвал? — намеси се Неш, като се опитваше да си върне контрол над разговора. — Не чух никаква заплаха.

— В такъв случай извинявайте, че не бях ясен — каза Рап, като взе телефона на Неки и заговори отчетливо в него. — Ако още един от хората ни пострада заради нежеланието ви да ни съдействате, ще се върна и пак ще поговоря с господин Чиприани. След това можете да подавате колкото си искате дипломатически ноти и съдебни жалби. Те по никакъв начин няма да му помогнат.

В стаята настъпи пълна тишина, докато Неки се опитваше да измисли някакъв смислен юридически аргумент, а Неш търсеше начин да изтълкува думите на Рап по по-безобиден начин.

За изненада на всички първи заговори Чиприани:

— Нашата кантора не би искала по никакъв начин да навреди на храбрите мъже и жени, които бранят страните ни от тероризма.

— Марчело — предупреди Неки, — имаш отговорност...

— Приемам отговорностите си много сериозно, Данте, но току-що научихме, че Изабела е била убита заради въпросните файлове. Ситуацията явно надхвърля възможностите на кантората да се справи и навлиза в полето на разузнавателни служби.

— Взехте правилно решение, Марчело — каза Неш. — Ако ни съдействате, ще спасите много хора. Кажете сега, прав ли съм, като предположих, че разследвате изчезването на файловете?

— Да — отговори Чиприани, като за момент погледна към Рап. — След смъртта на Изабела веднага направихме ревизия на делата, за

които се грижеше, за да осигурим на клиентите си непрекъснатото обслужване, което очакват от нас. Файловете на един от тях бяха изтрети от системата ни.

— И резервните ли?

— Да. Казаха ми, че няма начин да се възстановят.

— Лъжеш — изръмжа Рап.

— Кълна се, че това е самата истина — настоя Чиприани с пописклив тон.

— Не се съмнявам — увери го Неш, като незабелязано ритна Рап под масата. — Но може ние да разполагаме със средства, които вие нямате. Един от служителите ни специализира точно в този вид проблеми. Мога ли да разчитам, че ще му дадете достъп до системата си?

Чиприани прехапа устни за момент, но отговори:

— Разбира се.

— Благодаря, Марчело. Много ни помагате. Има ли и друга информация, която можете да ни дадете?

Чиприани кимна:

— Клиентът е абсолютно анонимен, но имаме инструкциите му на хартия. Те включват различни сценарии и графици за изпращане на файловете.

— Бих искал да получа оригинала, както и вашето уверение, че няма други останали копия.

— Ще го уредя.

Това явно беше повече, отколкото Неки можеше да понесе.

— Марчело, това е непрофесионално. Не може...

— Млъкни, Данте — сръза го Чиприани, изпреварвайки Рап. — Мисля, че вече нямам нужда от теб. Можеш да се връщаш в кабинета си.

— Ама...

— Отивай, Данте!

Неки посегна към телефона, но Рап го изпревари и разби апарата върху масата.

— Не мисля, че някоя от страните би имала полза от този запис — отбеляза Неш, след като Рап стана и тръгна към вратата. Извади портфейла си и остави няколкостотин евро на масата за покриване на

щетите. — Сега мога ли да получа оригинала на инструкциите, защото, изглежда, си тръгваме?

41.

Главната квартира на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

— Мич добре ли е? — попита Дюмон. — Изглежда умрял.

— Още не — каза Рап, изтегнат на дивана в кабинета на Кенеди.

Не си беше дал труда да отвори очи при влизането на младия хакер. След повече от четиридесет и осем часа безсъние ги чувстваше като пълни с пясък.

— Сигурен ли си? — настоя Дюмон. — И миризмата е същата.

И повече от четиридесет и осем часа, откакто не се беше къпал, припомни си Рап.

— Какво откри? — попита Кенеди, докато Рап се наместваше в седнало положение.

Неш седеше на един стол насреща. Той бе свеж като морковче, с грижливо изгладен камуфлажен панталон и фланелка с яка. Каквото и да ставаше, Неш винаги имаше вид на бивш бойскаут, какъвто беше.

— Не е много — призна Дюмон. — Информацията е старателно заличена.

— Не очаквахме такъв отговор — измърмори Рап. — Сигурен ли си?

— Мич, ако обичаш. Аз уча ли те как да застрелваш хора?

Рап само се намръщи. В сегашното му настроение всеки друг, който се бе заял с него, щеше да си изпроси боя. Но този хлапак му беше слабост. Дюмон винаги му напомняше за Стивън, малкия му брат. Но с афроприческа.

— Възможно ли е да крият информация от нас? — попита Неш. — Данте Неки не изглеждаше щастлив, че ни дава ключа от царството.

Дюмон поклати глава:

— Файловете са изтрети в деня, когато е загинала Изабела Акорсо. Имат програма за безвъзвратно заличаване на данни. Много ефективна и много професионална.

— Проучихме биографията на Акорсо и нищо не подсказва, че може да е била замесена — каза Кенеди. — Мисля, че можем с пълна

сигурност да приемем, че е била заплашена и принудена да изтрие файловете, след като е предала копието. Единствената причина да имаме листа с графика вероятно е, че е бил заключен на място, до което не е имала достъп.

— Като стана дума за графика — добави Неш, — следващият файл не трябва ли да бъде пуснат днес?

Кенеди кимна:

— След десет минути.

— Мислиш ли, че ще се случи? — попита Рап. — Ако аз държах файловете, щях да искам първо да разбера какво съдържат и чак след това да ги разпространявам. Да контролираш информацията е много по-полезно от това да я разпращаш.

— Аз бих ги пратил — каза Дюмон с типичния си самонадеян тон. — Знам какво ниво на кодиране използваше Рик и ви уверявам, че не беше нещо тривиално. Дори с нашите неограничени възможности ще ни трябвават години, за да ги дешифрираме. Даже десетилетия.

— Искаш да кажеш, че файловете просто ще продължат да се изпращат? Който ги е взел, ще продължи да изпълнява плана на Рик за унищожаване на Управлението?

— Не съм казал това. Мисля, че изпращат файловете, за да открият чрез тях човека, който ги разпространява. Онзи, който притежава ключа за дешифрирането им.

— Възможно ли е? — попита Рап.

— Със сигурност. Всеки път, когато тази мистериозна личност изпрати файл, писмото прескача през голям брой електронни адреси по целия свят, докато стигне получателя. След всяко изпращане можем да го локализираме с все по-голяма точност.

— Колко изпращания са необходими, докато достигнат до този човек? — поинтересува се Кенеди.

— Зависи от технологията, с която разполагат.

— Но е сигурно, че в определен момент този, който държи файловете, ще намери онзи, който държи ключа за декодиране — намеси се Неш. — И тогава ще може да прочете всичко, което Рик е знаел.

— Да.

— Колко ще отнеме? — попита Рап.

— С достъп до системата на АНС, вероятно три изпращания.

В стаята настъпи тишина. След няколко секунди Кенеди пак заговори:

— Маркърс, не искам пред никого да повтаряш въпроса, който сега ще ти задам. Разбра ли?

— Разбрах.

— Ако файловете са в ИСИ, колко време ще им отнеме?

— Не съм специалист по тяхната система — отговори Дюмон след кратко замисляне, — но предполагам, че след четири изпращания. Едва ли повече от пет, а трябва да са пълни тъпащи, ако не успеят след шест.

— Трябва да вземем мерки никой да не събере файловете с ключа за разкодирането им — заяви Неш. — Нали разбираш какво зависи от това, Маркърс? Животът на хората ни и на още много невинни цивилни.

Дюмон видимо се смути и Рап изпита неохотно уважение към колежата си, след като Неш веднага смени реториката си. Хубаво беше да мотивира Дюмон, но не трябваше да го разтревожи дотолкова, че да го парализира.

— Ти си най-добрият в този занаят, Маркърс. Знаеш го и ние го знаем. Каквито ресурси искаш, ще ги получиш. Ако искаш Юта, ще ти дадем ключа от АНС. Ако искаш сто милиона, само кажи къде да ги стоварим. Нали, Айрини?

— Няма други задачи — съгласи се тя. — Това не е първият ни приоритет, Маркърс. Това е единственият ни приоритет.

Дюмон кимна:

— Имам една идея, но искам да узрее в главата ми.

Неш погледна часовника. До изпращането на следващия файл на Рикман оставаха две минути. Той стана, постави ръка на рамото на младежа и го изпрати до вратата.

— Хайде да слезем в стаята ти и там ще ми разкажеш какво ти е хрумнало.

Когато двамата излязоха, Рап се премести на стола, където бе седял Неш. С Кенеди зачакаха мълчаливо алармата, известяваща за получен имейл от Рикман. Когато я чуха, Кенеди завъртя лаптопа към Рап и отвори прикрепения файл.

Този път не беше видео, а подробно досие на Фаран Хоtaki, който бе помагал на ЦРУ в борбата с „Ал Кайда“ и осуетяването на

опитите на талибаните да върнат страната му в XI век. За Рик не беше проблем да се сдобие с тази информация — той беше връзката с Хотакни. Досието съдържаеше имена, дати, снимки и номера на сметки — и всяка от тези подробности бе достатъчна Хотакни да се раздели с главата си.

— Можем ли да се свържем с него? — попита Рап.

Кенеди извади информацията за Хотакни на компютъра.

— Дали сме му сателитен телефон, който би трябвало винаги да носи със себе си. Има предварително уговорено съобщение, с което да го предупредим, че е разкрит и трябва да се оттегли на безопасно място.

Рап грабна телефона от ръцете ѝ и започна да набира.

— Какво правиш?

— Познавам Хотакни. Били сме се заедно. Ще приеме съобщението, което го кара да подвие опашка и да бяга, като оскърбление.

При всяко позвъняване, чуващо се през пращето от смущенията, гневът и чувството за безсилие на Рап се засилваха. Най-сетне чу познат глас.

— Да.

— Разкрит си.

— Мич? Ти ли си?

— Слушай внимателно, Фаран. Трябва веднага да се оттеглиш в локация „Делта“. Разбра ли? „Делта“. Ще изпратим наши хора да те вземат.

— Това няма да стане.

— Не можеш ли да тръгнеш? Колко време ти трябва, за да се скриеш? Мога да се кача на самолета до половин час.

— Радвам се да те чуя, Мич — продължи Хотакни с вбесяващо безгрижен тон. — Откога не сме се виждали? Две години? Как си, добре ли си?

— Ще говорим за това, когато те доведем в Щатите.

— О, не. Имате красива страна, но моят дом е тук.

— Харесваш каменисти пуцинаци? Какво ще кажеш за Аризона? Ще ти намерим мизерна къща на границата, близо до територията на наркокартелите. Няма да усетиш, че си на чуждо място.

— Много си щедър, но какво би направил ти, Мич? Ако не Афганистан, а Америка беше завладяна от радикалисти? Щеше ли да се съгласиш европейците да те евакуират и да ти осигурят нов дом и хубава пенсия? Не. И аз като теб съм сам. Близките ми са мъртви. И аз съм дал клетва да спра убийците им.

— Добре, забрави за къщата. Какво ще кажеш за работа? Много опасна и с много мизерно заплащане? Мога да ти гарантирам, че до една година ще си мъртъв.

Хотаки се изсмя:

— Много бих искал да се сражавам пак заедно с теб, Мич. Но трябва да откажа. За мен беше чест да те познавам.

Връзката прекъсна и Рап хвърли слушалката с такава сила, че телефонът падна от бюрото.

— Рикман променя метода си точно както предполагаме — каза Кенеди, докато Рап крачеше нервно из кабинета ѝ. — Със Сафави избра важен кадър и не ни даде възможност да действаме. Хотаки е точно обратното. Сравнително маловажен кадър с...

— Маловажен кадър? — изкрещя Рап. — Той е важен човек, Айрини! Пропливал съм кръвта си заедно с него. Гледал съм как брат му умира в ръцете му.

— Разбирам те, Мич, но се запитай защо Рикман е избрал точно този афганистански боец. Няма спор, че е смел мъж, но е също толкова безспорно, че ролята му за нас е незначителна. Бих казала, че го е набелязал заради чувствата ти към него. Рик иска да те нарани. И да те изкара от равновесие.

Рап спря да крачи и се опита да не мисли за Хотаки за момента.

— Ако сега ИСИ стои зад изпращането на файловете, за кого конкретно говорим? Това прилича на дело на Дурани, но лично го видях как умира.

— Какво би казал за Ахмед Тадж?

— Бих казал, че никога не ме е впечатлявал с нещо.

— Впечатлих ли те с нещо, когато за първи път се срещнахме?

Интересен въпрос. Рап веднага бе разбрал от очите ѝ, че е интелигентна жена, но дали би предположил, че е способна на това, което я беше видял да прави после? Абсурд. Тя се криеше зад тази спокойна, любезна външност по-добре от всеки друг.

— Искаш да кажеш, че е по-способен, отколкото показва?

— Нямам доказателства. Но знаем, че ИСИ функционира прекалено гладко под ръководството на този човек, за когото всички смятат, че не е подходящ за поста си.

Рап се замисли за тази теория и си даде сметка за последствия, които сега не бе в състояние да осмисли напълно. Ако файловете на Рикман попаднаха в ръцете на банда джихадисти, това би било катастрофа, но не Армагедон. Вероятността изобщо да успеят да ги дешифрират беше нищожна, но дори да успееш, щяха просто да ги пуснат в интернет наведнъж. Удар с невъобразими последствия, но милостиво бърз. ИСИ беше съвсем друга работа. Те имаха огромен шанс да разчетат файловете. Нещо по-лошо, имаха ресурса да ги използват максимално ефективно. Щяха да запазят информацията за себе си и да я използват, за да подкопаят разузнавателните усилия на Америка, да посеят семената на раздора между Съединените щати и техните съюзници. През близкия четвърт век Управлението нямаше да знае на кого може да има доверие.

Кенеди извади един лист и го постави на бюрото.

— Погледни това.

Рап набързо прегледа имената. Само около две трети му бяха познати, но те му стигаха, за да разбере какво означава подредбата в списъка.

— Хората в горната част са агенти без голямо значение за нас, за които Рик със сигурност е знаел. Най-долу са изключително важни сътрудници, които вероятно не са му били известни.

Кенеди кимна:

— Но не съм сигурна, че има голяма полза от това.

— Фаран Хотак е почти в началото. Това е потвърждение.

— Да, но Седящия бизон и иранският посланик са към края. Все още не можем да определим как Рик е разбрал за тях. На пръв поглед изглежда невъзможно.

— В нашия занаят трудно можеш да си абсолютно сигурен в нещо. Особено когато е замесен Рикман.

— Виждаш ли в списъка нещо, с което не си съгласен?

— Мислиш да започнеш да евакуираш хората?

— Не съм сигурна, че имам друг избор. Ще започнем от горе и тихо ще караме надолу.

— Не можеш да изтеглиш всички. Така ще свършиш работата на Рик вместо него. Ще сринеш цялата ни шпионска мрежа. Къде ще поставиш линията?

— Още не съм решила.

Рап взе химикалка и почна да преглежда списъка. На седмото име спря и го задраска.

— Ганан е мошеник, който източи един милион от нас, а не ни е дал нищо в замяна. Нека гори.

Спря пак към средата.

— Прифти ни дава добра информация и мисля, че може да ни осигури още много. Ръководи доста сериозна мафиотска групировка в Албания — дребни престъпления като контрабанда на цигари и рекет, но печели добри пари. Кажу му да не прави нищо, докато не изясним нещата тук. Хората му ще го пазят.

Върна й списъка.

— За останалите съм съгласен, но сигурна ли си, че идеята е добра? Видеото с изтезанията на Рикман вече уплаши доста хора и трябва да положим много усилия, за да ги убедим да не избягат в най-близкото американско посолство. Ако плъзне слух, че евакуираш информатори, ще ни наводнят всякакви отрепки, на които някога сме дали дори само десет долара.

— Не, не съм сигурна, че идеята е добра. Рик сигурно е очаквал този ход. Даже може би е бил в състояние да напише този списък по памет. При всеки ход, който правя, се чудя дали не се набутвам още по-навътре в капана му.

Кенеди отиде при машината за унищожаване на документи и пусна листа в нея.

— Трябва да прекратим това, Мич. Още сега. Защото утре може да е късно.

42.

Централен Афганистан

На древния каменен прозорец висяха само няколко счупени стъкла, вероятно останали след експлозията на американска бомба, но не можеше да се каже със сигурност. Стъклото можеше да е било счупено през 80-те години на ХХ век от руска ракета или дори десетилетия по-рано в някоя от племенните войни, водени много преди появата на двамата последни нашественици в страната.

Фаран Хотак стоеше опрял гръб до стената и наблюдаваше прашната улица отдолу. Обелената от слънцето кола отсреща му беше добре позната — от години не вървеше. Минувачите също му бяха познати; шляеха се напред-назад със странно спокойното темпо на хора, знаещи, че животът не им предлага много възможности. В къщата отсреща познати семейства използваша тихия следобед за обичайните дейности по оцеляването си.

Външното спокойствие обаче беше илюзия, която скоро щеше да бъде разбита. Благодарение на Джо Рикман.

От избиването на семейството на Хотак бяха минали пет години, но омразата му към виновниците не беше намаляла. Никой от убийците не беше афганец — повечето бяха саудитци, имаше няколко египтяни и ливанци. Тези пришълци идваха в родината му и се опитваха да учат народа му как да живее. Как да слави Бог. И убиваха всеки, който се противопоставя на извратените им възгледи за исляма.

Преди „Ал Кайда“ да нахлуе през границите на страната, Хотак беше обикновен селянин. Живееше в далечен регион на Афганистан, незасегнат от политика, нови технологии и чужденци. Съплеменниците му обитаваха това място от незапомнени поколения.

Построеното в продължение на хиляда години бе изгорено за по-малко от час. Той видя как синовете му бяха обезглавени, жена му и дъщерите му — изнасилени и оставени да умрат от раните си, а селото — опожарено.

Държаха Хотаки вързан и на колене, докато дойде неговият ред. Допряха пистолет до главата му, но така и не дръпнаха спусъка. Вместо това го оставиха сред овъглените трупове на любимите му хора. Смехът им още ехтеше в ушите му.

Скоро след това се присъедини към Мич Рап и американците. Не защото вярваше в техните напразни и нежелани усилия да превърнат Афганистан в съвременна демократична страна. Не, той просто видя в тях могъщ съюзник в мисията да открие и убие мъжете, отнели живота му.

Американците бяха объркани и наивни хора, но се изживяваха като рицари на мира и стабилността. Не бяха окупатори по природа. За разлика от фанатиците, нахлули в страната му, те със сигурност щяха да си отидат.

В далечината се появи камион, намали, но продължи напред. Хората на улицата веднага забелязаха въоръжените мъже в каросерията. Той също. Не бяха чужденци, но бяха почти толкова жестоки. Бяха членове на една талибанска групировка, която искаше да разшири влиянието си в племенните територии и да подчини Афганистан на фундаменталисткия си гнет.

Съседите бързо се прибраха по къщите. Хотаки отвори сандъка, поставен до краката му, докато бръмченето на камиона се усилваше, смесено с тропането от барикадиране на врати и прозорци.

Облече бронираната жилетка, която беше отгоре, и взе един сребрист „Дезърт Ийгъл .44 Магнум“, подарък от Стан Хърли. Малко по-лъскав от необходимото, но страшно ефикасен. Като самия Хърли. Хотаки взе резервните пълнители, но остави заглушителя и шлема. Нападателят трябваше да чуят куршумите, отнемащи живота им. И да видят лицето на човека, който ги изстрелва.

Подобен камион с подобни млади мъже се появи в другия край на улицата, но той спря. Очевидно тяхната роля бе да прекъснат пътя за бягство на мъжа, когото по погрешка смятаха за своя плячка.

Хотаки знаеше, че няма да получи помощ от американците. Колкото и гневен да звучеше, Мич Рап щеше да уважи желанието му. Той знаеше какво е да изгубиш любимите си хора в тази безкрайна война. И повече от всеки друг американец, когото Хотаки познаваше, знаеше какво е да си афганец.

Първият камион продължи напред и спря точно пред прозореца му. Дали беше арогантност, или просто самодоволство? Талибаните всяваха толкова много страх и толкова отдавна, че очакваха жертвите им само да им се кланят и да се молят. Сега щяха да останат разочаровани.

Хотаки ги чу да спорят и използва времето, за да избере стратегия. Пистолетът не беше подходящото оръжие срещу цял камион въоръжени мъже. Той имаше автомат „Калашников“, но дори с него трябваше да разчита на късмета. Със сигурност щеше да убие и рани много от нападателите, но другите щяха да заемат позиции отсреща и на стълбището към апартамента му. Щяха да го обкръжат.

Накрая избра граната. Според техническите характеристики имаше седем секунди от активирането до взривяването. Американците обикновено бяха доста прецизни в тези неща, но в случая беше без значение. Той нямаше часовник.

Хотаки дръпна предпазителя и започна да брои. Каква беше думата, която използваша американците в такива случаи? Името на един от щатите им. *Мисисипи*. Да, точно.

Когато стигна до седем, показа гранатата през прозореца и просто я пусна.

Аллах, в безкрайната му милост, реши да бъде благосклонен този път. Гранатата избухна точно когато Хотаки прибра ръката си зад стената. Взривът обсипа с осколки камиона и мъжете в него и през счупения прозорец на долния етаж навлезе облак дим и щипещ очите прах. Извън това, че не чуваше нищо (сравнително малък проблем, имайки предвид, че можеше да не оцелее в близките пет минути), Хотаки остана невредим.

Чу свирене на гуми от южната страна на улицата и се показва на прозореца. До долу бяха три метра, но трупове в каросерията щяха да омекотят падането му. Той скочи, без да се замисля, отвори вратата на камиона и издърпа шофьора навън. Мъжът кървеше силно от главата и врата, ранен от проникнали през покрива шрапнели. Хотаки седна зад кормилото и натисна газта докрай. Камионът занесе и тръгна рязко; другата машина се приближаваше отзад.

Мъжът на дясната седалка изведнъж се свести и с панически глас почна да пита какво е станало. Беше заслепен от гранатата и нямаше представа, че другарят му се задушаваше на пътя отзад.

Хотаки се наведе и отвори дясната врата. Мина близо до една количка, пълна с ръчно изработени кухненски прибори, и изблъска талибана навън. Вратата се закачи за количката и почти откъсна краката на мъжа, докато той падаше. Вече не можеше да се затвори, затова Хотаки я дооткърти в стената на една постройка.

Зад него откряха автоматична стрелба и Хотаки зави рязко зад един ъгъл и веднага спря. Нагласи огледалото и се притисна към облегалката, докато чакаше.

След няколко секунди другият камион се появи зад ъгъла. Шофьорът, твърде концентриран да се цели с автомата през отворения си прозорец, твърде късно осъзна, че Хотаки е спрял.

Сблъсъкът беше по-слаб, отколкото той очакваше, вероятно заради значителната маса на трупове в каросерията. Камионът му отскочи няколко метра напред и Хотаки стисна кормилото точно когато над него прелетяха двама мъже и паднаха на пътя.

Той пак натисна газта и като описа широк зигзаг, мина през талибаните, докато се опитваха да се опомнят от падането и да се изправят. Надяваше се, че Аллах ще му прости за огромното удоволствие, докато ги мачкаше.

43.

Главна квартира на ЦРУ

Кенеди видя Неш да ѝ маха през лабиринта от работни кутийки и тръгна натам. Тя рядко слизаше при подчинените си и лицата им отразяваха този факт. Отначало видя изражения, вариращи от лека уплаха до панически страх. Докато стигна до другия край обаче, слухът за появата ѝ се беше разпространил и всички седяха със сведени глави, забили поглед в монитори, телефони или каквито документи имаха подръка.

Дюмон явно започваше да чувства напрежението от настоящата си задача и Неш бе решил, че ако го завлече на седмия етаж, само ще влоши нещата. Надяваше се, че младежът ще се чувства по-спокоен, когато е на своя почва.

Кабинетът изглеждаше точно според очакванията ѝ — всъщност Дюмон лично си го беше поръчал, когато постъпваше в Управлението. Почти колкото нейния, но без прозорци и с вид на гараж, подготвен за разпродажба на ненужни вещи. Нямаше нищо, което дори малко да напомня на офис мебелировка. Върху разкривена маса за пинг-понг бяха натрупани папки и книги; за сядане имаше луксозно кожено кресло, а в ъгъла под плакат на „Вашингтон Редскинс“ се мъдреше неоправено двойно легло. Рап седеше на износен диван до купчина дрехи, трупани вероятно цяла седмица.

Когато Кенеди влезе, той остана все така зачетен в броя на „Спортс Илюстрейтид“, който държеше. Дюмон, от друга страна, веднага скочи и почна да изхвърля разни неща от креслото, разположено по средата на стаята.

— Остави — каза тя. — Мога да стоя права.

— Сигурна ли сте?

Тя кимна.

— Казаха ми, че имаш план, Маркърс.

— Май да. Тоест, да... имам.

Кенеди бе доволна, че не настоя да го извикат горе. Неш беше прав. Беше виждала младия компютърен маниак нервен и преди, но паническият поглед, който видя в очите му сега, бе нещо съвсем ново.

— Нямам търпение да го чуя. Знаеш, че ти имам пълно доверие, нали, Маркът?

— Да... Благодаря.

Той млъкна.

— Хайде, момче — подкани го Неш. — Идеята е страхотна. Кажи я на Айрини, както я каза на мен.

— Добре. Все още имам приятели, които са... толкова, хакери. Тоест аз вече не правя такива неща. Изобщо. Но си поддържам връзка с няколко приятелчета от онова време. — Младежът сведе виновно очи. — Сещате се. От време на време.

Кенеди се усмихна хладно. Това беше нагла лъжа. Само преди седмица Дюмон и още няколко от неговите „приятелчета“ бяха проникнали в системата на „Уолт Дисни Студиос“ и заменили новия трейлър на „Междузвездни войни“ с вулгарна — но красиво направена — собствена интерпретация.

Докато ставаше дума за безобидни забавления и той добре скриваше следите си, Кенеди не смяташе да се намесва. В някои отношения конкуренцията и сътрудничеството с други хакери помагаше на Дюмон да поддържа уменията си. За разлика от хората в нейния занаят, които извличаха само ползи от дългогодишния опит, при компютърните факири времето носеше само минуси.

Оправданията на Дюмон предизвикаха реакция у Рап, който най-сетне вдигна очи от списанието.

— Онова видео на „Междузвездни войни“ ми хареса, лъжецо.

Младежът се вцепени.

— Знаеш за него?

Рап се намръщи и пак се зачете в списанието.

— Хайде, говори сега. Няма да те чакаме цяла година.

Неш се наведе към Дюмон и му каза нещо успокоително на ухото. Хакерът кимна рязко няколко пъти и продължи:

— Рикман е имал нужда от човек, който да изпрати файловете на руснаците, иранците или на когото друг иска, нали? Трябвало е да намери някого, който е достатъчно добър, за да заличи следите си, и понеже преди това трябва да дешифрира данните, би трябвало да е

един вид побъркан гений. Достатъчно продажен, за да не му дреме, че си играе със съдбата на живи хора, и достатъчно чалнат, за да не му дреме, че ще ядоса ЦРУ.

— Накъде биеш? — попита Рап.

— Ами списъкът е доста къс — хора, които са достатъчно добри, за да имат шанс да не ги открия, и достатъчно големи гадняри, за да участват в такава схема.

— Имаме ли този списък? — поинтересува се Кенеди.

Дюмон извади едно листче от задния си джоб и внимателно го разгъна.

Кенеди погледна влажната хартийка и отбеляза:

— Има петдесетина имена. И сигурно трийсет националности.

— Да, но е по-добре от седем милиарда, между които иначе трябва да търсим.

— Значи предполагаме, че нашият човек е в този списък — каза Рап, като остави списанието. — Как ще стесним обхвата на търсенето?

— Ще използваме фишинг с фалшиви имейли.

Заради подозрителността си към всички компютърни щуротии Рап беше малко невеж в тази материя. Инстинктивно предпочиташе да стои далеч от неща, които се променят с всеки изминал час и могат да бъдат разбрани само от тийнейджъри.

— Като онези, които някой изпраща от името на банката ти и иска да му напишеш паролата си?

— Именно. Ще изпратим файл от сървъра на италианската кантора на всички в списъка. Човекът, когото търсим, ще се опита да го дешифрира, но аз ще направя файла така, че да изглежда повреден. Онзи, който ни върне писмо с искане отново да му изпратим файла, е нашият човек.

— И ще успееш да проследиш имейла?

— Ако съм подготвен да го направя и ако говорехте сериозно, че ще ми дадете достъп до сървъра на АНС, да. Мога да го проследя.

Кенеди първа изтъкна слабостта на плана:

— Петдесет е доста голям брой, Маркърс. Хакерите комуникират помежду си, нали? В частни чатове и форуми? Няма ли опасност някой да спомене за този имейл и другите да кажат, че също са го получили? Това няма ли да събуди подозрения?

— Със сигурност има риск. Но това е най-доброто, което успях да измисля.

— Защо не се опитаме да съкратим списъка? — предложи Рап.

Всички го погледнаха.

— Как? — попита Неш.

— Рик би избрал най-добрия.

— Така е — съгласи се Кенеди. — Но това е субективно понятие. Какво означава „най-добрият“?

Рап стана и взе списъка от нея. Разгъна го върху масата за пинг-понг и даде знак на Дюмон да отиде при него.

— Рик никога не предприемаше нещо, без да го е обмислил от всеки възможен ъгъл. Проучваше всичко докрай и имаше повече контакти на повече места от всеки друг в Управлението.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — призна Дюмон.

— Колко от тези хора са ти приятели или са работили с теб в миналото? Рик е знаел, че ще те използваме, и е малко вероятно да даде работата на човек, с когото сте близки.

— Мич... казах ти, че хората от този списък са доста големи гадняри. Не бих се забъркал с такива.

Рап погледна хакера и той отново сведе виновно очи.

— Погледни ме, Маркърс.

— Мич...

— Знаеш ли с какви хора си имам работа всеки ден?

— Предполагам — измънка младежът.

— Тогава ще ми повярваш ли, че не ми дреме за никакви отрепки, които крадат номера на кредитни карти? Единственото, което ме интересува в момента, е да открием този тип.

Дюмон неохотно извади химикалка и започна да отбелязва имената. Оказаха се повече, отколкото Рап очакваше. Когато свърши, бяха останали двайсетина.

— Мич е прав — каза Кенеди. — Но нека да направим още едно пресяване. На колко от останалите в списъка си навредил по някакъв начин, Маркърс? От колко от тях си откраднал нещо, колко си блокирал или направил за смях? Колко те мразят достатъчно, за да се бият срещу теб със зъби и нокти, ако се опиташ да стигнеш до тях?

Дюмон отново разгледа списъка.

— Може би четирима.

Рап почука с показалец върху листа:
— Значи от тях ще започнем.

* * *

Рап влезе в кабинета на Кенеди и затвори вратата след себе си.

— За какво искаш да говорим?

При нормални обстоятелства той избягваше главната квартира на ЦРУ като лагер на чумави, но днес бе принуден да направи пълна туристическа обиколка — общите асансьори, сутеренът и безброй претъпкани с хора коридори. За човек, който цени анонимността повече от всичко на света, да бъде зяпан и потупван по рамото от половината служители в Управлението, не беше приятно изживяване.

— Седни, ако обичаш.

Рап би предпочел да остане прав близо до вратата, но тонът на Кенеди подсказваше, че разговорът няма да бъде нито кратък, нито приятен.

— Какво има? — попита той, като седна.

— Следобед имам насрочена среща с президента.

— Нека да позная. Кемал Сафави?

Напрежението между Съединените щати и Иран продължаваше да расте, с обвинения и от двете страни. Техеран прекъсна изцяло дипломатическите контакти и президентът Александър говореше за нови санкции. Едва започналото сътрудничество между двете страни за овладяване на сунитските екстремисти бе навлязло в пълен застой.

— Иран е само една от темите.

— Кои са другите?

— Руснаците, Фаран Хотак. Фактът, че някой разполага с файловете на Рикман и ние не можем да му попречим да ги използва. Какво е знаел Рик и как се е добрал до тази информация...

Тя замълча.

Рап не й завиждаше. Нямаше нещо, което политиците да обичат повече от това да вземат закъснели решения, които самите те нямат смелост да изпълнят. Докато нещата вървяха гладко и избирателите гласуваха за тях, стояха кротко на заден план. Но когато станеше

напечено, не просто напускаха потъващия кораб, а пробиваха дупки в дъното му, докато се спасяват.

— Само това ли?

— Не. Предполагам, че ще се повдигне и темата за оставката ми.

— Сериозно ли говориш?

— Опасявам се, че да. С президента Хейс имахме много допирни точки, но с Александър ситуацията е друга. Той е съвестен държавник, но идва момент, когато политиката надделява.

— И какво излиза? Около нас всичко се срива, а те искат да ни натресат някоя марионетка, за да покажат, че могат да ни командват? Ако се опита да ми се меси, Айрини, кълна се, ще му пръсна черепа.

— Не искам да приказваш такива неща.

— Не се шегувам. Ако някой се опита да ми попречи да се справя с тази ситуация, ще има сериозни проблеми. Ако трябва да избирам между някой надъхан бюрократ и някой от хората ни на терен, няма много да се замисля.

— Мисля, че това може да се избегне. При цялата неяснота и интриги около одобряването на нов директор, трябва да се назначи временен шеф на Управлението. Мисля, че президентът ще се вслуша във всяко мое предложение.

— Струва ми се, че прекалено лесно се предаваш, Айрини. Говориш, сякаш почти си го приела.

— Не се предавам, но лъвовете искат кръв, а съм си създала доста врагове във Вашингтон. Би било неразумно да отивам на тази среща неподготвена, в случай че президентът поиска да се оттегля.

— Кого мислиш да препоръчаш?

— Ти имаш прекалено лоша репутация, пък и предполагам, че няма да се съгласиш.

— По-скоро ще се гръмна.

— Тогава Майк Неш.

Рап не отговори. Облегна се назад и се загледа през прозореца зад Кенеди.

— Той е медиен герой и точно ти настоя да го направим такъв, Мич. Всеки политик, който се опита да му се противопостави, рискува сериозно публичната си репутация.

Въпреки че идеята не се хареса много на Рап, Кенеди беше права. Неш имаше подходяща биография и въпреки прекалените си

морални задръжки не беше страхливец. Когато се стигне до проливане на кръв, можеше да се разчита на него.

— Майк няма да заеме поста за постоянно и не мисля, че той или някой във Вашингтон би искал това — продължи Кенеди. — Целта е да сложим на стола ми някого, който ще държи политиците далеч от теб, докато решиш случая „Рикман“.

Рап още мълчеше.

— Мич, отговори ми. Ако не можеш да работиш с него, всъщност за него, просто ми кажи кого друг предпочиташ.

— Добре.

— Какво означава това?

— Означава, че може да се наложи да го понатупам един-два пъти, но мога да работя с него.

— За него — повтори тя.

— Казах „добре“.

Това видимо я облекчи.

— Както споменах, надявам се да не се стигне дотам, но трябва да сме подготвени.

— Да.

Рап се опита да не показва гнева си. Изхвърлянето на Айрини Кенеди от директорския стол точно в този момент щеше да бъде невъобразимо идиотска постъпка. Проблемът беше, че „невъобразим идиот“ бе длъжностна характеристика във Вашингтон.

44.

Централен Афганистан

Прекрасно беше да излезеш на открито.

Въздухът, проникващ през разбитата врата, все още беше горещ, въпреки че слънцето бе залязло преди петнайсет минути. Вдигащият се от пътя прах нахлуваше в кабината, щипеше очите на Фарад Хотаки и влизаше в устата му, но това не му пречеше. Даже го изпълваше с носталгични мисли. Напомняше му за живота му преди войната. За дните, когато се грижеше за добитъка и отглеждаше децата си.

Нямаше снимки на селото или семейството си. По онова време не ползваше фотоапарати, телефони, компютри. Те бяха станали част от живота му едва след като се включи в борбата.

Животът в изолация от околния свят го привличаше по много начини. С монотонния си ритъм, с всички до болка познати неща, съставлявали тогава неговата вселена. Тогава не знаеше нищо за икономически кризи, интернет или ядрени оръжия. Не подозираше за разногласията между нациите, за пандемии и природни бедствия. Съществуваха само той, неговото племе и обширната пустош около тях.

Тази простота изглеждаше лесна за съхраняване — благодарение на нея страната му би трябвало да е безинтересна за външните сили. По неизвестна причина обаче Афганистан никога нямаше да бъде оставен да съществува мирно в примитивната си, изолирана култура.

Още от зората на историята през страната на Хотаки минаваха безброй завоеватели. В рамките на собствения му живот се бяха изредили руснаци, талибани, неизброими чужди терористични групировки, а сега и американците.

Защо Аллах не искаше да остави това каменисто кътче на планетата да живее в мир? Защо поставяше на постоянни изпитания вярата на народа Си? Колко още ужаси щеше да ги накара да изтърпят, докато Се убеди в предаността им?

— Аллах акбар! — извика Хотаки във воя на вятъра.

Засилващият се навик да поставя под съмнение решенията на Бога, с когото щеше да се срещне по-късно тази нощ, бе върхът на арогантността. Все пак се надяваше, че ще има някакво обяснение. Толкова много искаше да разбере.

Звездите започваха да се показват и той погледна стрелката за горивото на камиона, докато още имаше светлина. По-малко от четвърт резервоар. Можеше да намали разхода, като разтовари трупове от каросерията, но не беше необходимо. Така или иначе не планираше да се връща.

Хотаки превали малко възвишение и видя селото, което търсеше. Имаше няколко електрически крушки, но основното осветление идваше от голям огън по средата на централния площад. Отзад се виждаха черните силуети на планините, канещи се сякаш да погълнат вселената, за която Хотаки съвсем наскоро бе научил.

Той спря и огледа ситуацията долу. Селото беше просто устроено — неправилен кръг, пресечен от черни пътища и осеян с каменни къщи. Обитателите му бяха особено жестока група талибани, опитващи се да установят контрол в района. За него те бяха по-лоши от всички други. Чужденците не дължаха нищо на Афганистан. Ако бяха достатъчно силни, за да го завладеят, това бе тяхно право. Тези тук бяха убийци. Колеха собствения си народ.

Той натисна газта и тръгна надолу. Изведнъж дълбоката тъга, която го измъчваше от смъртта на близките му досега, го напусна. Докато стигна до кривата стена, заобикаляща селото, в сърцето му имаше само омраза.

— Стой!

От мрака се появи мъж с автомат и се приближи до камиона. Хотаки бе изгасил фаровете, за да скрие трупове, които взеше, но тази предпазна мярка едва ли беше необходима. Часовият не си представяше, че може да има някаква опасност. Както мъжете, които Хотаки вече бе избил, този беше убеден в безпогрешността и непобедимостта си.

Младежът се наведе към счупения прозорец. Дори не държеше пръст на спусъка.

— Кой си ти?

Вместо отговор Хотаки заби една счупена бутилка, която бе намерил на пода, в гърлото му. Младежът се вцепени, повече от

изненада, отколкото от страх, и Хотаки използва този момент, за да дръпне главата му през прозореца и да я затисне, докато кръвта му изтичаше. Умиращият войник започна да се гърчи, но не можеше да освободи автомата, притиснат между гърдите му и вратата. Затова просто размаха юмруци и заудря по ръждясалите ламарини на каросерията.

Когато най-сетне войникът се отпусна, Хотаки пусна тялото на земята и натисна педала до пода. Задните колела забуксуваха за момент, преди да го изстрелят през тесния отвор в стената. Талибанските бойци бяха точно където очакваше да бъдат — скупчени около централния огън. Когато чуха приближаването на камиона, обърнаха глави към него, но бяха заслепени от ярките пламъци и не можеха да видят в тъмното. Когато разбраха какво става, беше късно. Той се вряза сред тях, премаза някои, други повали в огъня. Онези, които избягнаха сблъсъка, се разпръснаха.

Каросерията се напълни с дим, а омазаното с машинно масло шаси се запали. Хотаки изскочи навън, вдигна американския автомат „Хъни Баджър“ и започна да стреля по бягащите мъже. Само за секунди пламъците погълнаха машината и го заслепиха.

Някой стреля и улучи бронираната му жилетка отзад, като го повали на земята. Той се завъртя, като задържа спусъка на оръжието и го прокара от ляво надясно. Подуши изгоряло човешко месо. Хукна напред, като прескачаше горящите цепеници, разпилени при нахлуването му. Още куршуми улучиха бронираната жилетка и силата им го задържа за момент. Друг попадна в бедрото му, но пропусна костта и само отслаби, без да дестабилизира крака му. Внезапно пробождаше във врата и последвалият вкус на кръв в устата известиха смъртоносното попадение, което бе очаквал, но то не беше достатъчно, за да го спре. Все още.

Изведнъж Хотаки се озова заобиколен. Навсякъде около него святкаха дулни искри, ревят на автоматична стрелба проглуши ушите му. Той осъзна, че оръжието му е празно и го хвърли. Извади 44-калибровия „Магнум“ от колана си. Знаеше, че е прострелян на много места, но вече не чувстваше нищо.

Хотаки смътно осъзнаваше, че е паднал на колене и пистолетът е празен, но не спираше. Продължаваше да натиска спусъка, като се

целеше в сенките, танцуващи на светлината на пламъците. Най-сетне
всичко потъна в мрак.

Аллах е велик.

45.

Президентският дворец в Исламабад

— Ето го там. При вратата на кухнята.

Ахмед Тадж погледна якия американец с черен костюм. Пристигнал в страната едва сутринта, този тип вече командваше екипа на Сикрет Сървис, осигуряващ охраната на американския държавен секретар. Дори пакистанските телохранители, изглежда, му се подчиняваха — срамна демонстрация на слабост, във връзка с която Тадж смяташе да вземе мерки по-късно.

— Кой е той?

— Джак Уорч — тихо отговори Гадаи. — Пенсионирани е, но е бил началник на охраната на президента Хейс при нападението срещу Белия дом преди няколко години. Официално е само консултант, но е очевидно, че той командва.

Двамата се преместиха, за да освободят място за банкетната маса, която двама души наместиха под един от големите прозорци в балната зала. Други внасяха столове върху платформи на колелца и окачаха украси по стените. Сервитьори подреждаха лъснати до блясък прибори в кутии с облицовка от кадифе и вдигаха на светлината кристални чаши, за да търсят пропуснати петънца.

Президентът не жалеше средства. Официалната вечеря беше в чест на новото начало в дългите отношения на Пакистан със Съединените щати. Другата цел бе да демонстрира на враговете на Хутани силата на приятелството му с най-могъщата държава на света.

Резултатът щеше да бъде много различен от желанието. Шокиращи снимки на Хутани, давец се в собствената си кръв и заобиколен от американски агенти с извадени пистолети, щяха да залееят страната с ярост, на чиято вълна Тадж щеше да се издигне до властта.

— Мислиш ли, че Уорч ще създава проблеми?

— Не очаквам. Засипа ни с въпроси и претенции, но аз лично се погрижих да задоволя желанието му. Очевидно главната му грижа е сигурността на американската делегация.

— Какво му даде за шеф Мари?

— Всичко — отговори Гадаи, като още повече понижи глас. — Нищо не ви свързва с него, затова нямаше причина да променям каквото и да било в информацията, което би могло да събуди подозрения. Целият персонал, включително Обаид Мари, вече е проверен от американците.

Тадж се опита да потисне тревогата, която започваше да стяга стомаха му. Беше подготвил грижливо всичко и Аллах бе благосклонен към плана му, опита се да си внуши. Нямаше от какво да се страхува.

Може би това, което го глождеше, не беше страхът от провал. Може би беше неизбежността на успеха. Тадж бе посветил голяма част от живота си на създаването и прилагането на този план и съзнанието, че съвсем скоро няма да се налага да плете такива интриги, го караше да се чувства объркан по странен начин. След три дни щеше да започне жестоката, но вероятно кратка битка за контрол над Пакистан. Така най-сетне щеше да получи властта, за която мечтаеше толкова отдавна.

Повече го безпокоеше много по-трудната задача да използва тази власт. Американците не бяха за подценяване. Щяха да се противопоставят срещу новия ред с цялата си ожесточеност и да направят всичко възможно, за да не му позволят да разпростре владичеството си над целия Близък изток. Усилията им нямаше да успеят.

Хутани влезе през източната арка и спря. Огледа кипящата от дейност зала и се усмихна доволно. Видя началника на разузнаването и му махна да се приближи. Тадж послушно се присламчи към президента.

— Как вървят приготовленията?

— Без никакви проблеми, господин президент. Мисля, че в близките седмици ще имаме задоволително решение на проблема ви с медиите, а подготовката на охраната за банкета върви по всички правила.

— Сигурен ли си? Казаха ми за повишена талибанска активност на север в последните дни. Явно загубата на Ахтар Дурани още не е преодоляна от организацията.

В действителност Тадж имаше много по-силно влияние сред пакистанските радикални елементи, отколкото Дурани.

— Сигурен съм, господин президент. Мъжете, които одобрихте за охраната на събитието, са сред най-добрите в Пакистан. Американските им колеги също изглеждат компетентни.

— Не искам да изпробваме компетентността им, Ахмед. Дори неуспешен опит за нападение би бил катастрофа. Трябва да покажем, че имаме стопроцентов контрол, и да представим Пакистан като стабилна и модерна страна. Достоен съюзник на американските ни приятели.

— Напълно разбирам, господин президент.

В този момент Хутани махна на някого отзад. Тадж се обърна и видя известния с избухливия си характер Обаид Мари да се кара на един от келнерите. Ръгаше с пръст младежа и от устата му хвърчаха слюнки. Повечето хора си мислеха, че арогантността му се дължи на факта, че ресторантът му бе удостоен с три звезди от пътеводителя „Мишлен“, но Тадж знаеше, че истината е друга. Обаид си беше такъв от дете.

— Познаваш ли главния готвач, Ахмед?

— Не съм имал тази чест.

— Ела, ще ви запозная.

Мари видя, че се приближават, и изблъска келнера към кухнята. Когато най-прочутият пакистански ресторантьор се обърна към президента, червеното му от ярост лице излъчваше уважение.

— Обаид! — възкликна Хутани, като го прегърна. — Каква чест, че си дошъл лично да следиш подготовката.

— Всичко трябва да бъде изрядно, господин президент. И се опасявам, че персоналът ви е...

Готвачът замълча.

— Некадърен? — попита Хутани, като се усмихна благосклонно.

— Щях да кажа „неопитен“.

— Сигурен съм, че точно това щеше да кажеш. — Президентът посочи Тадж. — Сигурно не познаваш Ахмед.

Мари подаде ръка. Трябваше да му се признае, нищо в изражението му не издаваше, че познава Тадж. Имаше само лека плахост, която бе обичайна за човек, изправен пред началника на страховитото ИСИ.

— За мен е чест, господин директор.

— Удоволствието е изцяло мое.

Мари беше от едно село недалеч от това, в което бе израснал Тадж. Бащите им редовно се срещаха по работа и двете момчета се познаваха от бебета. Още по-важно, Мари споделяше жаждата за власт и вижданията на Тадж за Пакистан.

— Ял ли си в ресторанта на Обаид? — попита Хутани.

— За съжаление не съм имал досега това удоволствие.

— Трябва да поправиш тази грешка. Кухнята е превъзходна.

— Господин президент, моля ви... — престори се на скромен Мари.

Гадаи се появи в другия край на залата и веднага се опита да привлече вниманието на Тадж. Точно в подходящия момент, както винаги. Мари се справяше добре, но беше опасно да го поставят в прекалено голям стрес. Макар че много ентусиазирано се беше съгласил да участва в плана, той си оставаше все пак един обикновен готвач.

— Бихте ли ме извинили? — каза Тадж. — Асистентът ми явно има да ми каже нещо. Искам да се уверя, че не е спешно.

— Разбира се — отговори Хутани. — Благодаря, Ахмед.

Тадж тръгна към Гадаи, който тъкмо прекъсна някакво обаждане и прибра телефона в джоба си.

— Тази сутрин изпратихме следващия файл — каза на ухото на началника си. — Оказа се достатъчно. Нашите хора го проследиха до интернет доставчик в Русия.

Тадж кимна тържествуващо. Това бе още едно от дългата поредица чудеса, изпратени му от Аллах. Нямаше друго обяснение. Съвсем скоро щеше да бъде господар не само на ядрен арсенал, а и на цялата шпионска мрежа на Америка.

— Искам да отидеш лично.

— Ама...

— Няма да спорим, Кабир. Нямам доверие на друг.

— Разбира се — отговори Гадаи, който очевидно не искаше да отиде, но бе достатъчно разумен, за да не се противи. — Отрядът вече се подготвя.

46.

Белият дом, Вашингтон

Щом Кенеди влезе в Овалния кабинет, президентът Джош Александър пресече стаята и стисна ръката ѝ. Бившият куотърбек от Алабама имаше походка на спортист, въпреки че преди няколко месеца бе навършил петдесет и една. Русоляво-кестенявата му коса си оставаше все така гъста и продълговатите трапчинки на бузите му, които толкова очароваха журналистите, още личаха, щом се усмихне.

Нищо друго обаче не беше същото, както в първите години от познанството им. Костюмите, които тогава бяха твърде лъскави, сега излъчваха ненатрапчива елегантност. Зъбите, тогава твърде бели, сега повече прилягаха на гласоподавателите, на които служеше. И по слепоочията му бе пропъзляло малко от онова сиво, което изглежда неизбежно за хора в неговата позиция.

Въпреки че той се държеше на възможно най-голяма политическа дистанция от нея (и на още по-голяма от Мич Рап), Кенеди му се възхищаваше. Той разбираше и приемаше, че не може да остане абсолютно чист в битката, която водеха.

— Радвам се да те видя, Айрини — излъга Александър.

— Благодарна съм ви за отделеното време, господин президент.

— Познаваш Барбара и Карл.

Барбара Лонсдейл помахаша за поздрав, без да стане от дивана, където седеше. Тя бе председател на Комисията по разузнаване на Сената и един от най-яроствните врагове на ЦРУ навремето. След като най-близкият ѝ приятел загина при терористично нападение обаче, тя промени диаметрално позицията си.

Карл Ферис, за разлика от нея, стана и се приближи към Кенеди с протегнатата ръка.

— Благодарен съм ви, че приехте да участвам в тази среща — каза, макар много добре да знаеше, че тя няма никакви правомощия да одобрява или не посетителите в Белия дом.

Кенеди се запита как ли се справя новият му юридически и пиар екип, за да оправдае връзките му с покойния Ахтар Дурани. Ако съдеше по надменната му усмивка и опита да смачка ръката ѝ със своята, явно отлично.

— Надявам се, че нямате нищо против — каза Александър. — Карл помоли да участва и аз реших, че няма да навреди, ако имаме представител на Юридическата комисия. Още повече че предстои да придружи делегацията на Съни в Пакистан и е загрижен за сигурността си.

— Даже се радвам, че най-сетне се срещаме — каза Кенеди. — Опитвам се да се свържа с него по повод срещата му с Ахмед Тадж.

— Наистина ли? — попита Александър, очевидно изненадан, че Ферис се е срещал с директора на ИСИ без негово знание.

— Напоследък графикът ми е изключително напрегнат, директор Кенеди. А срещата ни беше чисто приятелска. Ахмед ме покани в кабинета си да пийнем по чашка.

Доста нескопосана лъжа, предвид това, че Тадж беше праволинеен мюсюлманин. По-вероятно да бяха обсъждали колко ще струва новият екип на Ферис и как ще му плаща.

Всички седнаха и Александър се въздържа да ѝ предложи чай, както обикновено правеше. Несъмнено този пропуск имаше за цел да ѝ подсказе колко е недоволен от нея — знак, който само тя щеше да разбере.

— Знам, че Айрини няма да има нищо против да пристъпим към проблемите без излишни любезности. Ситуацията „Рикман“. Нека първо да изтъкна, че всякакви опити за търсене на виновни биха били губене на време и не са цел на тази среща. Искам да обсъдим възможните решения. Ако оставим настрана по-дребните играчи като Фаран Хотак в Афганистан, тази афера ни създаде сериозни проблеми с Русия и Иран.

— Пълна катастрофа — добави Ферис.

Александър се намръщи за прекъсването. Той не хранеше никакви топли чувства към председателя на Юридическата комисия, но Ферис беше влиятелен човек и не можеше да не го зачете.

— Казаха ми, че тази сутрин е имало ново изтичане на информация — продължи президентът. — В Саудитска Арабия. Айрини, би ли ни запознала с подробностите?

— Мохамед Катан, висш служител в „Сауди Арамко“, бе разкрит като информатор на ЦРУ. Успяхме да го предупредим и той се евакуира навреме в посолството ни в Рияд.

— Кое то не ни помага много — вметна Ферис, като се опитваше да звучи загрижено.

Зле прикритото му злорадство беше отвратително при тези обстоятелства, но заключението му бе напълно вярно. Рикман им беше оставил време да предупредят агента, но не и да го изтеглят от страната. Искаше да създаде конфликт, когато саудитците поискат предаването на информатора, а американците откажат. Планът действаше безупречно. Демонстрациите около посолството ставаха все по-ожесточени и имаше опасност да се стигне до насилие.

— Айрини — смъмри я Александър, — имаме споразумение със саудитците да не се шпионираме взаимно.

— И то се пренебрегва напълно и от двете страни — намеси се Барбара Лонсдейл.

— Така е, но договореностите остават, докато някой не бъде хванат.

— С цялото ми уважение, господин президент, майната им на саудитците. Те са най-големите поддръжници на тероризма по цялото земно кълбо, а положението на жените в държавата им е повече от отвратително.

— Освен това са основна сила в ОПЕК, а тази страна се захранва с нефт — контрира Ферис. — Можеш да извадиш каквито поискаш морални аргументи, но американците не са готови за бензин по три долара за литър.

— Вижте — продължи президентът, като се наведе напред и опря лакти в коленете си, — с руснаците се оправихме, а саудитците ще вдигнат малко шум и ще млькнат. Положението с Иран е друго. Този случай ще забави преговорите ни поне с година. Но честно казано, никога не съм бил сигурен дали това ще доведе до нещо, или размахвам политическия си меч напразно.

Александър проявяваше такова разбиране за Иран не толкова от доброжелателност, а защото гневните протести от страна на Техеран укрепваха политическата му позиция у дома. Американците бяха скептични към политиката му на сдобряване и последните събития

показваха, че той не е толкова наивен, колкото го обвиняваха противниците му. Рядък случай на грешна преценка на Рикман.

— Но така не може да продължи. Не можем да прекараме следващите пет години, като запушваме течове и се подмазваме на чужди правителства.

Кенеди не отговори веднага и Ферис видя шанса, който чакаше:

— Директор Кенеди ми каза, че Ахтар Дурани е отвлякъл Рикман и с мъчения му е изтръгнал информация. Ако съдя по факта, че секретните документи продължават да излизат и след смъртта на двамата, изглежда, че това не е вярно.

Беше му казала това, за да го накара да спре с опитите да дискредитира ЦРУ. Мярката бе необходима, за да отклони атаките му тогава, но Кенеди съзнаваше, че ще е само временно. Може би трябваше да приеме предложението на Рап да я отърве от проблемния сенатор.

— Изглежда, че Джо Рикман е излязъл от контрол.

— Тоест станал е предател?

— По-сложно е, но в общи линии, да.

— Не мога да разбера как е възможно да се случи такова нещо — заяви Ферис, подгръвайки за основната тема. — Първо, откъде е знаел за руския информатор и иранския посланик? Да не би да раздавате секретни документи в стола на Лангли?

— Спести ни този театър — смъмри го Барбара Лонсдейл.

Александър, от друга страна, запази мълчание. Може да не искаше да обвинява никого, но явно нямаше нищо против друг да го прави.

— Каква е работата на ЦРУ? — продължи Ферис. — Да шпионира, нали? Не е ли това главната му задача, за която получава милиарди долари? Защо никой не е наблюдавал Рикман? Защо за него е направено изключение?

— Това е трудна професия, пълна с трудни характери — отбеляза Лонсдейл. — Няма как да променим случилото се. Нека да помислим как да поправим последствията.

— Колкото искаш омаловажавай проблема, Барбара, но това е катастрофа. *Продължаваща* катастрофа. Директор Кенеди очевидно няма представа какво е знаел Рикман и как се е добрал до информацията. Колко файла има? Десет? Сто? Хиляда? И защо си

мислим, че Рикман ще започне с най-силните си козове? Аз не бих. Какво е знаел, което аз не знам? По дяволите, какво е знаел, което президентът Александър не знае? Това, на което сме свидетели досега, може би е само върхът на айсберга. Но няма как да знаем, и директор Кенеди също не знае. Сигурни ли сме, че другите ѝ подчинени са надеждни? Защото, при цялото ми уважение, тя явно не знае.

— Какво предлагаш, Карл? — попита Лонсдейл. — Да разпуснем ЦРУ?

— Ами те каква работа вършат? От време на време решават някой проблем, който сами са създали. В най-добрия случай мисля, че организацията трябва изцяло да се реструктурира.

— Като сме започнали, дали да не разпуснем и армията? — саркастично попита Лонсдейл.

Ферис сви рамене:

— Харчат близо трилион долара годишно, а не са постигнали нито една ясна победа, откакто японците се предадоха през 44-та. Разбира се, че Съединените щати имат нужда от силна отбранителна армия, но се питам дали това не може да се постигне с половината от сегашния бюджет.

— Мисля, че много се отклонихме от темата — каза Александър.

Ферис се ухили:

— Моля да ме извините, господин президент. Знаете, че имам склонност към теоретичните разсъждения.

Ферис можеше да бъде опасно чаровен, когато реши. Реалната възможност да стане президент и да облече чудатите си философски разсъждения в законодателна форма, ужасяваше Кенеди.

— Айрини — каза Александър, — докъде са стигнали усилията за прекъсване теча на информация?

— Имаме добра следа и се надявам, че скоро ще успеем да го спрем.

Президентът не изглеждаше удовлетворен от отговора:

— Подложен съм на голям натиск заради този скандал, Айрини. От враговете ни, от съюзниците, от гласоподавателите. А ти ми казваш само, че работите по въпроса.

— Рикман беше изключително умен — призна тя. — Затова беше на позицията, която заемаше. Уверена съм, че ще решим проблема, но

не искам да давам обещания, които може да не съм в състояние да изпълня.

— Значи с това изчерпваме темата — каза Александър, без да крие раздразнението си. — Как върви подготовката за посещението на Съни в Пакистан? Там нещата изглеждат доста нестабилни и съм сигурен, че Карл няма желание да попадне насред талибанско нападение.

— Всъщност не съм чак толкова обезпокоен, господин президент — каза Ферис.

Отговорът му се стори доста интересен на Кенеди. Ферис мислеше само за себе си и досега се беше проявявал като страхливец във всяко възможно отношение. Неочакваната му липса на загриженост за собствената му безопасност противоречеше на всичко, което тя знаеше за него.

— Сикрет Сървис много сериозно работи по въпроса — каза Кенеди. — И както може да се очаква, пакистанците са мобилизирали най-способните си хора за охрана на президента Хутани. Но и в този случай, ако искате стопроцентова гаранция, не мога да ви дам.

Александър погледна часовника си, за да намекне, че срещата е свършила.

— Разочарован съм, че не можахме да постигнем повече днес. Някой има ли въпроси?

— Около хиляда — отговори Ферис. — Но изглежда, че директор Кенеди не може да отговори на никой от тях.

— Сигурна съм, че скоро ще може — застъпи се Лонсдейл.

— Благодаря, че дойдохте. — Александър стана. — Айрини, може ли да поговорим за минутка насаме?

Когато излизаше, Лонсдейл се наведе към нея и прошепна:

— Горещата глава, Айрини.

Александър се настани на бюрото си, но не покани Кенеди да седне.

— Не мина добре.

— Не, господин президент.

Той извади лист хартия и го плъзна към нея върху бюрото. Кенеди веднага разпозна молбата за оставка, която бе подписала при самото си назначаване за директор на ЦРУ.

Президентът можеше да я приеме когато пожелае, но той просто прибра листа обратно в едно чекмедже. Намекът беше ясен.

— Имаш подкрепата ми, Айрини. Твоята работа е като моята. Почти невъзможна. Имаш хиляди подчинени, но много от тях не са сред най-лоялните и надеждните на света. Цяло чудо е, че такива неща не се случват по-често.

— Благодаря за доверието, господин президент.

— Не бързай да ми благодариш. Няма да те лъжа, Айрини. Положението е сериозно. Ако се сещах поне за един човек, който би могъл да управлява ЦРУ по-добре от теб, вече щеше да си на борсата за безработни.

— Разбирам, господин президент.

— В такъв случай оправи тази каша, Айрини. Не утре. Не следващата седмица. Сега!

47.

Южно от Анаполис, Мериленд

Рап бавно отби доджа между дърветата на пътя без изход. Грабна кутията пица и стека с бира от дясната седалка, но не можеше да се реши да отвори вратата. Това беше причината никога да не идва тук. Една от многото.

Не знаеше колко време е седял, но най-сетне хвана дръжката. Не толкова защото беше готов, а защото беше време госпожа Рандал да започне следобедната си разходка. Тя бе симпатична възрастна дама, но последното, което Рап искаше сега, беше жена със спортен екип, която да му гука съчувствено.

Седем години ветрове и дъжд бяха отнесли пепелта и сега бе останал само черният скелет на онова, което навремето беше неговият дом с Ана. Втория етаж го нямаше, също и цяла една стена. Но имаше достатъчно стърчащи колони, за да събудят спомени за онова, което е било.

Рап тръгна към единствената запазена конструкция — покрита със сажди тухлена камина, стърчаща под безоблачното небе. Той избра място зад нея, където нямаше да се вижда от улицата, седна и отвори бутилка кока-кола. Бирата — може би цяла каса — би била по-подходяща, но сега беше време да се откаже от това и да сложи ред в живота си.

Следобедното слънце се отразяваше във водите на Чесапийк Бей и с присвити очи Рап се загледа в кея, навлизащ в залива. Изглеждаше, че някой от съседите го е почистил и е поел отговорността за поддържането му.

Навремето Рап имаше обичай всяка сутрин да спринтира до края на кея и да скача от него във водата за петкилометрово плуване. Когато се връщаше, почти винаги заварваше Ана да пие кафе и да преглежда цяла купчина вестници. Преструваше се на изненадана от бързината му, после прочувствено се извиняваше, че не е приготвила закуска.

След това обикновено го засипваше с комплименти за готварските му умения и се опитваше да го накара да разбърка яйца за два омлета.

Рап взе парче пица и отхапа. Преди смъртта на Ана бяха започнали строежа на нова къща на изолиран парцел отвъд околоръстното шосе на Вашингтон. Основите бяха излети и строежът на стените бе започнал, но после той замрази целия проект.

Главният изпълнител бе шокиран от трагедията и няколко пъти му се обажда да предлага да завърши къщата с отстъпка. Беше свестен тип и много се стараяше да изпълни всички изисквания на Рап за системата за сигурност. Може би беше дошло времето да му се обади.

Годините бяха започнали да се сливат в спомените на Рап. Една кризисна ситуация след друга. Изгубени приятели. Убити врагове. Все по-дълъг списък на рани и контузии. Всеки ден приличаше на предишния. Всяка операция съдържаше едни и същи ужасни сцени.

Но това можеше да се промени.

Президентът Александър беше прагматик и затова по-лесно работеше с идеолозите и отдясно, и отляво. Но беше също политик. Ако видеше в ЦРУ заплаха за себе си, щеше да реагира по съответния начин. Имаше голяма вероятност накрая Кенеди да се раздели с поста си.

Ако това се случеше, Рап беше решил да оправи кашата на Рикман и да се махне. Без Кенеди да го изолира от политиката, досега щеше да е убил половината Вашингтон.

Така пред него се очертаваше дълъг и неприятно пуст път. Каква причина щеше да намира, за да стане от леглото сутрин? Благодарение на инвестиционните умения на брат си Рап имаше повече пари, отколкото можеше да изхарчи през целия си живот, а с такава биография бе невъзможно да се яви на трудовата борса.

И дума не можеше да става да постъпи на служба за някое от чуждестранните правителства, които несъмнено щяха да му се обаждат, и не си се представяше като бодигард на знаменитост или милиардер, когото би предпочел по-скоро да застреля в тила, отколкото да пази. Въпреки че невинаги харесваше това, което правеше всеки ден, то поне бе полузаконно и помагаше на страната му.

Да се върне към триатлона, би било интересно предизвикателство, но трябваше да бъде реалист. Годините и белезите

от куршуми нямаше да му позволят да възстанови върховата си форма. Пък и спортът бе просто убиване на времето, а не смислен живот.

Телефонът в якето му завибрира и той го извади. Майк Неш. Рап си пое дълбоко въздух и се обади.

— Да.

— Срещата при президента свърши.

— И?

— Според слуховете все още сме на работа.

В залива се появи платноходка и Рап я проследи с поглед.

— Предполагам, че това е добра новина.

— Може да не е за дълго.

С Кенеди бяха решили да не казват на Неш за плановете ѝ да го направи свой правоприемник. Майк бе подложен на достатъчно напрежение и те не бяха сигурни, че ще издържи още. Малко бяха хората, по-способни от него в битка, но управляването на цяла разузнавателна служба беше съвсем друго нещо. Това, че някой може да стреля по теб, в много отношения се оказва най-лесният проблем. В този случай знаеш кой е врагът и ситуацията може да се реши в твоя или в негова полза. Седнеш ли на директорския стол, от всички страни почва да те залива помия и не спира.

— Нещо ново за Рикман?

— Може би. Наш високопоставен информатор изчезна във Венесуела.

— И Рик не се е похвалил?

— Няма имейл, няма видео. Рик продължава да сменя тактиката си, за да ни обърка. Мисля, че това е отговорът.

Звучеше правдоподобно. Рикман имаше добри връзки във Венесуела заради членството на страната в ОПЕК. Не че имаше някакво значение. Той, изглежда, успяваше да освети с фенера си и най-тъмния ъгъл.

— Как вървят нещата на Маркърс?

— Вече изпрати имейлите, но не е получил отговор.

— Мислиш ли, че са усетили уловката?

— Едва ли. Маркърс следи хакерските форуми и досега никой не е споменал за имейлите. Хакерите са доста саможиви същества и засега това работи в наша полза.

— Да, но времето ни изтича. Може Айрини да не е получила заповедта си за уволнение днес, но ще я получи идната седмица. Или по-следващата.

— Знам, но няма какво друго да направим, освен да чакаме. Това е единственият ни шанс, Мич. Ако не стане...

Неш не довърши, но Рап знаеше продължението. Щеше да се наложи да разпуснат цялата си шпионска мрежа и да си тръгнат. Най-вероятно Конгресът щеше да изтърбуши ЦРУ и да разпредели функциите му на кого ли не, от ФБР до Дирекцията на парковете. И през това време враговете на Америка щяха да танцуват на гроба на Управлението.

48.

Белият дом

Карл Ферис гледаше Белия дом през прозорците на спряната с работещ двигател лимузина. Всичко изглеждаше спокойно, виждаха се само агенти на Сикрет Сървис и кучета, патрулиращи наоколо.

Когато набираше номера на сателитния телефон в тази обстановка на засилени мерки за сигурност, на челото му се появиха капчици пот, но Тадж го беше уверил, че връзката е толкова добре кодирана, че на практика никой не може да я дешифрира. Защо да се съмнява в думите му? Директорът на ИСИ разиграваше американските разузнавателни служби повече от десетилетие.

Както очакваше, Тадж вдигна при първото иззвъняване.

— Предполагам, че срещата мина добре?

Ферис погледна, за да се увери, че преградата между него и шофьора му е затворена, и отговори:

— По-добре, отколкото очаквахме. Тази фригидна кучка се изложи повече пъти, отколкото мога да преброя. Рикман я държи в шах. Не се налага да си мръдна пръста. Великата Айрини Кенеди ще бъде погубена от един мъртвец.

— Президентът не поиска ли оставката ѝ?

— Не, но скоро ще я поиска. Неизвестно защо, все още има доверие в нея, но няма да направи политическо самоубийство. Никой не знае какво има в тези файлове, а той си дава сметка, че следващият, който бъде публикуван, може да събори управлението му. Отричането няма да му помогне. Щом американците разберат какво всъщност представлява ЦРУ — а именно банда психопати, които се мислят за по-велики от закона — той ще иска да се дистанцира колкото може повече от нея.

— Разочарован съм, че я е оставил в Лангли, но се доверявам на преценката ви — увери го Тадж. — Докато тази жена и Мич Рап са там, няма да можем да изградим отношения на доверие и приятелство между нашите две страни. Искрено вярвам, че вие и президентът

Хутани ще сте тези, които ще запишат имената си в историята като основоположници на мира в региона. С нетърпение чакам да ви видя, когато дойдете с делегацията на секретар Уика.

Връзката прекъсна и Ферис прибра телефона в куфарчето си. На американския народ му беше писнало от постоянните войни и своеволията на Агенцията за вътрешна сигурност. Това бяха най-правилните действия в най-правилния момент. Заедно с пакистанските пари, тайно захранващи касите на кампанията му, това бе платформата, която трябваше да представи на партията си, за да спечели номинацията за президент. Влезеше ли в Овалния кабинет, щеше да вади зъбите на ЦРУ един по един. Америка и Пакистан щяха да спрат шпионската война помежду си и да обединят сили. Младото им сътрудничество щеше да му позволи нещо, което никой от предшествениците му не бе успял да направи — да стабилизира Близкия изток.

На стъклото се почука и Ферис вдигна очи. Шофьорът му сочеше една жена, слизаща по стълбите на Белия дом.

Ферис отвори прозореца, но не слезе.

— Може ли за момент, директор Кенеди?

Тя забави крачка, обърна студените си очи към него, после се усмихна престорено. От всички хора, които Ферис бе срещал през живота си, нея мразеше най-много. Именно невероятното умение да преценява хората му бе помогнало да се издигне толкова бързо в политическата йерархия. Тази жена не издаваше нищо. Дори под смразяващия поглед на американския президент — вероятно единствения й останал съюзник — Кенеди бе запазила свръхестественото си хладнокръвие.

Тя даде знак на шофьора си да изчака.

— Разбира се, сенаторе.

— Заповядайте да поговорим вътре.

Той се дръпна, за да ѝ направи място. Тя се качи и затвори вратата. При нормални обстоятелства Ферис би се приближил малко повече, за да я накара да се почувства притисната от едрото му тяло, но в този случай трикът щеше да се обърне срещу него. Тази жена го тревожеше, а близостта ѝ с Мич Рап превръщаше тази тревожност в истински страх. Ферис се вбесяваше, че двама души са способни да го

накарат да се чувства така. Той бе бъдещият лидер на свободния свят, а Рап — един обикновен бандит.

— Май късметът се обърна — отбеляза Ферис.

Кенеди не коментира забележката му. Тя познаваше много мъже, но при твърде малко от тях патологичната самовлюбеност достигаше такива висоти. Липсата на мандатност позволяваше на политиците да заемат постовете си достатъчно дълго, докато властта изкриви съзнанието им, и Ферис беше най-яркият пример за това. Егото му бе пораснало толкова, че пипалата му бяха обхванали целия му разум. Караше го да вярва, че *той* е Америка. Че това, което е добре за него, е добре и за страната. Че увеличаването на личното му влияние е жизненоважно за нейното оцеляване.

Ферис можеше да оправдае всичко въз основа на всеобхващащата заблуда, че той и никой друг трябва да управлява всеки аспект на американския живот. Идеята, че може да греши или че в чуждото мнение може да има нещо разумно, му беше толкова далечна, че искрено се удивяваше, ако някой дори намекнеше за такава вероятност. В съзнанието му нямаше жертва, която не може да се направи, за да бъде защитен привилегированият му статус. Стига друг да се жертва.

— Дадох копия на имейлите между мен и Ахтар Дурани на адвокатите и новите ми пиар консултанти. Имейлите, с които ме заплашвахте. Хората ми не виждат проблем в никой от тях. Чуждестранен държавен служител е подал жалба срещу ЦРУ и аз съм започнал разследване. Сега знам, че ме излъгахте. Че всъщност Рикман е предател. И изглежда, че решението, което съм взел, е било съвсем основателно.

— Предполагам, че казвате всичко това с някаква цел, сенаторе.

Той се усмихна:

— Мога още днес следобед да свикам пресконференция, да призная връзката си с Дурани и после да ви напада с цялата си огнева мощ. Но понеже корабът ви вече така и така потъва, не мисля, че ще издържите дълго. Изглежда, че вече не можете да се криете зад полите на президента.

— Ще признаете ли също за контактите си с Ахмед Тадж?

Ферис явно очакваше въпроса:

— Защо да нямам контакти с него? Той е свидетел на своеволията на ЦРУ, включително, както подозирам, на извършеното от вашите хора убийство на началника на неговия външен отдел. Дори ако се стигне до парламентарно разследване, ще го поканя за свидетел.

Ферис не беше особено интелигентен, но имаше достатъчно ум, за да назначава способни хора. Тя бе убедена, че голяма част от финансирането му идва от Пакистан и че съвсем скоро ще може да го докаже. Разкритието, че политическата му кампания се подкрепя от нестабилна ислямска ядрена сила — дори адвокатите му да успеяха да го изкарат законно — щеше да навреди непоправимо на амбициите му. Засега обаче Кенеди не каза нищо.

— Мич Рап заплаши не само живота ми, а и живота на един от служителите ми. Сега се давите в аферата „Рикман“. Истинската същност на ЦРУ ще бъде разкрита. Не мисля, че е разумно от ваша страна да хвърляте камъни.

Телефонът ѝ завибрира в джоба и тя го извади. Докато беше в Белия дом, можеше да получава само обаждания от Мич, Майк Неш и Маркърс Дюмон.

— Извинете за момент.

Съобщението бе написано в краткия, но емоционален стил на Дюмон:

ПИПНАХ ГО!!!! СЪРВЪР В РУСИЯ!
ОТИВАМ НА СРЕЩА С МИЧ И СКОТ НА
ЛЕТИЩЕТО

Накрая имаше три емотикона: човече с черни очила и две ръце с вдигнати палци от двете му страни.

— Приятно ми беше да си побъбря с вас, сенаторе, но за съжаление, имам да свърша нещо.

Тя посегна към вратата, но Ферис стисна китката ѝ.

— Много сгрешихте, като застанахте срещу мен, Айрини. Когато стана президент, ЦРУ ще бъде поставено под политически контрол и Мич Рап ще прекара остатъка от живота си в опити да избегне затвора. Въпросът е какво ще стане с вас. Можете да ми се противопоставите и да свършите като него или да бъдете добро момиче и да се оттеглите с

пенсия и работа във високоплатения частен сектор. Ако сте умна (а знам, че сте), ви съветвам да помислите какво бъдеще предпочитате.

49.

В околностите на Вологда, Русия

Снегът беше лек, но вятърът бе толкова силен, че караше прозорците на разпръснатите постройки да дрънчат. Беше два през нощта и малката индустриална зона изглеждаше съвсем пуста. Малкото светлина идваше от няколко неоновии аварийни лампи над заключените врати.

Кабир Гадаи се приближи пеша, като се придържаше към тъмните участъци. Командирът на екипа му беше клекнал в периферията на единствения паркинг в района, на който все още имаше коли. Част от прозорците на най-крайната сграда в комплекса светеха и вътре се виждаха движещи се човешки силуети.

— Колко души? — попита Гадаи, когато се промъкна зад своя човек.

— Не знам, господин капитан.

При нормални обстоятелства, преди да започне такава операция, Гадаи щеше да изпрати екип, който внимателно да проучи групата и ежедневните й навици. За пореден път обаче Тадж бе направил тези предпазни мерки невъзможни. Нетърпението му да разчете файловете на Рикман постоянно растеше и бе превърнало непредпазливостта му в чиста безотговорност. Всеки съвет за по-внимателно действие би го изкарал от кожата.

— Максим и Раиса Дурови?

— По всичко личи, че са вътре. Къщата им е празна, а колата им е на паркинга. Няма обаче как да сме напълно сигурни.

Дурови имаха малка фирма за интернет, на чийто сървър беше пощенската кутия, свързана с файловете на Рикман. Въз основа на малкото, което Гадаи бе успял да открие, двамата бивши хакери имаха много подбрана клиентела от олигарси и мафиоти, ценящи сигурността, която те им осигуряваха. Жалко, че хората му нямаха възможност да проучат по-подробно фирмата им. Несъмнено щяха да

намерят много информация, полезна за Пакистан, исляма и за него лично.

— Имаме ли планове на сградата?

— Не, господин капитан.

Гадаи издиша гневно. Влизането им в Русия и без това бе непредпазливо, а сега започваха напълно импровизирана операция. Дори се питаше дали тези файлове са дар от Аллах или наказание от дявола.

— Хората ти знаят ли как изглеждат Дурови?

— Получихме снимки.

— В такъв случай имате разрешение да започвате.

Бившият войник даде заповед по микрофона на китката си и след секунди Гадаи видя движение на запад от сградата. Мъж с дълго сиво палто пресече паркинга и почука на стъклената врата за приемната на фирмата. Млада жена, седнала зад бюро с крива форма, стана и отиде да отвори. Не личеше да е въоръжена и ако се съдеше по спокойната ѝ походка, не изглеждаше притеснена от среднощното посещение. Или това бе обичайна практика в този бизнес без фиксирано работно време, или беше уверена, че фирмата е добре защитена благодарение на списъка с клиентите си.

Тя отключи вратата и се показа навън, като каза нещо на руски. Човекът на Гадаи говореше перфектно този език, но не отговори. След като се увери, че това не е Раиса Дурова, сграбчи с една ръка дългата ѝ коса, а с другата хвана брадичката ѝ. Последва рязко завъртане и тихо изпукване, което се чу из целия паркинг. Гадаи тръгна към сградата. Още мъже от шестчленния му екип се показаха от скривалищата си и го последваха.

Гадаи влезе и веднага отиде при бюрото. Хората му довякоха мъртвата жена вътре. Както се беше надявал, на бюрото имаше няколко монитора, свързани с камерите за наблюдение в цялата сграда. Без планове нямаше как да разбере кой монитор кое помещение показва, но така поне получи представа с какво си имат работа.

— Общо десет души — каза на хората си, когато се събраха около него. — Шестима спят — на легла или на пода. Другите четирима работят на компютър. Максим и Раиса са в отделно помещение, вероятно офисът им. Мисля, че можем да предположим, че

са на последния етаж. Ще използваме стълбите и ще прочистим четирите етажа по два наведнъж.

Гадаи раздели отряда. Едната група мина през металната врата в дъното на приемната, а той поведе другата към стълбите. Качиха се бързо на втория етаж и първо провериха тоалетните. Продължиха безшумно по коридора. Първите няколко стаи бяха празни, но в последната имаше жена и двама младежи около двайтетте. И тримата спяха на походни легла. Гадаи даде знак на хората си, които вдигнаха пистолетите си със завити на дулото заглушители. Всеки от спящите бе застрелян с един куршум.

— Вторият етаж е чист — каза Гадаи по микрофона, закрепен на китката му. — Трима обезвредени. Качваме се на четвъртия.

Веднага последва отговор:

— Първият етаж е чист. Един обезвреден. Качваме се на третия.

Качиха се безпроблемно на последния етаж. Всички врати към коридора бяха отворени, но само от едната светеше. Гадаи тръгна към нея, докато хората му проверяваха другите стаи за спящи.

Той спря до входа на осветеното помещение. Двама-трима от отряда заеха позиции до него, а друг застана в края на коридора и даде знак с пръст. Чу се приглушено изпукване, последвано от ярко проблясване. Тракането на компютърни клавиатури в стаята замлъкна.

Гадаи влезе с насочен напред пистолет. Раиса Дурова изпищя тихо. Мъжът ѝ се ококори от страх и вдигна ръце.

— Останете на позициите си — заповяда Гадаи на хората си.

— Какво... — заеквайки, попита Максим — ... искате?

— Информация.

— Знаете ли кой е истинският собственик на компанията? — смаяно каза Раиса. — Търсите си белята.

— Млъквай, жено! — Гадаи се приближи и допря заглушителя до главата ѝ. Погледна мъжа ѝ. — Искаш ли съпругата ти да умре?

— Не! Моля ви. Не я убивайте.

Гадаи му подаде лист хартия.

— На кого е този имейл адрес?

— Откъде да знам? Хората не са длъжни да ми казват истинските си имена и адресите си. Може да е на всеки.

Това беше нелепа лъжа. Фирмата му не беше „Гугъл“. Беше частен, скъп и много внимателно избиращ клиентите си интернет

доставчик. Максим със сигурност имаше достъп до всичко, което минаваше през сървъра му.

— Третият етаж е чист — чу Гадаи от слушалката. — Трима обезвредени.

Гадаи погледна за момент младата жена. Беше на около двайсет и пет, слаба и с леки азиатски черти. Тъмната ѝ коса имаше син кичур, с почти същия цвят като пуловера, прилепнал плътно върху гърдите ѝ. Същата курва като оная, която спеше с мъжете долу.

— Правете каквото искате с нея — каза Гадаи, като направи крачка встрани и насочи пистолета към главата на Максим.

Хората му сграбчиха жената и я повалиха на пода. Единият извади автоматичен нож и разряза пуловера, като остави тънка червена линия върху кожата ѝ.

— Не! — изкрещя Максим. — Спрете!

Опита се да стане от стола, но Гадаи го изрита с тежката си обувка в гърдите.

Един от хората му запуши с ръка устата на жената и стисна ръцете ѝ зад гърба. Без да се впечатлява от опитите ѝ да се съпротивлява, другият разряза панталона ѝ.

— Стига! — каза Максим с паника в гласа. — Ще ви кажа всичко, което искате.

— Късно.

Сутиенът и дънките на жената бяха разхвърляни на парцали по пода. Тя остана само по яркочервени долни гащи. На Гадаи му доставяше удоволствие да гледа ужаса в очите ѝ.

— Моля ви! Кажете какво искате да знаете — умоляваше Максим. — Но ако я нараните, ще блокирам цялата система и няма да получите нищо.

Безсмислена, но очаквана заплаха. Максим много добре знаеше какво трябва да направи.

— След като се разбрахме, хората ми ще спрат — каза Гадаи.

Разочарованието им беше видимо, но имаше логика да ги спре, преди жената да остане чисто гола. Това очертаваше пред мъжа ѝ линия, която не би искал да премине.

— На кого е този имейл адрес? — повтори въпроса Гадаи.

— Трябва да използвам компютъра си, за да разбера.

Гадаи кимна и руснакът бавно се завъртя със стола, сякаш не искаше да изпуска от очи мъжете, държачи жена му.

— Имам хора, които следят всички пътища за достъп до индустриалната зона — предупреди Гадаи, като допря пистолета в тила на Максим. — Ако изпратиш предупреждение и видим някого да се приближава, ще накарам хората си да изкормят жената пред очите ти.

— Няма да предупреждавам никого. Поддържаме хиляди имейл адреси. Нали не очаквате да знам наизуст всичките?

Гадаи не очакваше такова нещо. Съзнаваше, че информацията трябва да се извади от сървъра, а също и опасността да дадеш на човек като Максим достъп до компютър. За съжаление нямаше как да го избегне.

Руснакът почна да пише нещо на компютъра. Пакистанецът нямаше никаква представа какво означава всичко това, но даваше вид, че разбира.

— Къде са другите? — попита Максим. — Добре ли са хората ми?

— Разбира се. И нищо няма да им се случи, ако ми дадеш онова, което искам.

Максим започна да преглежда списък с имейл адреси. След малко щракна с мишката на един в долната част на екрана. Излезе име. Павел Кадцин.

— Къде мога да го намеря?

— Не знам. Аз...

Гадаи завъртя стола така, че руснакът да вижда жена си, и кимна. Хората му още държаха ръцете ѝ зад гърба. Единият опипваше гърдите ѝ. Ножът отново се показа и след секунди долните ѝ гащи изхвърчаха през стаята.

— Чакайте!

Гадаи вдигна ръка.

— Какво да чакам? Защо да спирам хората си, след като ми приказваш само лъжи?

— Знам къде живее Павел. Но не мога да гарантирам, че е там в момента. Аз...

— Къде е?

— Пак трябва да използвам компютъра. Нали, ако се обърна, хората ви няма да я наранят? Давайте ли дума?

— Искам само информацията, за която съм дошъл, Максим. Фактът, че все още не я притежавам, е единственото, което ме задържа тук.

Младият компютърен специалист пак се обърна към компютъра, отвори някакъв руски сайт с карти и увеличи един район далече на север.

— Ето тук живее Павел.

Нямаше град или село, само обширна дива пустош.

— Да не искаш да ми кажеш, че този тип живее в гората?

Максим смени картата със сателитна снимка, на която се видя малко населено място. Една улица с по четири постройки от всяка страна.

— Какво е това?

— Комуна. Има около трийсет членове.

— Престъпници, които се крият от властите?

— Да.

— Членове на руската организирана престъпност?

— Не. Главно спамъри и измамници. Занимават се малко с контрабанда, но основно с интернет измами.

— Кой е най-близкият пункт за достъп?

— Можете да отидете със самолет до Ухта.

— Това е на стотина километра от мястото. Как мога да стигна до комуната?

Максим прокара пръст по една едва видима линия, водеща до постройките.

— Не личи много, но това е път. В този сезон е покрит със сняг, но го поддържат достатъчно добре, за да може да мине моторна шейна. Така се снабдяват.

Гадаи кимна:

— Браво, добре се справи.

— Сега ще си тръгнете ли? Ще ни оставите ли на мира?

Пакистанецът се усмихна. Максим пак се завъртя към жена си. Ножът, с чиято помощ я бяха съблекли, сега преряза гърлото ѝ. Максим закрещя. Кръвта ѝ бликна и опръска босите му крака. Гадаи го хвана за косата, натисна главата му надолу и го застреля в тила.

После тръгна към вратата. Хората му пуснаха все още гърчещата се жена и го последваха.

— Изгорете всичко — заповяда той. — И кажете на пилотите ни, че отиваме в Ухта.

50.

Северозападна Русия

Самолетът се наклони рязко наляво. Рап увисна на колана и удари главата си в прозореца. Събуди се, присви очи и се взря през стъклото, но нямаше много за виждане: крило с обезпокоително много липсващи нитове, снежинки, сипеши се на светлината, а по-нататък — пълен мрак.

Самолетът отново се разтърси, но този път се издигна и Рап се залепи за седалката с удивителна сила. Той отново затвори очи. Стихията бе проблем на пилота. И макар че в много други неща руснаците не ги биваше много, управляването на самолет в снежна буря беше умение, в което бяха ненадминати.

Чу се продължителен писък от ужас, но Рап не му обърна внимание и отново задряма. За първи път от няколко дни имаше време за сън. Най-последно щяха да сложат край на посмъртната партия шах с Джо Рикман. Вече нямаше да слушат гласа му. Най-сетне Рап и хората му имаха възможност да предприемат нещо.

Маркърс Дюмон — източникът на писъците — беше убеден, че конкурентите им са пакистанците. От ИСИ бяха изпратили достатъчно файлове, за да засекат местоположението на хакера, при когото сега отиваха Рап и екипът му. Хората от Южното крило дори може би ги бяха изпреварили, бяха взели ключа за дешифриране на файловете и си бяха тръгнали. Ако бе станало така, разходката до Русия щеше да се окаже абсолютна загуба на време. Но Рап предпочиташе това, отколкото да седи в Лангли и да чака поредното видео на перचेция се Рикман да се получи в електронната поща на Кенеди.

Някой разтърси рамото му и Рап чу гласа на Колман, опитващ се да надвика бурята и рева на двигателите:

— Слизаме!

— Ще се разбием или ще кацнем?

— Не знам. Добрата новина е, че пилотът каза, че всичко върви добре. Лошата е, че плачеше, докато го казваше.

Рап само кимна и пак заспа.

* * *

— Мич! Събуди се. Оцеляхме!

Рап отвори очи и огледа бъркотията в малкия самолет. Повечето багажници се бяха отворили по време са приземяването и голяма част от багажа им бе разпиляна по пода и празните седалки. Чарли Уикър и Бруно Макгро събираха нещата, а Дюмон стискаше уплашено лаптопа си близо до изхода, където пилотът, облян в пот, блъскаше с рамо вратата. След няколко удара тя се отвори и вятърът, който нахлу, за малко не го събори. Стихията обаче не възпря Дюмон, който скочи през отвора направо в снега.

Студът, който обхвана помещението за части от секундата, спираше дъха. Рап навлече бялото яке, служещо за маскировка сред зимния пейзаж, и тръгна към вратата. Слезе по вече спуснатата стълбичка, издърпа Дюмон от прясната, в която беше затънал, и го изтупа от снега.

— Не трябваше да идвам, Мич. Аз съм техничар. Това е бойна операция. Тук е кучи студ и сме на сто километра от най-близкото затънтено селце. Може тук да си останем. Как ще ни спасят, ако закъсаме? Никой не знае дори че сме тук, нали? Казах на приятелката си, че отивам...

— Маркърс, млъкни и се успокой.

Рап се отдалечи. Заоглежда малкото, което можеше да се види. Извън светлия кръг около самолета цареше непрогледен мрак. В осветения участък имаше само сняг. Ако някой чакаше да ги нападне, със сигурност имаше преимущество, но не много голямо. Дори стрелец с най-прецизната оптика трябваше да се приближи на десет метра само за да види целта, камо ли да я улучи.

Хората му почнаха да хвърлят торбите през вратата точно когато във воя на бурята започна да се различава приглушеното бръмчене на мотор. След няколко секунди се появи светлина от фарове и от мрака изплува яркочервена верижна машина. Рап разкопча якето си, за да може да извади бързо оръжие. Отстрани на машината имаше надпис на

руски с английски превод отдолу: „Шульов — ловни експедиции и екскурзии с шейна“.

Имаха късмет, че Неш откри фирмата. Базовият ѝ лагер бе само на петдесет километра от мястото, откъдето хакер на име Павел Кадцин публикуваше файловете на Рикман. За прикритие се представиха за група ловци от голяма американска фирма, резервиращи екскурзия в последната минута. Нямаха време да измислят сложна легенда и Рап се надяваше, че Неш не е забравил нещо. След Истанбул не го очакваше нищо хубаво, ако бъде разпознат в Русия.

От верижната машина слезе човек с гащеризон за хималайски експедиции „Норт Фейс“ и се затича към тях. Едва след като се приближи на няколко крачки, Рап успя да види лицето под качулката. Кожата на жената изглеждаше по-загрубяла от стихииите, отколкото на снимките, които бе видял, но все пак без бръчки. Имаше тъмни очи и дълъг прав нос. Според информацията на ЦРУ беше едва на двайсет и девет и почти всичките тези години бе прекарала в пустошта. Баща ѝ бе основал фирмата, след като се уволнил от съветската армия, и я беше управлявал до смъртта си преди две години.

— Господин Крамър! — каза жената, като подаде ръка. — Аз съм Ирина Шульова. Извинявайте, че закъснях. Пилотът ви току-що ни съобщи, че пристигате. Не очаквахме, че ще летите в това време. Добре ли са всички?

— Да — отговори Рап. Съжaliaваше, че не е оставил Колман да разговаря с жената. Неговият природен чар беше много по-убедителен. — Малко ни раздруса, но кацнахме благополучно.

Тя го изгледа подозрително и Рап осъзна, че е преиграл в опита да ѝ се хареса. Клиентите ѝ вероятно бяха свикнали с по-безопасни и по-люксозни начини на пътуване. За разлика от тях Рап и хората му бяха прекарвали половината от живота си на борда на самолетчета като С-130. Днес летателният им апарат поне имаше прозорци и не беше мишена на фундаменталисти с гранатомети.

— Чухме, че в района има глутница вълци — каза той, за да смени темата. — Мислите ли, че ще успеем да направим снимки?

Шульова погледна Колман, който, заедно с Макгро и Уикър, все още хвърляше торби през вратата. Дюмон си беше направил

импровизирано кресло в снега и седеше там, като се опитваше да изглежда спокоен.

— Много багаж имате.

— Не знаехме какво да вземем, затова носим всичко за всеки случай.

— Няма проблем — отговори тя, все още малко озадачено. — Дайте да ви помогна да натоварите.

Тръгна към торбите, но Рап ѝ препречи пътя. Посочи Дюмон:

— Ще се справим. На приятеля ми обаче му стана малко лошо по време на полета. Бихте ли го качили в колата? Малко съчувствие няма да му навреди.

— О, извинявайте! Разбира се.

Шульова изтича при Дюмон и му помогна да стане. Хвана го за ръката и го поведе към машината, като забърбори окуражително.

— Сладурана — каза Уикър, като се приближи.

— По такива жени ли си падаш?

Уикър бе вероятно сред петимата най-добри войници в света и несъмнено един от тримата най-добри снайперисти. Беше от някакво градче в Уайоминг и още от дете ловуваше с братята си. Когато бил дванайсетгодишен, се изгубил в снежна буря като тази. След три дни всички вече мислели, че е загинал и че ще открият трупа му чак напролет. На четвъртия се появил от гората без една драскотина, като влачел застреляна от него сърна.

Отначало Рап смяташе, че това е измислена история, но прочете досието му, когато Уикър напусна подразделението на тюлените и се включи в екипа на Колман. Там имаше приложено копие от вестникарска статия, описваща случката, със снимка на ухилено до уши хилаво хлапе, влачещо огромна пушка на гърба си. Уик не се беше променил много.

— Грабвайте торбите и да тръгваме — заповяда Рап. — Искам до час да сме на път.

51.

Изглеждаше, като че ли Ирина Шульова управлява машината изцяло на спомени. Мощните фарове осветяваха само замайващ тунел от снежинки, хвърчащи срещу тях като изстреляни от оръдие. Силните чистачки се движеха като луди върху предното стъкло, но единственият резултат от дейността им бе електрическо бръмчене, допълващо воя на вятъра.

Според метеорологичната прогноза на ЦРУ бурята щеше да продължи цяла нощ и температурата да спадне още. С отчитане на вятъра студът щеше да се усеща под минус двайсет градуса. Не най-идеалните условия за тактическа операция за Рап.

Преди няколко години бе осъзнал този пропуск в уменията си и заедно с двама свои приятели от САС премина двумесечно обучение в Антарктида. До ден-днешен си го спомняше като шейсетте най-мъчителни дни в живота си — едва виждащи се замръзнали инструменти, рошави впрегатни кучета и постоянна хипотермия.

Бе успял да завърши първи сто и петдесет километровия самотен преход през снежната пустош. Още си спомняше коментара на инструктора:

— Много си некадърен със ските, но имаш мощен мотор.

Още по-пресен беше споменът как върхът на десния му палец бе почернял от измръзване и просто падна. Тъканите се възстановиха, но все още нямаше пълна сетивност.

— Не трябва да се тревожите! — изкрещя Ирина, за да надвика околния шум. — Утре се очаква антициклон. Синьо небе и безветрие. Очаква ни идеален ден за екскурзии и снимки.

Това съвпадаше с прогнозата, която беше получил, но ако нещата не се прецакат много непоправимо, щяха да са се махнали, преди видимостта да се увеличи на повече от километър.

— Звучи супер.

— Как са приятелите ви?

Рап погледна назад Дюмон, притиснат между Колман и Уикър. В сумрака беше трудно да се каже със сигурност, но младежът изглеждаше малко по-малко зелен, отколкото преди.

— Добре са. Няма търпение да видят красотите на тайгата.

Рап не видя добре, но огромната качулка се помести напред-назад, вероятно в кимване.

— Има ли нещо конкретно, което бихте искали да направите с приятелите ви? Виждам, че носите ски. Трябва да се внимава за лавини, но има полегати склонове, които са безопасни. След тази буря очакваме поне два метра пресен сняг.

Жената говореше малко припряно и смесваше думите, макар и на приличен английски. Нервността ѝ може би се дължеше на тревогата за клиентите, пристигнали с толкова опасен полет, но Рап подозираше, че има и друга причина. Дори за не особено интелигентен човек беше ясно, че петимата не са висши служители от „Проктър ънд Гембъл“. Така Ирина се оказваше сама в пустошта с група хора, каквито вероятно е познавала по времето, когато баща ѝ все още е служил в армията.

— С какво точно се занимавате? — попита тя; мълчанието очевидно бе твърде тягостно.

— Разработване на продукти.

— Какви продукти?

— От колко време живеете тук? — рязко смени темата Рап.

— Откакто съм родена. Следвала съм в Санкт Петербург, но в града никак не ми хареса. Прекалено много хора, прекалено много коли. Сгради, които скриват небето. Не мога да си представя да живея другаде освен тук.

Рап се канеше да зададе още някакъв въпрос, свързан с личния ѝ живот, но в този момент тя посочи напред:

— Стигнахме. Това е главната сграда. Водачите ми са сготвили вечеря и има напитки, ако искате. Ако сте уморени, мога направо да ви покажа бунгалата.

— Всичките ли водачи са в главната сграда?

— Да.

— С колко хора работите?

Рап съзнаваше, че въпросът му е прекалено директен, но нямаше време за общи приказки.

— Имам само двама постоянни — отговори Ирина. — През активния сезон стигат до шест.

— Ами хайде да пийнем по чашка с тях — предложи Рап. — Бих искал да се запознаем.

— Разбира се.

Ирина се успокои малко и беше разбираемо. Според разузнавателната информация на Неш двамата водачи в компанията ѝ бяха братя около трийсетте, родени и отрасли в района. Единият беше бивш войник, а другият бе работил осем години на нефтена платформа. Не бяха за подценяване.

Тя спря пред дървена сграда и преди да слезе, Рап се обърна към хората си отзад:

— Ирина ще ни запознае с водачите си.

Колман кимна едва забележимо. Надяваха се всичко да мине гладко, но още по-важно бе да мине бързо. Времето летеше.

Когато Рап слезе, снегът веднага заципа кожата на лицето му, а докато стигне до грубо одяланата врата, брадата му се заскрежи. Вътре сигурно беше четири-пет градуса, но в сравнение с вън му се стори тропическа жега.

— Главната сграда е малко недодялана — извини се Ирина. — Но не се тревожете. Направихме основен ремонт миналата година.

Скромната топлина идваше от мръсна печка на дърва в единия ъгъл. Стаята беше приблизително с размери десет на десет метра, с тоалетна в дъното. Вратата за там бе отворена и Рап се увери, че вътре няма никого. Двамата водачи стояха до ниска масичка с напитки и храна. Изглеждаха страховито, както можеше да се очаква.

Дюмон веднага отиде при тях, усмихна им се любезно и без да каже нищо, грабна бутилка водка. Действията му бяха продиктувани от преживяния по време на приземяването ужас, а не някакъв предварителен план, но свърши добра работа за отвличане на вниманието. Колман използва възможността да провери късовълновия радиоприемник до единствения прозорец на сградата. Уикър и Макгро заеха позиции до вратата.

— Алексей, Степан — каза Ирина, — запознайте се с Мич Крамър.

Тримата се здрависаха и размениха любезности. После Рап посочи картата на стената. ЦРУ разполагаше с едромащабна карта и

подробни сателитни снимки, но тази изглеждаше малко по-подробна.

— Е, къде сме?

Ирина посочи по средата, докато хората ѝ сипваха напитки на гостите.

— Ето тук. Утре ще тръгнем по тази плитка долина на север. Вълчата глутница е в края на това плато. Мисля, че когато времето се изясни, ще има добра възможност за снимки.

Рап не обърна внимание на туристическия маршрут. Вместо това проследи котите за надморска височина до пунктирана линия, свършваща на петдесетина километра на изток.

— А това какво е? Път?

— Нещо подобно — отговори Ирина. — Води до малка комуна. Поддържат пътя сравнително добре, за да могат да получават доставки.

— Каква комуна? Някакви занаятчийци или художници? Жена ми обожава керамика.

— Не. Живеят доста изолирано. Няма да се приближаваме до тях.

Лъхна ги вълна от мраз и Ирина се обърна към Уикър и Макгро, които бяха отворили вратата.

— Навън е опасно в такова време. Ако искате да отидете в бунгалото, ще изпратя някого от хората си да ви заведе.

— Няма нужда — каза Уикър. — Ще излезем да изпушим по цигара навън. Няма да се отдалечаваме.

— Тук не е Америка. Може да пушите вътре.

Уикър се усмихна и двамата излязоха.

Ирина даде знак на един от водачите да отиде с тях, но Рап го спря:

— Оставете ги, ще се справят. Защо не ми сипете нещо за пиене? Една водка.

Водачът погледна Ирина и тя поклати глава. Отново му посочи вратата. Ако се съдеше по изражението ѝ, тя се чудеше какво става и по този начин смяташе да разбере. Вероятно нямаше как да го избегнат, но на Рап не му се искаше да се стига до това.

Той отново препречи пътя на Степан, но този път го блъсна назад. Руснакът го погледна изненадано и понечи да го хване за якето. Беше едър като мечка, типичен мъж за тази част на света — над метър

и осемдесет, над сто и двайсет килограма, с дебели ръце, покрити с тъмни косми и татуировки. Противник, когото е най-добре да неутрализираш бързо.

Рап хвана палеца му и го изви назад, като в същото време изрита руснака под коляното. Направи хватката само с половината от обичайната си сила — достатъчно, за да го повали, но не толкова, че да му причини трайни увреждания.

Степан остана без въздух, но изглеждаше повече стреснат, отколкото наранен. По-голям проблем беше също толкова якият му брат, който се хвърли да му помага. Едва направил две крачки, забеляза, че Колман държи насочен към главата му пистолет със заглушител. Това беше достатъчно, за да го спре, но нямаше гаранция, че ще мируват дълго.

— Ирина — каза Рап, — фирмата е ваша, нали?

Тя стоеше като вцепенена, втренчена в пистолета. След няколко секунди успя да отговори:

— Да.

— Вие командвате и животът на тези мъже е ваша отговорност. Разбирате, че няма как да ни надвиете, нали? Единственото, което може да се случи, е хората ви да пострадат.

Тя каза нещо на руски и Алексей помогна на брат си да се изправи на крака. Двамата се оттеглиха при масичката с напитките.

— Нямаме нищо ценно — каза тя, като още се опитваше да разбере какво става. — Какво искате от нас?

— Искам да си легнете сега. Искам утре сутринта да поспите до късно. Таксата за екскурзията вече е платена и ще ви преведем още петдесет хиляди долара за покриване на щетите.

— Щети?

В този момент влезе Макгро.

— Използват уоки-токите за комуникация, а късовълновата радиостанция е свързана с антена отзад. Прекъснахме всички жици, а в момента Уик демонтира сателитната им чиния.

— А моторните шейни?

— Добре поддържани и заредени с гориво. Натоварихме екипировката на петте най-нови, а останалите повредихме. Ключовете са на стартера. — Макгро погледна часовника си. — Уик каза, че ще сме готови за тръгване след четири минути и половина.

Рап обожаваше да работи с екипа на Колман. Нямахте мрънкане, нямахте двомене, нямахте вгълбяване в излишни детайли или гонене на времето. Той отново се обърна към Ирина:

— Е, споразумяхме ли се?

52.

Ратракът^[1] руско производство бе спрян и леденият свят беше осветен само от далечно сияние. Пътуването по импровизираното шосе им бе отнело близо девет часа и на три пъти се наложи да си прокопават път през преспи, прекалено дебели за предната лопата на машината.

Кабир Гадаи се взря през стъклото, докато очите му свикваха с мрака. От стръмните насипи от двете страни на пътя се свличаше сняг, но не толкова, колкото преди час. Снежинките все още се сипеха силно, но вече падаха вертикално с предсказуема скорост. След като бурята бе утихнала и бяха изгасили машината, сега преобладаващият шум беше от петимата мъже, натъпкани зад него.

Ако съдеше по километража и прекъсващия джипиес сигнал, източникът на бледата светлина бе селото на Павел Кадцин на около половин километър на изток от тях. Както им бе станало практика напоследък, нямаха време да съберат подробна информация за района. Бързаха да изпреварят Централното разузнавателно управление на американците и за пореден път Гадаи трябваше да поема рискове, недопустими при нормални обстоятелства.

Според информаторите му от ФСБ в селото живееха десетина семейства, някои от които имаха деца. Твърде заети с интернет измами, жителите не правеха нищо, което би могло да предизвика териториални спорове, и плащаха сериозен рекет на мафията и полицията. В комбинация с изолираното им местоположение това означаваше (макар да нямаше гаранция), че едва ли поддържат засилена охрана.

— Аз ще тръгна по пътя — каза Гадаи, докато хората му слизаха от машината.

Това бе най-простият от трите плана за атака, които беше измислил. За съжаление беше и най-опасният. При тази ограничена видимост обаче предимствата оправдаваха риска. Дори секунда забавяне увеличаваше опасността от сблъсък с американците.

Гадаи запали ратрака и потегли напред. Хората му го следваха от разстояние, позволяващо да останат в тъмното.

Очакваше на входа на селото да няма никаква охрана, но забеляза някакъв мъж, който изтича срещу него. Часовоят носеше пухено яке и панталон в ярки цветове, изпъкващи на белия фон на снега. Непохватно смъкна автомата, който носеше през рамо, и го насочи по посока на Гадаи. Това потвърди очакванията на пакистанецата по отношение на сигурността. Несъмнено мъжете от селото се редуваха да дежурят без оглед на способностите и подготовката им.

Гадаи смъкна страничното стъкло на машината и извика поздрав на руски на предпазливо приближаващия се мъж. След като се увери, че няма опасност, насочи вниманието си към групата постройките отпред. Снимките, които беше видял, се оказаха точни. Селото имаше П-образна форма, с по четири сгради от всяка страна на заснежената улица и една в края. Всичките бяха двуетажни, дървени и с ламаринени покриви. Виждаха се един ратрак и няколко моторни шейни, но нямаше признаци да са използвани наскоро. Никоя от машините не можеше да се изрови от снега достатъчно бързо, за да се използва за бягство, а да тръгнеш да се спасяваш пеша в този пущинак, беше самоубийство.

Когато се приближи на няколко метра, руснакът му извика. Гадаи се усмихна, за да го успокои, но също и на собствения си късмет. Имаше само една размазана снимка на Павел Кадцин и очакваше, че ще трябва да говори с часовоя, за да провери дали случайно не е той. Но този имаше изразени азиатски черти и нямаше да се наложи.

Гадаи взе пистолета от скута си, насочи го през отворения прозорец и дръпна спусъка. Улучи руснака точно между очите и той се свлече на земята, без да издаде звук.

Хората на Гадаи се появиха след няколко секунди. Изтичаха покрай ратрака и се разпръснаха в добре координирана формация. Той скочи от машината и се затича към първата сграда отляво, докато хората му отиваха към другите.

Вратата беше отворена и Гадаи влезе. Озова се в голямо помещение с износени дивани и кухненски бокс, пълен с мръсни чинии. Отляво имаше стълби и той тръгна по тях, като опипваше стената, за да се ориентира в мрака. Чу приглушен писък отвън и се забърза разтревожен, че обитателите на къщата може да се събудят.

Предположението му се оказа правилно. Когато влезе в една стая на долния етаж, завари мъж, отчаяно търсещ оръжие в една ракла. Руснакът се завъртя, когато Гадаи настъпи една скърцаща дъска, и инстинктивно закри лицето си с ръка. Беше само по слипове. Пакистанецът го хвана за дългата коса и го извлече така гол на снега отвън.

Мъжът запелтечи нещо на руски, но Гадаи не го слушаше. Огледа горните прозорци на къщата за евентуална опасност, но не видя нищо притеснително. Войниците му изкарваха хората от домовете им, като ги държаха постоянно на прицел. Навън се събраха мъже, жени, деца, дори няколко бебета, напълно облечени, голи или по пижама. Пакистанците ги подредиха в редица на колене и застанаха зад тях с готови за стрелба автомати. Някои от руснаците крещяха гневно, други молеха за живота си. Децата плачеха, вече разтреперани и със зачервена от свирепия мраз кожа.

— Кой от вас говори английски? — попита Гадаи.

Пленниците им се спогледаха, но никой не каза нищо. При нормални обстоятелства той би ги оставил просто да стоят така и да мръзнат, но сега нямаше нито време, нито търпение за това. Въпреки топлите дрехи той самият започваше да страда от кучешкия студ.

— Още веднъж ще попитам. Кой говори английски?

— Какво искате?

Гадаи се завъртя към мъжа, който бе заговорил. Руснакът беше добре облечен, но дъщеря му, вероятно около шест, стоеше само по фланелка. Той я бе прегърнал с една ръка, за да я топли, и се опитваше да я успокои, за да не хленчи.

— Искам Павел Кадцин. Ти ли си?

— Не. Павел не е тук. Замина преди няколко седмици.

За професионален престъпник руснакът беше смехотворно некадърен лъжец.

Гадаи вдигна пистолета и се прицели в момиченцето. Мъжът се опита да го закрие с тялото си, но заради студата движенията му бяха твърде бавни.

[1] Високопроходима снегоутъпкваща машина. — Б.ред. ↑

53.

Хората на Рап слязоха от шейните на около километър от селището и продължиха бавно през пустошта със ските. Облаците вече се разкъсваха и откриваха участъци осеяно със звезди небе. Нямаше много светлина, но снегът я отразяваше и правеше възможно да вървят без уреди за нощно виждане.

Тъй като снежният пейзаж на практика не се различаваше много от задния двор на Чарли Уикър през зимата, Рап го сложи по средата. Макгро вървеше на десетина метра вляво, Колман — на приблизително същото разстояние отдясно. Пред Рап в пъртината, пробита от Уик, с несигурни крачки стъпваше намусеният Маркърс Дюмон.

Въпреки че беше в бяло от глава до пети, силуетът му се очертаваше ясно. По едно време залитна и Рап се забърза да го подпре. За пореден път закъсня. Дюмон се наклони надясно, изгуби равновесие и падна в дълбокия сняг. Когато Рап стигна до него, младежът се мяташе като удавник, опитващ се да задържи носа и устата си на повърхността, но така само още повече потъваше.

— Маркърс, не се движи! Това е като плаващи пясъци.

— Какво правя тук? — изскимтя младежът с такъв глас, сякаш всеки момент ще заплаче. — Умирам от студ и съм изтощен. Оставете ме тук. Искам да умра!

Нямаше как да не го вземат. От отряда Колман най-добре се справяше с компютрите, но познанията му се ограничаваха с изпращането на текстови съобщения.

— Стига си се вайкал, Маркърс. Хвани се за щеката ми.

Дюмон хвана металната пръчка през дебелината си ръкавица и след няколко опита Рап успя пак да го качи на ските.

— Върви бавно и равномерно, хлапе. Разбра ли? Ако пак усетиш, че губиш равновесие, спри и се закрепи. Ясно?

— Мич, не...

— Разбра ли ме?

— Да.

Рап даде на Дюмон цяла минута преднина, преди и той да тръгне. Вдясно виждаше Колман, вървящ с неговата скорост. Уик и Макгро не се виждаха, но сигурно и те бяха спрели, за да не увеличават дистанцията.

Като по чудо следващите десет минути минаха без проблеми. Вятърът бе утихнал и снегът заглушаваше всички шумове удивително успешно. Освен плъзгането на ските единственото, което се чуваше, бе от време на време по някое глухо „туп“ на падащи от претоварените клони купчини сняг.

Изведнъж тишината бе нарушена от екота на далечен изстрел и Рап рязко спря.

— Маркърс, спри! — каза по микрофона. — Клекни на ските и не мърдай.

Не се чува други изстрели и всички от екипа докладваха, че са добре. След като останаха неподвижно около минута, се увериха, че стрелецът не се е целил в тях.

— Уик, можеш ли да се ориентираш?

— Трудно е да се каже при това ехо, но изглежда, че дойде от селото. То е на около петстотин метра право пред нас.

Рап бързо се приближи до Дюмон и го издърпа да се изправи.

— Стой така. Чакай тук и не прави нищо.

— Какво? Сам? Луд ли си?

— Нищо няма да ти стане.

— Ами ако... ако нещо се случи с вас? Ако не се върнете?

— Нищо няма да ни се случи, Маркърс.

— Ами ако все пак се случи?

Търпението не беше отличителна черта на Рап и започваше да се изчерпва.

— В такъв случай ще умреш.

Остави Дюмон и продължи след Уикър. Колман се беше отклонил на юг и вече не се виждаше; Макгро — на север. След трудно промъкване в продължение на четири минути Рап видя как следите на Уик се скриват в гъста група покрити със сняг дървета. Той разкопча автоматите, зарови ските си и продължи полупълзейки, полуплувайки в снега.

Уикър лежеше наполовина заровен и допрял око до оптичния мерник. Дългият заглушител на края на дулото му бе покрит със силиконов ръкав, предотвратяващ смущения в оптиката заради трептене на въздуха от нагряването.

Бяха в западния край на селото, точно както планираха. Обитателите му, общо трийсетина души, от изцяло облечени до полуголи, стояха по средата на улицата. Повечето бяха на колене. Пазеха ги трима въоръжени мъже с маскировъчни гащеризони, подобни на тези, които носеха хората на Рап. Единственото изключение беше дете, проснато в снега. Част от главата му липсваше.

По-голям интерес представляваше въоръжен мъж, който отиваше на север, като влачеше със себе си човек по фланелка и боксерки. Павел Кадцин.

— Какво имаме? — прошепна Рап.

— Пакистанци — отговори Уикър. — Винаги можеш да ги познаеш по мустаците.

— От нашата позиция се виждат четирима въоръжени — каза Рап по микрофона, закрепен на гърлото му. — Трима на улицата и един, който се отдалечава с вероятната ни цел. Бруно, докладвай.

— Виждам двамата. Отиват към сградата в дъното на улицата и ще стигнат, преди да се прицеля добре. Не виждам друго движение. Прозорците изглеждат празни и не ми се струва вероятно да са сложили някого на позиция там.

— Скот?

— На входа на селото съм. Един мъртъв местен и един въоръжен противник. Ако съдя по следите, идващи от ратрака, с който са дошли, общо шестима нападатели.

Така оставаше един пакистанец, чието местоположение не знаеха, но не беше трудно да се досетиш къде е. Отляво Рап видя двамата мъже да влизат в сградата в далечния край на селото. На Кадцин му бяха достатъчни няколко минути, за да запише файловете.

— Скот. Имаш ли добър прицел към часовоя при входа на селото?

— Сто процента.

— Ликвидирай го и дръж на прицел източните прозорци.

— Минута и половина. Максимум две.

— Бруно. Колко ти трябва, за да покриеш западните прозорци?

— Също толкова.

— Действай.

Рап посочи мъжете, пазещи цивилните на улицата.

— Уик, можеш ли да се справиш с двамата отдясно?

— Без проблем.

Рап смъкна автомата от гърба си и се прицели във въоръжения мъж отляво. Пакистанецът оглеждаше района за нещо необичайно, вече не се налагаше да следи внимателно пленниците. Жестокият студ вършеше работата вместо него. Няколко от децата бяха изгубили съзнание и изглеждаше, че част от родителите също ще ги последват. Още петнайсет минути и всички щяха да са мъртви.

Гласът на Колман се чу от слушалката:

— Часовоят е елиминиран и съм на позиция.

След секунди Макгро също докладва:

— Готов съм.

— Добре. Стреляме на „три“.

Рап преброи до три и дръпна спусъка. Главата на мишената му се пръсна едновременно с главата на стоящия в съседство пакистанец. Рап остави автомата и изскочи от плитката долчинка. Когато стигна улицата, третият пакистанец насочваше автомата си към него. Рап не обърна внимание на опасността и продължи. След секунда чу тихото изпукване от заглушителя на Уикър. Нямаше нужда да се обръща — беше сигурен, че зад него няма живи противници.

Извади глока изпод якето си и изтича още стотина метра. В този момент вляво от него се вдигна облаче сняг. Както очакваше, пакистанците бяха сложили снайперист на горния етаж на една от сградите. За щастие стрелецът бе подценил скоростта му и не се беше прицелил добре. Леките ски обувки „Динафит“ му позволяваха да тича почти толкова бързо, колкото ако беше с маратонки, като осигуряваха отлично сцепление върху отъпкания сняг.

Снайперистът обаче нямаше да повтори същата грешка.

След миг Рап чу трясък на счупено стъкло, а в слушалката — гласа на Колман:

— Снайперистът е неутрализиран.

Рап изтича до покрит със сняг навес и се скри зад поддържащата го вертикална греда, видимо огъната под тежестта. Промъкна се до вратата, през която бяха влезли двамата мъже. Беше отключена. Преди

да влезе, той хвърли кратък поглед назад към улицата. Положението не се беше променило. Руснаците все още умираха от студ, пазени от трима мъже с бели гащеризони. Само че сега това бяха неговите хора.

Искаше му се да заведат поне децата на топло, но нямаше как. Мъжът, който държеше Кадцин, едва ли би пропуснал да забележи нещо толкова очевидно. Ако погледнеше през прозореца — а със сигурност щеше да го направи — трябваше да види точно това, което очакваше да види. Рап не можеше да си позволи да рискува с друго.

54.

Гадаи изблъска пленника си през вратата и той падна на земята. Кадцин се сви на кълбо на топлия под и притисна длани в гърдите си, за да ги стопли. Краката му изглеждаха съвсем изтръпнали и едва ли щеше да се опита да избяга.

— Компютрите — каза пакистанецът, като огледа помещението и видя само телефони върху бюра, отрупани с папки за документи. — Къде са?

— Горел... — успя да смотолети руснакът.

Зъбите му тракаха шумно и трепереше толкова силно, че изглеждаше, сякаш има гърчове.

Гадаи го принуди да се изправи. Кадцин не можеше да ходи сам и се наложи пакистанецът да го подкрепя по стълбите. При нормални обстоятелства би го използвал като жив щит, но сега трябваше да разчита само на бронираната жилетка под дебелия си яке. Докато не дешифрира файловете на Рикман, руснакът трябваше да бъде защитен на всяка цена.

Въпреки тъмнината нямаше как да се качат на горния етаж незабелязано — Кадцин не спираше да скимти. Гадаи го пусна на площадката, включи лампата и вдигна пистолета си готов за стрелба. Горел имаше само една голяма стая подобно на долния етаж, но всичко бе заето с компютърна екипировка. Пакистанецът завлече Кадцин до първия компютър и го сложи на един стол.

— В последните дни си дешифрирал и изпратил няколко файла, изпратени ти от една адвокатска кантора в Рим. Сещаш ли се за кои файлове говоря?

Руснакът успя само да кимне и Гадаи допря дулото до слепоочието му.

— Говори!

— Да! — Гласът на руснака трепереше от паника и от студа. — Сещам се.

— Искам кода за дешифриране.

Кадцин се поколеба.

— Приятелите ми... искам да ги пуснеш. Остави ги да си тръгнат и ще получиш каквото искаш.

Гадаи беше играл вече тази игра с Максим Дуров и търпението му се бе изчерпило. Той посегна към един нож за отваряне на писма до компютъра, но после размисли. С голямо удоволствие щеше да забие острието в бедрото на руснака и да почне да го заплашва, но Кадцин изглеждаше силно премерзнал. Ако изгубеше съзнание, само щяха да се забавят.

Затова Гадаи хвана стола и закара руснака до прозореца в другия край на стаята.

— Гледай!

Кадцин се опита да извърне глава, но Гадаи притисна лицето му към стъклото. Обитателите на селото едва се виждаха през силещите се снежинки. Неколцина все още бяха на колене, но повечето лежаха в краката на пазачите си.

— Те умират, Павел. Не след час. Не след десет минути. Умират сега. И ти можеш да ги спасиш. Само ти.

— Аз...

Гадаи извъртя главата на руснака и се втренчи в очите му.

— Не ми дреме за теб. Не ми дреме за хората ти. Дай ми каквото искам и можеш да отидеш при тях. Можеш да ги заведеш на топло и да се погрижиш за тях. Но действай бързо, Павел, защото може да стане прекалено късно за децата.

Кадцин се дръпна и този път Гадаи му позволи. Руснакът се върна на компютъра и почна да пише сковано на клавиатурата. След две мъчителни минути на екрана изведнъж се появи блок с безсмислени на пръв поглед символи.

— Това е — каза Кадцин. — Това е ключът за шифъра.

Гадаи го блъсна на пода и седна, като съблече якето си. На челото му изби пот. Извади от джоба си флашка и я пъкна в USB-порта на компютъра. Когато се опита да отвори един от записаните на нея файлове от Рикман, програмата му поиска парола. Той прекопира ключа на Кадцин в прозореца и задържа дъха си. След миг на екрана се появиха препратки към отделни документи.

Гадаи отвори един — досие на информатор на ЦРУ в китайското военно министерство. Със същата лекота отвори втори файл, който

съдържаше подробен доклад за отвличането на френски гражданин, живеещ в Йемен.

Той се облегна назад за момент, втренчи се в монитора и усети устата си пресъхнала. Задачата бе изпълнена. Сега с достатъчно хитрост и с помощта на нищо неподозиращия Карл Ферис Тадж можеше да нанесе неограничени поражения на американците.

— Дадох ти ключа! — каза Кадцин. — Накарай хората си да приберат приятелите ми на топло.

Гадаи не му обърна внимание. Отвори Джи Мейл на брауъра, написа адреса, даден му от Тадж, и прекопира ключа в писмото. Щракна с мишката на бутона за изпращане и отново се облегна назад. Кадцин се опитваше да се изправи на крака, молеше го на развален английски, но Гадаи беше като хипнотизиран от думите, които се изписаха на монитора:

ПИСМОТО БЕШЕ ИЗПРАТЕНО УСПЕШНО.

Слава на Аллах.

55.

— Мич, много ми е студено и ме е страх — чу се гласът на Дюмон в слушалката.

Рап стоеше под навеса. Бързо разкопча ски обувките и ги събу. Промъкна се покрай стената до вратата. Леко завъртя леденостудената топка, за да се увери, че е отключена, но не влезе веднага. Бурята се беше засилила и поривите идваха през предсказуеми интервали. Той изчака няколко цикъла, за да се нагоди към ритъма, и използва воя на вятъра, за да скрие шума от влизането си.

— Мич? — отново се обади Дюмон, този път с по-висока нотка. — Там ли си? Добре ли сте?

Рап приклепна и насочи пистолета напред, като огледа стаята. Не видя движение. От стълбището вляво идваше светлина, а от горе се чуваха приглушени гласове. Нямахше друг начин да се качи, затова тръгна натам, като стъпваше внимателно с мокрите чорапи. Старите дъски изглеждаха на път да се разпаднат и това го принуди да ги пробва при всяка стъпка, преди да пренесе тежестта си изцяло.

Спря на площадката и се послуша за признаци, че са го усетили. Нищо подозрително.

Промъкна се покрай стената и влезе с едно плавно движение. Кадцин неуспешно се опитваше да стане. Страхът и болката бяха оставили дълбок отпечатък на лицето му. Пакистанецът седеше безгрижно с гръб към вратата и гледаше втренчено компютърния монитор пред себе си.

Рап погледна Кадцин и му даде знак да мълчи. За съжаление руснакът далеч не беше в състояние да разбира толкова тънки намеци. Той протегна трепереща ръка към Рап.

— Помооощ!

Пакистанецът бе допуснал аматьорска грешка, сядайки в тази позиция, но бързината, с която реагира, подсказваше, че е било само моментна непредпазливост. Той скочи на крака, като същевременно се завъртя и изрита стола на колелца назад. Рап отскочи надясно, но без

да изпуска от прицел главата на другия мъж, вадещ пистолет от кобур, закрепен на бронираната му жилетка.

Американецът дръпна спусъка, но в последния момент свали леко оръжието и изпрати три бързи куршума право в гърдите на противника. Когато пакистанецът залитна назад, Рап се хвърли върху него, повали го и затисна пистолета му с крак.

Пакистанецът го гледаше ококорено, с широко отворена уста, но не можеше да издаде звук. Ефектът от куршумите на Рап бе като от челен сблъсък с камион. Гръдната кост и няколко от ребрата му сигурно бяха счупени. Адски болезнена травма, но не смъртоносна. Имаше слаба вероятност да не успее да си поеме въздух и да се задуши, но и в този случай лицето му щеше да остане непокътнато, за да могат да го идентифицират.

Рап изтръгна пистолета от ръката му и стегна китките му с пластмасови белезници. Очите на пакистанеца святаха от омраза.

— Вече е чисто — каза Рап по микрофона. — Вкарайте хората на топло.

— Прието — отговори Колман. — Да пратя ли Уик за Маркърс?

— Да. Доведете го.

Рап усети ръка, стискаща глезена му. Обърна се и видя Кадцин, който го гледаше от пода.

— Благодаря — прошепна руснакът.

В отговор на признателността му Рап доближи заглушителя на сантиметри от челото му.

— Заради теб загинаха добри хора, мръсник такъв.

Кадцин се опита да се дръпне, но Рап го последва с оръжието.

— Моля ви! — изскимтя руснакът.

— Какво искаше този?

— Кода... за някакви файлове.

— От една адвокатска кантора в Рим?

— Да.

— Даде ли му го?

— Щеше да остави приятелите ми да замръз...

Рап го фрасна със заглушителя през лицето.

— *Даде ли му кода?!*

— Да! Дадох му го. Нямах избор.

Вратата на долния етаж се отвори и Рап чу стъпки по стълбите. След секунда на входа на стаята се появи Дюмон. Трепереше малко и косата му бе в сняг, но иначе не изглеждаше много зле. Щом видя компютъра, отиде при него, коленичи пред клавиатурата и свали ръкавиците си.

— Кадцин му е дал кода — каза Рап.

— Да, виждам го тук. И има флашка. Изглежда, че файловете на Рикман са на нея.

— Колко са? — попита Рап, като се надвеси над рамото на младежа.

— Двеста и три.

Рап издиша шумно. Броят им бе по-голям, отколкото дори в най-лошия възможен сценарий, който двамата с Кенеди предвиждаха.

— Да видим дали работи — каза Дюмон.

Избра случаен файл и програмата му поиска парола. След малко Рап четеше подробен доклад за серия от убийства, извършени в Обединените арабски емирства без знанието на местните власти. В две от тях той лично бе дръпнал спусъка и доколкото виждаше, информацията беше точна.

— Изпратил ли го е някъде?

— Съжалявам, Мич. Кодът е бил изпратен с имейл преди две минути.

— Можеш ли да го спреш?

— Няма как. Вече е доставен.

Рап изруга тихо.

— Къде?

— На имейл адрес в Джи Мейл. Няма как да се разбере на кого е. Дори се съмнявам, че и в Гугъл знаят.

От компютъра се чу лек звън и Дюмон се наведе към екрана.

— Чакай, получих отговор.

— Какво пише?

— Кодът е получен и работи. Браво. Унищожи всичко.

Рап направи крачка назад и се загледа през прозореца в бурята. Двеста и три файла. Доклади за операции, досиета на агенти и информатори и бог знае още какво. В главата му се разиграха безброй възможни сценарии, кой от кой по-катастрофални.

— Искаш ли да отговоря? — попита Дюмон.

— Пиши само „прието“.

Докато Дюмон изпращаше имейла, Рап се приближи до пленника си и го обърна по гръб. Пакистанецът дишаше на пресекулки, но едва си поемаше достатъчно кислород, за да остане в съзнание.

— Кой те изпрати?

Пакистанецът успя да издаде сподавен смях:

— Това е краят на ЦРУ. Сега цялата ви мрежа е в ръцете ни.

Това не бяха празни приказки. Файловете на Рикман съдържаха достатъчно материал, за да подхранват скандални разследвания от преследващи единствено собствения си интерес политици в Америка за години напред. Щяха да изкарат Управлението безсилно да се справи с проблемите и сега, след като мрежата му е компрометирана — абсолютно безполезно.

— Маркъс. Можеш ли да ми осигуриш криптирана видеовръзка с Айрини?

— Да.

— Действай.

Рап коленичи до проснатия на пода мъж.

— Още веднъж те питам. На кого изпрати кода?

Пакистанецът се опита да го заплюе, но нямаше достатъчно сила и само олигави бузата си.

— Има връзка, Мич.

— Айрини, чуваш ли ме?

— Едва — чу се гласът ѝ сред пращането от компютъра. — Какво е положението?

Рап хвана пакистанеца за бронираната жилетка и го завлече пред камерата, монтирана над екрана. От болката в гърдите дишането му отново спря и той просто отваряше и затваряше уста като риба на сухо.

— Виждаш ли този тип? — попита Рап. — Копирай екрана и пусни лицето му в системата ни за разпознаване.

Лицето на Кенеди се виждаше разчленено на пиксели заради лошата сателитна връзка, но Рап я видя как поклати глава.

— Не е необходимо, Мич. Това е Кабир Гадаи. Личният асистент на Ахмед Тадж.

Рап пусна пакистанеца и той падна на пода до Кадцин.

— Взе ли кода? — попита тя.

— Да, но не съм единственият, който го има. Гадаи го изпрати, преди да успея да го спра.

След дълга пауза Кенеди каза:

— Искаш да кажеш, че Тадж има достъп до файловете?

— Да. До всичките двеста и три.

— Толкова много?

Тя вдигна ръце и бавно разтърка слепоочията си. В този момент картината прекъсна.

— Маркърс, прати й файловете и кода.

Сега поне нямаше да гадаят. Кенеди можеше да започне да минимизира щетите, като се опита да превари ходовете на ИСИ. Не че имаше голяма полза. Това бе все едно да сложиш лепенка на откъснат крайник.

— Ние... победихме — немощно заяви Гадаи. — ИСИ ще стане господар на световните разузнавателни служби за половин век напред. И всичко това стана възможно благодарение на вашите усилия и вашите пари.

В момента на Рап би му доставило най-голямо удоволствие да скочи с два крака върху счупената гръдна кост на пакистанеца, но се сдържа.

— Аллах възнагражда верните си слуги — продължи Гадаи. — И наказва враговете си.

Рап направи крачка назад и погледна пленника, който го гледаше дръзко в очите.

Всеки има слаба страна. За някои това е неспособността да издържат на болка. При други се оказва, че вярата им не е толкова непоклонима, колкото си мислят. Изведнъж той осъзна коя е слабостта на Гадаи. Арогантността. Въпреки болката, която със сигурност изпитваше, когато говореше, той продължаваше да се перчи. Искаше да демонстрира превъзходството си. Искаше да говори. Искаше всички американци около него да разберат колко лесно и безвъзвратно са били разгромени.

— Недей толкова да се радваш — каза му Рап. — Сега файловете са при нас, а Тадж не подозира. Ще изтеглим онези от хората си, които са застрашени, а другите ще наблюдаваме. Ще заплетем ИСИ в толкова много интриги, че ще почнат да се съмняват и в собствените си майки.

— Глупак. Когато не се върна, Тадж ще се досети, че информацията е при вас. Той ви надхитри във всеки ход и ще продължи да го прави.

Рап погледна Кенеди на монитора и тя кимна леко, за да му покаже, че е чула. Току-що Гадаи неволно потвърди, че Тадж стои зад всичко.

— Шпионската мрежа на ЦРУ ще бъде унищожена и след това, което ще се случи утре вечер, няма да можете да направите нищо — продължи Гадаи. — По-добре бягайте. И двамата. Спасявайте се, преди собствените ви политици да ви унищожат.

Рап се усмихна и натисна с крак травмираните гърди на пакистанец. Не много силно, но достатъчно, за да го накара да замълчи.

— Утре вечер? Какво ще се случи утре вечер?

На лицето на пленника се изписа изненада. Той осъзна, че е казал прекалено много.

Вратата на долния етаж пак се отвори и по стълбите се чуха стъпки. Дюмон се дръпна към стената, а Рап насочи пистолета си към вратата, но го свали, след като видя Скот Колман.

— Как вървят нещата? — попита го.

— Всички хора са на топло. Уик и Бруно се грижат за тях. Най-лесно ще тръгнем с ратрака, с който са дошли тези типове. Можем да извикаме самолет, който може да лети в това време, и да го вземем от Ухта.

Рап кимна и посочи Гадаи:

— Вземай го.

Пакистанецът не можеше да ходи и изписка сподавено, когато Колман го метна на рамо. Рап посочи Кадцин. Дюмон разбра жеста, помогна на руснака да се изправи и го изведе след Колман.

Рап изчака да остане сам и пак се обърна към образа на Айрини Кенеди на екрана.

— Утре вечер е приемът, който президентът Хутани дава за нашия държавен секретар, нали?

Тя кимна:

— Съни вече пристигна в Исламабад с делегация от Конгреса, водена от Карл Ферис.

— Но защо им е да убиват държавния секретар? Или няколко конгресмени? Какво ще постигнат? Ако питаш мен, Америка само ще спечели, ако се отървем от Ферис.

— Не мисля, че искат да убиват някого от нашата делегация, Мич.

— Кого тогава?

— Ако президентът Хутани бъде убит на приема, Тадж лесно може да убеди народа си, че ние сме виновни за това. Пакистан вече е една от най-антиамерикански настроените държави на света.

Рап не можеше да не признае, че в това има някаква изкривена логика. Превратите бяха национален спорт в Пакистан и моментът беше идеален. Тадж можеше да унищожи ЦРУ с файловете на Рикман и в същото време да поеме управлението на страната и ядрения ѝ арсенал в свои ръце.

— Мислиш, че трябва да предупредим Хутани, така ли?

Кенеди мълчеше. Изражението ѝ винаги бе трудно за разчитане, но сега при този лош образ беше невъзможно.

— Какво? — настоя Рап.

— На фона на останалите политици в региона Хутани е разумен човек. Но няма какво да се заблуждаваме — той е жесток, властолюбив диктатор, който е наш съюзник само защото има интерес от това. Ако ликвидира Тадж, вероятно файловете ще попаднат в неговите ръце. Нямам никакво желание да бъда изнудвана от него в близките двайсет години.

— Права си.

— За колко време можеш да стигнеш в Исламабад?

— Имаме около осем часа до Ухта и после колкото е времето за полета.

— Тръгвай. И се опитай да изкопчиш колкото можеш повече информация от Гадаи. Аз тук ще мисля как е най-добре да действаме.

56.

Исламабад

Минаваше полунощ, а Ахмед Тадж още седеше прегърбен на бюрото си. Големият прозорец зад него гледаше към добре осветения комплекс на ИСИ. В този час движението по улицата извън оградата беше слабо и часовете патрулираха както всяка нощ. Тази привидна монотонност беше илюзия. Всичко вече се бе променило. Всичко.

Целта, която беше преследвал цял живот, щеше да бъде постигната след по-малко от двайсет и четири часа и Тадж знаеше, че в последната минути трябва да се погрижи за стотици дребни подробности. Но не можеше. Очите му бяха като приковани към монитора.

Директорът на ИСИ отвори още един от файловете на Рикман и прегледа съдържанието му. Към този нямаше прикачено видео, в което Рик да дразни бившите си колеги, а съдържаше само копие на писан на ръка доклад от Украйна. По всичко личеше, че един от лидерите на проруските сепаратисти захранва швейцарската си банкова сметка с американски долари.

Едва след като очите му изгубиха способността да фокусират, Тадж най-сетне отмести поглед от монитора. Все още имаше стотина файла, които не беше прочел. Какви тайни съдържаха те? Колко тежки поражения щяха да причинят?

Аллах бе изпратил много повече блага, отколкото верният му последовател очакваше. Утре Саад Хутани щеше да умре. Последното му издихание щеше да сложи началото на неизбежното издигане на Тадж към властта над Пакистан, а после — над целия Близък изток. Тези файлове нямаше да ускорят плановете му, но щяха да ги улеснят по начини, за каквито дори не беше мечтал.

Тадж стана и закрачи напред-назад из мрачния кабинет. Едва започваше да осъзнава мащаба на това, което му предстоеше да постигне.

Гениалният Джо Рикман бе планирал тази атака от години. Беше събрал информация не само от Близкия изток, а и от Китай, Русия и безброй съюзнически на САЩ страни. Имаше злепоставящи сведения за американски политици, доклади от тайни убийства и подробни отчети за противозаконни операции, извършени от агенти на ЦРУ.

С помощта на тези файлове Тадж щеше да предизвика световен натиск за разпускане на американската шпионска мрежа и Карл Ферис щеше да бъде идеалният водач на това движение. И сега Тадж можеше да му предостави нещо повече от пари. Можеше да му даде секретна информация за много от политическите му опоненти. Комбинацията от двете бе повече от достатъчна, за да вкара Ферис в Белия дом.

С Ферис начело и с подмолната дейност на Тадж Америка за нула време щеше да се превърне от най-голямата сила на планетата в жалка развалина. В държава, подозирана от съюзниците си, сляпа за действията на враговете си и мразена от собствения си народ.

Той се върна на бюрото и пусна един видеозапис от папките с файлове, все още отворени на монитора. Беше го гледал вече, но възбудата, от която стомахът му се свиваше, го накара пак да го пусне.

Рикман носеше каубойска шапка и държеше бирена бутилка. Гледаше към камерата и очите му блестяха налудничаво.

— Здравсти, Айрини. Сега ще сменим малко тактиката. Реших да те предупредя, че се каня да публикувам доказателства, че твоето приятелче Бен Фридман от „Мосад“ е главният виновник за унищожаването на иранската лаборатория за ядрени изследвания преди няколко години. И Мич измисли фалшивата история, която разпространихте после. Като добавим факта, че Кемал Сафави вероятно вече е изпял всичко на аятолаха, мисля, че малката любовна заигравка на Александър с Иран няма да се развие много добре. Бих предложил кошница с плодове. Ако съдя по личен опит, това е добър подарък за сдобряване.

Видеото свърши и Тадж избърса потта от зачервените си бузи. Изкушението да даде записа на специалистите от ИСИ беше огромно, но нямаше начин да го направи. Файловете бяха толкова важни, че не биваше никой друг да научава за тях. Трябваше лично да провери цялата информация, да я засече с базите данни на ИСИ и да измисли как да я използва най-ефикасно.

Нямаше почти никакво съмнение, че Айрини Кенеди и Мич Рап ще свършат в американски затвор. Каква ирония, че именно тези двама патриоти, толкова успешно бранили родината си, ще умрат в клетки, направени от същите онези хора, чийто живот са защитавали.

Това обаче бяха дреболии. Файловете на Рикман повдигаха далеч по-важни въпроси, които Тадж едва сега събираше смелост да си зададе. Имаше ли достатъчно информация, за да предизвика война между Америка и Русия? Или още по-катастрофална — с Китай? Можеше ли да обърне бившите страни от Съветския съюз срещу Запада? Можеше ли да си осигури достатъчно влияние върху нефтопроизводителите в Близкия изток, за да спре кранчето и да предизвика разрушаване на американската икономика?

Тадж затвори файловете и ги премести на външен диск със сигурна защита, до който само той имаше достъп. Погледна иконката, показваща с каква скорост върви прехвърлянето, но не изпита чувството за сигурност, което очакваше. Причината беше повече от ясна. Кабир Гадаи.

Асистентът му беше лоялен и много способен, но и амбициозен. Дали бе запазил копия от файловете и кода? Дали планираше да ги използва за собствени цели?

Едва ли, но съществуваше такава вероятност и тя криеше твърде голям риск. След като вземе властта в Пакистан с негова помощ, Тадж трябваше тихомълком да се отърве от него.

Евентуални обвинения в измяна и корупция можеха да навредят на едва проходащата администрация на Тадж и затова не бяха вариант. Не, по-добре да режисира нещастен случай или дори мъченическа смърт. Гадаи можеше да се превърне в герой — символ на възраждането на Пакистан. Бляскав пример за мнозина други, докато родината им се издига на полагачото ѝ се място като първа мюсюлманска велика сила.

57.

В небето над Северен Казахстан

Колман стоеше по средата на пътеката, крещеше по сателитния телефон и едва пазеше равновесие в трясещия се самолет. Пилотът от ЦРУ беше с по-консервативни разбирания от руския си колега, който ги бе закарал до лагера на Ирина Шульова, и настояваше да заобиколят бурята. Рап бързо му даде да разбере кой взема решенията и че ще минат по най-краткия път.

Колман затвори и хвърли телефона на една празна седалка.

— Четири жертви включително застреляното момиче — докладва. — Всички други са в добро състояние. Отрядът тръгва за Ухта. До утре сутринта ще са в Щатите.

Рап кимна. Хората на Кадцин, особено децата, бяха доста зле. Затова бе оставил Макгро и Уик да се опитат да спасят колкото могат. Каквото и да се случваше в Исламабад, и дума не можеше да става за пряко нападение над строго охранявания президентски дворец. Нямаше голямо значение дали ще разполага с трима души, или само с един.

— Опитай се да поспиш, Скот.

Колман посочи с палец пленника:

— Нямаш ли нужда от помощ?

— Ще се справя.

Колман се оттегли към един диван по средата на самолета, строполи се на него и почти веднага заспа. Умението да си почиваш във всеки възможен момент беше предмет на специални тренировки в спецчастите и Колман го бе усвоил до съвършенство. За съжаление Рап не можеше да си позволи да заспи. Той седеше с лаптопа и преглеждаше цялата информация, с която ЦРУ разполагаше за Кабир Гадаи. Нямаше нищо изненадващо: добро образование, военен опит, безупречно досие. Женен, с трима синове и две дъщери. Златно момче от самото си раждане.

По-интересни бяха няколкото абзаца нова информация за Ахмед Тадж. Кенеди бе започнала да се рови в миналото му от момента, в който го заподозря в нечиста игра. Имайки предвид успеха му в подмолния свят на пакистанското разузнаване, не намери нищо особено удивително, но все пак имаше някои полезни разкрития. Дали щяха да са достатъчни, за да си свърши работата, тепърва щеше да проличи.

Самолетът пропадна рязко и Рап вдигна очи. Гадаи беше стегнат с колан на една седалка и ръцете му все още бяха вързани зад гърба. Болката от счупената гръдна кост го измъчваше вече няколко часа и резултатът се виждаше като тънка струйка кръв, стичаща се по брадичката от прехапаните му устни. Когато го погледна в очите, Рап видя, че омразата, горяща в тях, се е засилила — тенденция, която трябваше да обърне, преди да е станало невъзможно.

Гадаи не беше вманиачен джихадист. Съдейки по стоическото му държане, докато пътуваха с ратрака, и непоклатимото му мълчание по време на полета, той бе добре трениран в изкуството да търпи болка. Разбира се, рано или късно щеше да се огъне — никой не издържа на болка вечно — но за това беше необходимо време, а нямаха толкова.

Рап взе шишенце „Оксиконтин“ от седалката до себе си и стана. Пакистанецът го гледаше с достойно за възхищение безразличие. Той добре знаеше репутацията на Рап и беше готов за всичко. Бе решен да не показва слабост, докато издържи.

Гадаи стисна зъби в очакване на първия от многото удари, които бе готов да изтърпи. И Рап с най-голямо удоволствие би му ги осигурил. За съжаление обстоятелствата изискваха друга стратегия.

Той изтръска две хапчета от шишенцето и ги подаде на пленника.

— Вземи. Ще облекчи болката. Прострелвали са ме така през бронираната жилетка и знам, че адски боли.

Гадаи го погледна подозрително. Стисна още по-силно зъби и извърна глава.

— Хайде — настоя Рап, като се настани на седалката срещу него. — Ако исках да те дрогирам, щях да използвам инжекция.

— Няма да приема нищо от теб.

— Знам, че ме мислиш за враг, но не си прав.

Гадаи се изсмя кратко и присви очи от болката.

— И двамата защитаваме страните си, домовете си, семействата си — продължи Рап. — Правим това, което смятаме за необходимо. Ако беше американец, сигурно щеше да работиш за мен.

— Аз служа единствено на всемогъщия Бог.

— Нямам нищо против това. И ако двамата с Тадж завземете властта в Пакистан, може би ще е по-добре за мен. Отделните държави не са проблем за Съединените щати — ние сме свикнали да се справяме с външни врагове още от подписването на Декларацията за независимост. Хаосът е истинският ни проблем. И двамата знаем, че всички приказки за демокрация от американските политици са пълна глупост. Ислямските страни имат нужда от здрава ръка.

— Не разбирам за какво говориш.

Логично, неочакваното развитие на разговора обърка Гадаи.

— Какво искаш от мен?

— Знаем, че Тадж планира да убие президента Хутани на приема довечера.

— Какво? Откъде имате тази информация? Това е нелепо.

Гадаи умееше да лъже, но болката, умората и неочакваната насока на въпросите постави уменията му на изпитание.

— Ти самият ми каза преди няколко часа — отговори Рап с отегчен тон. — Честно казано, за нас няма значение. Наблюдаваме Тадж доста отдавна. Много го бива да не привлича вниманието, но да не се залъгваме. Айрини Кенеди може да напише книга на тази тема. — Отново почука по шишенцето с обезболяващи. — Сигурен ли си, че не искаш? Изглежда, че много те боли.

Гадаи го погледна презрително.

— Доколкото виждам, Кабир, и двамата имаме сериозни проблеми.

— Твоите са по-сериозни от моите. Единственото, което ти можеш да ми направиш, е да ме убиеш. Да ме изпратиш в рая.

— Всъщност мога да направя доста повече. Но да не говорим за това сега. Мисля, че знаеш кое ме притеснява.

— Файловете — гордо заяви Гадаи. — Те са първата стъпка към неизбежното унищожение на твоята прогнила и безбожна страна.

Рап завъртя очи.

— Америка няма да бъде унищожена, Кабир. Ти си умен човек. Хайде да видим логиката ти и да помислим. Въпреки всички пари,

които сме излели във вашата армия, досега тя не е спечелила нито една война. И то срещу индийците. А ние не сме индийци.

— Ще унищожим шпионската ви мрежа. Ще бъдете беззащитни и в управлението ви ще настъпи хаос. Ще ви спрем петрола. И за разлика от вас, ние сме готови да използваме ядрения си арсенал. Вие проповядвате вяра в своя бог, но това е лъжа. Християните се страхуват от смъртта. Страхуват се от всичко.

— Сигурен съм, че първоначалният план е бил такъв. Но какво си мислиш, че ще сторя? Че ще седя и ще остава Тадж да направи хода си?

— Той е прекалено умен, за да го надхитриш. Прекалено отдаден. Прекалено могъщ в Пакистан.

Рап удари по масичката между тях и Гадаи подскочи стреснато.

— Мечтаеш си, че Пакистан ще завладее света, така ли? — изкрещя американецът. — Добре. Ще се обадя на Хутани и ще му кажа какво става в ИСИ. Той ще хване Тадж и ще реже парченце по парченце от него, докато аз правя същото с теб.

Извади автоматичен нож и Гадаи уплашено се опита да се дръпне, но единствено, което острието срязва, бяха пластмасовите белезници. Пакистанецът премести подутите си ръце в скута, като внимаваше да не предизвика отново гнева на Рап.

— Така е по-зле и за двама ни — продължи американецът с по-мек тон, като прибра ножа. — Нямам доверие на Хутани. Не искам файловете да попадат при него точно толкова, колкото не ми харесва да са у Тадж.

Остави мисълта си недовършена — искаше да принуди пакистанеца да му зададе въпрос. Ситуацията беше адски неблагоприятна, но това бе начинът да излезе от нея. Като печели една след друга множество малки победи.

— И с какво е по-лошо моето положение? — попита Гадаи след почти пълна минута мълчание.

— Ако те задържа, Хутани ще хване семейството ти. Ще си помисли, че близките ти знаят нещо, което може да му бъде полезно. И няма да спре да се опитва да им изтръгне информация, докато не умрат.

Очите на Гадаи започнаха да се стрелкат наляво-надясно към всевъзможни предмети в малкия самолет, само и само да не гледа мъжа

пред себе си. Не беше трудно да бъде убеден в злата участ, заплашваща жена му и децата му, по една проста причина — това бе чистата истина.

— Чух, че Хутани пази страница от книгата на Саддам Хюсеин — продължи Рап, като се загледа през тъмния прозорец. — Носи се слух, че обича да топи деца в киселина пред очите на родителите им. Гледката сигурно е ужасна, а миризмата е непоносима.

Това изказване не предполагаше отговор, но Рап все пак изчака.

— Слуховете са верни — каза след малко Гадаи.

— Нека да те попитам тогава нещо, Кабир. Мислиш ли, че това, което ти казах тази вечер, е лъжа?

— Не.

Рап се намираще на практика в невъзможна ситуация, дори Гадаи да проговори. Очакваше се да кацнат около час преди началото на официалния прием, организиран от Хутани, а той все още нямаше идея как ще проникнат в строго охранявания дворец, камо ли как ще се справи с Тадж.

— Прекарал съм по-голямата част от съзнателния си живот в Близкия изток, Кабир, и познавам мисленето на хората като теб. Затворили сте се във фундаменталистките си разбирания и слушате ехото от собствените си идеи за създаване на хилядолетна династия. Повтаряте си как Аллах ви обича и как ще ви помогне да превърнете света в някакъв недоносен халифат. Но ти си бил почти пълен отличник по история, нали? Значи знаеш, че в Пакистан не минава и седмица без опит за преврат. Ако Тадж вземе властта, колко време мислиш, че ще управлява, преди военните да измислят начин да го свалят? По дяволите, колко мислиш, че ще издържи, преди да нервира моя президент и той да ме изпрати да го ликвидирам? Това са празни мечти, Кабир. Целият свят ще се съюзи срещу него, както се съюзи срещу Хитлер. А Пакистан не е нацистка Германия. Той е пълен със смахнати и полуграмотни фанатици, готови да се избиват помежду си повече, отколкото да стрелят по нас.

— Искаш да предам Тадж.

Рап сви рамене:

— Той смята да направи същото с теб.

— Какво говориш? Познаваме се от деца. Като братя сме.

— Може би. Може би кръвта вода не става. Но доколкото разбрах, предишният му асистент е бил намерен убит в купчина боклук.

Кенеди беше предупредила, че информацията за пръста на Тадж в това убийство почива само на слухове, но проблясването в очите на Гадаи подсказва на Рап, че и той ги е чувал.

— Файловете на Рикман са ключът към властта на Тадж и ти ги видя. Кодът е при теб.

— Той знае, че съм му верен. Знае, че съм готов да умра за него.

— Нека да те поправа. Той е почти сигурен във верността ти, а колкото до готовността ти да умреш за него, сигурно залага петдесет на петдесет. Постави се на негово място, Кабир. Ти би ли поел този риск?

Гадаи не отговори.

— Ако за момент забравиш всички глупости за световно господство и погледнеш трезво на положението си, ще осъзнаеш, че Тадж е решил да те убие. Ти не му дължиш нищо. Изпрати те в Русия, макар да знаеше, че има риск да ви изненадаме. Не мислиш ли, че щеше да избере по-предпазлив подход, ако рискуваше своята глава, а не твоята? Сега си тук само заради него.

— Ако се съглася да ви съдействам, какво ще стане с мен?

При нормални обстоятелства Рап би очаквал точно този въпрос — знак, че Гадаи е готов да преговаря. В този случай обаче стоеше пред опасна дилема. Дали да излъже и да рискува пакистанецът да усети лъжата, или да каже истината и Гадаи да не може да я приеме? В крайна сметка реши, че второто крие по-малък риск.

— Не говорим само за теб, Кабир. Хутани ще бъде готов на всичко, за да те хване, а ние нямаме законна власт да те задържим.

— Кажете му, че съм мъртъв.

— Не е глупав. Ще поиска да му изпратим тялото ти.

— Значи какво ми предлагаш? Куршум в главата?

— Оставям ти да решиш как, но това е накратко. Единственото, което мога да ти предложа, е безопасността на семейството ти.

— И трябва да повярвам, че можеш да ми я гарантираш?

— Ако спася живота на Хутани, той ще ми е задължен. Ще поискам да пожали близките ти. Това няма да е проблем за него. Жена ти не е човек, който би се забъркал в такива неща, а децата ти са

прекалено малки. Хутани няма да рискува да ме ядоса заради някакво безсмислено отмъщение.

— Защо да ти имам доверие?

Рап постави обезболяващите на масата и този път пакистанецът прие.

— Нали си чел информацията, с която ИСИ разполага за мен?

— Да.

— В такъв случай знаеш на какво съм способен. Но също знаеш, че държа на думата си.

58.

Исламабад

— Къде отиваме?

Рап не погледна мъжа, който караше, и не отговори веднага. Бил Дрейк беше официален представител на ЦРУ в Исламабад от години и се радваше повече на доверието на Кенеди, отколкото на неговото. Нямахше спор, че е достатъчно опитен в постоянната борба между различни пакистански групировки, но беше наблюдател по природа. Когато дойде време за действия, Дрейк винаги призоваваше да се съберат още данни или да се посъветват с още експерти. Парализираше се, анализирайки.

Рап хвана страничното огледало и го завъртя така, че да вижда назад.

— Карай на изток.

Колман все още се опитваше да се натъпче в тъмносивия официален костюм, който Дрейк му бе донесъл. Този на Рап беше по по мярка, но не съвсем. По-късият с два пръста панталон не беше такъв проблем като очевидната подутина от пистолета под дясното му рамо. Вината не беше на Дрейк. Рап бе изчакал до последната минута, преди да се свърже с него, и дрехите бяха единственото, което колегата му бе намерил, препускайки през единствения универсален магазин по пътя за летището.

— Сега няма много движение, но колкото по-напред отиваме, толкова по-лошо ще става. Официалният прием, който президентът Хутани дава в чест на Съни Уика, е довечера и около президентския дворец всичко е блокирано.

— Нали чу какво ти казах.

— Има ли нещо, което трябва да знам?

— Не.

Рап си сложи слушалка и набра номера на Кенеди по секретния сателитен телефон.

— Пристигна ли?

— Да.

— Нямаме време, Мич. До началото на приема остава по-малко от час.

Точно както беше казал колегата му, трафикът започваше да се сгъстява. Един камион, натоварен с бали памук, ги засече и Дрейк наби рязко спирачките на беемвето. Празното място, което остана между тях и задницата на камиона, моментално се запълни с мотопеди. Причината за задръстването беше точно пред тях и трудно можеше да не я видиш — спрял напреки на улицата танк.

Зад него Рап видя масивния, приличащ на бункер дворец, озарен от разноцветни светлини. Една лимузина тъкмо приближаваше серия от барикади, охранявани от войници. След нея през определен интервал се движеха други коли — предпазна мярка срещу евентуални бомбени атаки.

— Наближаваме двореца — каза Рап по микрофона. — Но май няма да можем да се приближим много с колата.

Дрейк го погледна въпросително и той посочи наляво. Отклониха се по тясна уличка, но не след дълго се озоваха заклещени между коли с надуты клаксони.

— Имаш ли вече план как да проникнеш вътре? — попита Кенеди.

Истината бе, че все още нямаше. Не разполагаше с информация за охраната на пакистанците, нито с планове на сградата или списък на гостите. Дори програмата за събитието, която имаше, бе изтеглена от един новинарски сайт. Не беше най-добрата ситуация, в която да рискува живота си.

— Все още го обмислям — отговори, като опипа пода за електрическата самообръсначка, донесена от Дрейк.

— Имат танкове — отбеляза Колман достатъчно високо, за да го чуе Кенеди. — Това не е добър знак.

Рап започна да бръсне брадата си. Колебаеше се дали да остави мустаците, какъвто обичай имаха агентите от ИСИ. Кожата му не беше достатъчно тъмна, за да мине за местен, и можеше да събуди подозрения. Затова реши да отиде гладко избръснат, както ходеха служителите на Сикрет Сървис.

— Мисля, че имам добри новини — каза Кенеди. — Познай кой е консултант по сигурността на американската делегация.

— Сега не ми е до гатанки, Айрини.

— Джак Уорч.

Машинката спря по средата на брадичката му. Уорч беше работил в Сикрет Сървис и имаше частна охранителна фирма. Беше стабилен и негов добър приятел. Нещо по-важно — дължеше живота си на Рап.

— При цялата нестабилност в Пакистан правителството е решило да извика Джак, за да провери процедурите на Сикрет Сървис — добави Кенеди.

— Не, имаме още по-голям късмет — отговори Рап. — Ако Джак е тук, той няма да прави проверки. Със сигурност е взел командването в свои ръце. Никой от Сикрет Сървис няма да посмее да му противоречи или да прави друго освен това, което той е наредил.

— Подозирам, че си прав. Говорих вече с него и изглежда, че напълно владее положението.

— Значи шансовете ни да се справим се покачиха от нула на десет процента. Каза ли му какво се случва?

— Реших, че ще предпочетеш да му кажеш лично. Ще те чака на входа за пешеходци от северната страна на двореца. Но изобщо не е доволен от случващото се.

— Той никога не е доволен.

— Също като теб.

Рап се престори, че не е чул заяждането.

— Съни уведомена ли е?

— Не. Тя не е застрашена и не можем да си позволим да изглежда неспокойна.

— Разбрах.

— Не ми каза дали Гадаи се е съгласил да говори.

— Съгласи се.

— Значи знаеш плана на Тадж?

— Освен ако не ме е излъгал.

— Има ли такава вероятност?

— Четиридесет процента.

— Къде е сега?

— Мъртъв е.

— Мъртъв ли? — Кенеди чувствително повиши тон. — Как така мъртъв? Какво стана?

— Беше част от уговорката ни.

Последва кратка пауза.

— Добре. По-късно ще говорим за това.

— Говори ли с президента Александър?

— Допреди десет минути.

— И какво?

— Иска да отменим приема и да кажем на Хутани всичко, което знаем. Да го оставим той да се разправя с Тадж.

— Така файловете ще попаднат в ръцете на Хутани.

— Според президента това е приемлив компромис.

— Ако Александър наистина вярва, че пакистанският му колега няма да ни продаде в мига, когато сметне, че е в негов интерес, значи е полудял. Пък и дори Хутани да беше светец, какъвто знаем, че не е, сигурни ли сме, че ще съхранява добре файловете? Какво ще стане, ако някой агент на ИСИ се добере до тях? Или ако попаднат при някоя от стотиците терористични групировки тук? Какво ще стане, ако има нов преврат?

— И аз това му казах.

— И той какво?

— Даде зелена светлина да преценим на място. Но в никакъв случай не трябва да действаме без негово изрично разрешение.

— Значи ще се оправя с Тадж. Тази вечер.

— И двамата не сме наивници, Мич. Ако нещата минат добре, греховете ни ще бъдат простени. Ако не...

Кенеди не довърши мисълта си. Очакванията ѝ бяха, че след тази операция тя ще поеме политическия курсум, а Рап ще трябва да се скрие на другия край на планетата. Много правителства щяха да го търсят, но повечето хора, които щяха да изпратят, му бяха познати. Някои щяха да симулират дейност, за да приберат тлъстия хонорар, но никой нямаше да бъде толкова глупав, че да успее.

Рап пусна машинката на земята и изтръска космите от самото си. Беше взел решение. Ако може да свърши работата, без да се разкрие — идеално. Но ако единствената възможност бе да пребие Тадж до смърт, докато охраната му изпразва пълнителите си в тялото му, щеше да го направи.

Каквото и да станеше, Ахмед Тадж нямаше да доживее да види зората.

59.

Ахмед Тадж остави двамата пакистански депутати, с които говореше, и се премести в средата на залата. Келнер му поднесе табличка с миниатюрните творения на Обаид Мари и той си взе едно. Предполагаше, че другите гости им се наслаждават, но той винаги бе приемал храната просто като средство за преживяване.

Президентът Саад Хутани се беше настанил в южния край на залата с американската външна министърка. Двамата се смееха весело на нещо. Жена му, застанала до него, носеше нескромна западняшка рокля и държеше чаша местно вино, произведено като част от поредната антиислямска икономическа програма в Пакистан.

Тази демонстрация накара Тадж да си зададе още въпроси за политика. Досега беше смятал Хутани просто за марионетка на Запада — крайно слабохарактерен човек, усилено опитващ се да се хареса на господарите си. Сега обаче очите му се отвориха. Хутани не се преструваше, че само извлича полза от американците. Той беше един от тях. Образът му като пакистанец и мюсюлманин беше фалшив.

Както можеше да се очаква, Карл Ферис стоеше на бара. Въпреки че бе дошъл съвсем наскоро, походката му беше несигурна. Също никаква изненада. Хората на Тадж бяха докладвали, че сенаторът е изпил четвърт бутилка уиски в хотелския си апартамент.

Ферис погледна към него, но Тадж заразглежда залата. Скоро щеше да бъде негова. Президентският му дворец щеше да се превърне в средище на съвременния ислям и база за разпространяване на шериата по целия свят. И това пред безпомощните погледи на американците.

Главният готвач се показва на вратата на кухнята и огледа увеличаващата се тълпа. Изглеждаше неспокоен и имаше защо. Носеше отровата, дадена му от Тадж, скрита в дрехите си. Отначало директорът на ИСИ мислеше да използва екзотичен токсин, който да насочи с още по-голяма сигурност подозренията към американците, но се отказа. Вместо това предпочете смес от обичайно срещани

вещества, която щеше да причини много по-зрелищна и ужасяваща смърт на предателя Хутани. Агонията му щеше да възбуди гняв и националистически настроения сред все по-светски настроения пакистански елит.

— Ахмед! — провикна се Ферис, когато се приближи достатъчно. — Прекрасен прием.

Тадж се усмихна и се ръкува с него.

— Радвам се, че ви харесва.

— И трябва да призная, че охраната е впечатляваща. В моята страна дори не могат да попречат на хората да се катерят по оградата на Белия дом.

Сенаторът говореше достатъчно високо, за да го чуят околните, и Тадж внимателно обмисли отговора, за да прозвучи достатъчно дипломатично:

— Специалистите от вашия Сикрет Сървис имат голям принос за това, което виждате, сенаторе. За хората ми е чест да работят с тях.

Ферис се намръщи и огледа мъжете с тъмни костюми, застанали близо до стените. Повечето бяха американци. По-голямата част от пакистанските охранители бяха облечени като келнери. Джак Уорч, консултантът, причинил им толкова много главоболия, не се виждаше никъде. Може би Гадаи бе надценил старателността му.

— Поне не се налага да работите с ЦРУ. Казвам ви, при тях са провал след провал. Само човек като вас ни трябва, за да оправи нещата.

Невероятно, но този кретен викаше все по-силно и по-силно. Мъж и жена, които Тадж не познаваше, погледнаха любопитно към тях. Ферис несъмнено бе разрушителна сила, но нямаше начин да предвидиш в каква посока. Тадж се надяваше да го използва като скалпел, с който бавно да разреже сърцето на Америка. Ако съдеше по поведението му напоследък обаче, по-скоро го биваше за бухалка. Не толкова ефикасен инструмент, но много разрушителен, ако му се придаде достатъчно енергия.

— Съвременният свят е сложно и хаотично място, сенаторе. Доволен съм, че ръководя много по-скромна организация. Не бих искал да съм на мястото на директор Кенеди.

— Жалко — каза Ферис, след като отпи голяма глътка уиски. — Защото, ако зависи от мен, скоро постът ще е свободен.

Тадж сложи ръка на гърба му и го побутна към групичката около Съни Уика и президента, като сподели:

— Още нямам честта да познавам вашия държавен секретар. Бихте ли ни запознали?

— Разбира се. Защо не?

— Отивайте, сенаторе. Аз ще дойда след минутка.

Ферис се вклини в групичката и веднага узурпира разговора, а Тадж отиде при началника на охраната от пакистанска страна.

— Нареди табелките с имената така, че Ферис да седне до мен.

Подчиненият му кимна и Тадж се върна при сенатора. Трябваше да го следи изкъсо по време на престоя му в Пакистан. Невъзможно беше да настани този полуидиот в Белия дом, ако не може да присъства на най-обикновен прием, без да се изложи.

60.

Човекът от Сикрет Сървис чакаше в сянката на няколко изящно оформени дървета. На петстотин метра зад него президентският дворец светеше в жълто, зелено и бяло. Навсякъде гъмжеше от служители на пакистанските спецчасти, облечени в парадни униформи, но въоръжени с автомати, които нямаха никакви церемониални функции. Освен танка, който Рап бе видял по-рано, имаше не по-малко от пет бронирани машини, три от тях — с картечници.

— Наредиха ми да ви заведа до страничния вход — каза мъжът.

Рап не го познаваше, но нервното поведение на младежа подсказваше, че много добре знае с кого си има работа. Колман и Рап го последваха с наведени глави, като се опитваха да не привличат вниманието. Можеха да минат за двама от многото американци, патрулиращи в района.

Рап огледа охраната в двора, докато вървяха покрай оградата. Не биеше прекалено на очи, за да се създаде приветлива атмосфера за делегацията на Съни Уика, но все пак беше стабилна. Самата ограда бе висока около два метра, с решетки на около педя една от друга. Можеше лесно да се прескочи, но при толкова огнева мощ наоколо, ако някой успееше да се прехвърли, едва ли щеше да има човешки вид от другата страна.

Уорч стоеше опрял гръб в металните пречки и оглеждаше систематично района. Пенсионираният заместник-директор на Сикрет Сървис беше около шейсетте. Осветен откъм гърба, както бе сега, лицето му нямаше как да се види добре, но личеше, че има много по-малко коса и много по-широка талия, отколкото в годините, когато охраняваше президента.

— Надебелял си в този частен бизнес — отбеляза Рап, когато се приближи. Водачът му се отдалечи мълчаливо към главния вход.

— А пък ти съвсем си се смахнал в това Управление, ако си мислиш, че можеш да нахълтваш така на моя територия. Винаги когато

се появиш, се случва някаква гадост, Мич.

Никой не подаде ръка на другия. Можеше да събуди подозрения, ако някой ги наблюдаваше. Уорч само кимна на Колман. С него също се познаваха отдавна.

— Хутани ще бъде отровен — каза кратко Рап.

Уорч остана мълчалив няколко секунди, докато осмисли информацията.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Кой ще го отрови?

— Тадж.

Уорч го погледна скептично:

— Да бе, да. Той едва върви, без да се спъва в собствените си крака. Нали затова Хутани го е сложил начело на ИСИ.

Рап остана втрещен в него, без да каже нищо.

— Добре де, добре. Имам правомощия само за американската охрана, но мога да говоря с колегата от пакистанска страна. Не съм сигурен, че ми има доверие, но сигурно ще ме послуша, ако има потенциална опасност. Знаеш ли как са го замислили?

— Може би.

— Каж ми повече подробности. Ще бъде полезно.

— Няма да замесваме пакистанците, Джак. Двамата с теб ще решим проблема.

— Аха. Айрини ми каза нещо такова. Виж какво, Мич, навсякъде гъмжи от охрана и положението е напечено. Тук е като в барутен погреб. Не е хубаво да палиш кибрит.

— Винаги съм те харесвал и уважавал, Джак, но точно в момента изобщо не ми дреме какво мислиш. Вкарай ме вътре. Веднага.

Уорч се подвоуми, но след няколко секунди бръкна в джоба си. Рап не очакваше някоя глупост от негова страна, но все пак постави ръката си по-близо до оръжието, скрито под сакото му. Залогът беше твърде голям, за да поема рискове.

Бившият агент на Сикрет Сървис извади ламиниран пропуск със снимка.

— Този тип прилича най-много на теб от всичките ми хора. Изтеглих го и ти ще влезеш на негово място. — Погледна Колман. — Съжалявам, Скот. Ти ще се набиваш на очи. Нямам нито един рус.

— Мич... — опита се да протестира Колман.

— Върни се в колата и дръж под око Дрейк. Гледай да не се уплаши и да не духне.

— В колата? Не трябва ли да съм по-близо? Мога да те прикривам...

— Стига си спорил, Скот. Ако мине добре, ще изляза през главния вход. Ако нещо се прецака, нито ти, нито някой друг може да ми помогне.

Рап погледна пропуска, преди да го окачи на врата си, за да запомни името.

— Хайде, Джак.

Минаха през строго охранявания сервизен вход и Уорч го преведе отстрани на детектора за метал. Започна да му се кара за някаква измислена издънка достатъчно високо, за да разберат всички, че са заедно, и достатъчно гневно, за да не посмее никой да го прекъсне. Когато се отдалечиха от пропускателния пункт, понижи глас и сведе глава, за да не могат да прочетат устните му, ако някой ги наблюдава с оптически прибори.

— В момента положението е „първо стреляй, а после питай“, Мич. При тази терористична каша в страната Хутани ясно даде да се разбере, че вечерята трябва да мине без издънки. Ако се случи нещо, момчетата от охраната и целите им семейства ще свършат в някоя яма. Доколкото виждам, всеки е с пръст на спусъка и готов да стреля.

— Това какво означава за твоите хора?

— Дадена ни е доста голяма свобода. Началникът на охраната на Хутани знае, че присъствието ни може само да му помогне. В най-добрия случай може да ни използва като допълнителна огнева сила. В най-лошия — като изкупителна жертва.

Влязоха в президентския дворец през невзрачна врата, изолирана от помпозността и церемониалността на главния вход. Този път Уорч поздрави пакистанския войник от охраната, като се обърна по име и попита как е едно от децата му. На Рап никой не обърна внимание.

Продължиха по широк коридор, минаха покрай още петима-шестима пакистански войници и мъж със сребърен поднос в ръце и подозрително бдителен вид. В дъното на коридора влязоха в стая, пълна с монитори. Двамата мъже, които наблюдаваха кадрите от камерите, веднага скочиха на крака. Уорч им махна към вратата:

— Хайде малко да си починете.

Докато те излизаха, Рап заподозря, че първоначалните възражения на Уорч са били само показност. Американците изглеждаха подготвени за пристигането му и не беше трудно да забележиш, че всички пропускателни пунктове се обслужват от пакистанци, с които шефът на охраната бе в приятелски отношения.

Когато двамата охранители излязоха и затвориха вратата, Рап се приближи до най-големия от мониторите. На него се виждаше пищно украсена зала, пълна с елегантни хора, които похапваха ястия, подредени на маса в центъра. Съни Уика стоеше заедно с Хутани, жена му и още няколко души. По-интересен обаче бе Тадж, който явно полагаше усилия да се навърта все около Карл Ферис. Сенаторът се разхождаше с пълна чаша уиски и вече изглеждаше пиян.

Бяха чудесна двойка, идваща сякаш направо от ада. Чуждестранен шпионски цар, искащ да унищожи ЦРУ, и самолюбив американски сенатор, преследващ абсолютно същата цел. Доколко навътре в целия план беше Ферис? Струваше ли си да се занимават специално с него? Едва ли. Той бе глупак, а Тадж имаше достатъчно ум, за да го държи в неведение. Пакистанецът вероятно само използваше егото и жаждата му за власт. А Ферис имаше и от двете в изобилие.

Рап позна още няколко конгресмени, но никой от тях не беше достатъчно важен или опасен, за да го помни по име. Хората на Уорч също личаха, дискретно застанали покрай стените. Не се виждаше пакистанска охрана, но Рап веднага заподозря защо.

— Всичките ли келнери са от ИСИ?

— Да. И вбесяват оня гадняр, главния готвач. Обучават се от месец, но някои все още не могат да различат виличка за десерт от дупка в земята.

— Когато се почне, най-напред извеждаш Съни и хората ѝ.

— Кое да се почне, Мич?

Рап не отговори на въпроса.

— Къде ще сервират десерта?

С помощта на компютърната мишка Уорч превключи картината на трапезарията. Единствените хора там бяха няколко души кухненски персонал и мъж с униформа на готвач, който крещеше на някакъв тип, опитващ се да изправи лъскава ледена статуетка.

— Това ли е Обаид Мари?

Уорч кимна:

— Единственият човек тук, от когото хората ми се страхуват повече, отколкото от мен. Халоса един тип от спецчастите с тиган по главата, задето бутнал някаква ваза с цветя. За малко не го зашемети.

— Странно как му се е разминало безнаказано.

— Има пълна протекция. Изглежда, че е някаква голяма звезда сред готвачите. Хутани го обожава.

Мари удари младежа, оправящ ледената фигура, и се запъти към една двойна врата. След няколко секунди се появи на монитора, следящ кухнята.

— Бих искал да се запозная с него.

— С Мари ли? Повярвай ми, не искаш. — Уорч погледна часовника си. — Слушай, Мич, ще започнат да настаняват гостите около масата след по-малко от две минути. После имаш петнайсетина, докато почнат да сервират супата. Ще ми кажеш ли какво става тук?

— Заведи ме при Мари. Ще ти разкажа по пътя.

* * *

Влязоха в кухнята и Рап спря за момент. Обърна пропуска си със снимката към тялото и огледа строгия ред в помещението. Обаид Мари управляваше кухнята си като африкански диктатор и една от изричните му заповеди бе никой от обслужващия персонал да не припарва вътре, освен за да вземе нещо за сервиране. Това означаваше, че няма хора от ИСИ. Всички освен двамата американци бяха професионални готвачи. И доколкото можеше да се види, всичките се страхуваха до смърт от началника си. Само единици дръзнаха да вдигнат за секунда очи от онова, което режеха, бъркаха или аранжираха.

Никой освен Мари не говореше и той изглеждаше толкова вгълбен в тази си дейност, че не забеляза приближаването на Рап и Уорч. Най-сетне чу стъпките им и се завъртя. Остана като вцепенен за миг, после размаха големия си нож към тях:

— Какво правите тук? Вън! Вън! Чухте ли?

Всички като по команда спряха работа — проблем, който Рап бе предвидил.

— Шеф Мари? Аз съм Мич Келър.

— Какво? Защо идвате в моята кухня? Какво ме интересува кой сте?

— Брат съм на Томас Келър.

По-рано Рап беше търсил в интернет и откри, че Келър е един от най-известните американски готвачи.

Мари свали ножа.

— От „Френч Лаундри“?

Рап се усмихна и кимна:

— Помоли ме да ви предам неговите най-добри пожелания, ако имам възможност. Догодина планира посещение в Пакистан и много иска да се запознае с вас.

Подаде ръка на Мари, който, все още объркан, понечи да я стисне. След като вълнението премина, кухненският персонал отново се беше съсредоточил върху задачите си. Затова никой не забеляза как Рап, вместо да се ръкува, сграбчи главния готвач за тестисите и ги стисна силно.

Мари се преви на две, като шумно издиша. Отново всички се втренчиха в тях.

— Шеф? Добре ли сте? — престори се на разтревожен Рап.

Подхвана Мари под мишница и го изправи. Готвачът се опитваше да каже нещо, но точно както беше планът, от болка и изненада не можеше да издаде звук.

— Сигурно му прилоша от горещината — каза Уорч на персонала, докато Рап отвеждаше шефа им към хладилната стая. — Ще се оправи. Не спирайте работа. Трябва да спазим графика.

Ето защо е лошо да третираш подчинените си като роби, замисли се Рап. Никой нямаше куража да попита какво става или да вземе нещата в свои ръце. Когато го нямаше Мари да им крещи заповеди, бяха готови да слушат всеки, който им предложи план и прояви достатъчно авторитет.

Уорч изтича да отвори масивната метална врата, влезе след Рап и Мари и затвори след себе си.

— Вие... — измънка готвачът. — Луд ли сте? Знаете ли кой съм аз? Президентът Хутани...

Рап му зашлеви плесница, с която едва не го повали на земята.

— Мич... — предупреди го Уорч.

— Ако не ти харесва, Джак, можеш да излезеш.

— Просто искам да ти спестя куршума или пандиза.

Мари вдигна ръце, за да се предпази, но Рап ги блъсна надолу и го хвана за престилката.

— Знаем всичко за плана ви с Тадж.

— Какво? Луд ли сте! — Мари погледна Уорч. — Махни го от мен. Не знам за какво говори. Дори не познавам Ахмед Тадж! Работя за президента.

— Нима? Защото научих, че с Тадж сте от едно и също градче. И двамата сте учили в медресето, основано с дарения на баща му. Но малко хора знаят за това, нали? Защото училището е изгоряло и всички учители са загинали.

— Не е вярно! Кой ви каза?

— Кабир Гадаи.

В очите на готвача пролича истински страх, но той отново се опита да отрича, и то още по-енергично.

Всички като него бяха еднакви. Свикваха с властта и изпадаха в паника, щом я изгубят.

— Къде е отровата?

— Отрова? Няма...

Рап стисна готвача за гърлото, за да го накара да замълчи, и пребърка джобовете на униформата му. Имаше вероятност шишенцето да е скрито някъде в кухнята, но едва ли. Прекалено лесно някой можеше да се натъкне на него.

Някой плахо почука на вратата на хладилника и Уорч я откряна леко.

Рап чу тих глас и стисна още по-силно гърлото на Мари.

— Добре ли е шефът?

— О, да, добре е — убедително отговори Уорч. — Беше му прилошало от горещината в кухнята, но сега се съвзе. След мъничко ще дойде.

Когато Уорч затвори вратата, Рап вече бе приключил с претърсването, но не намери нищо.

— Моля те, кажи ми, че информаторът не те е излъгал — каза Уорч.

— Млъквай, Джак.

— Стига, Мич. Този тип е световноизвестен и Хутани го почита, сякаш слънцето свети от задника му. Ти ще се чупиш, но аз ще опера пешкира накрая. Трябва да издържам внуци в училище, а дъщеря ми се омъжва идния месец.

Рап бе убеден, че Гадаи му е казал истината и че този, който лъже, е изпотеният от страх мъж на пода. Но след като нямаше доказателства, а времето изтичаше, имаше само един вариант за действие — да нахълта в трапезарията и да пръсне черепа на Тадж пред очите на половината свят.

— Пусни ме! — изрева Мари и замахна с юмрук.

Рап лесно парира удара и в този момент забеляза нещо необичайно. Тъглчето на нокътя на палеца на готвача бе изпилено с остър връх. Рап го разгледа за миг, после заби коляно в гърдите на Мари.

— Мич! — каза Уорч зад гърба му. — Престани. Трябва да се махаме, преди някой да разбере какво е станало.

Рап дръпна нагоре левия ръкав на Мари. Разбра, че е на прав път, защото готвачът изведнъж събра сили и почна да се мята. Рап блъсна главата му в бетона достатъчно силно, за да го замае, но не толкова, че да го зашемети. Чу изпъшкване, но не от Мари, а от Уорч.

Намери онова, което търсеше, от долната страна на предмишницата на готвача. Миниатюрното найлоново мехурче бе невидимо, оцветено със същия оттенък като кожата на Мари и залепено без видими граници. Единственият начин да го различиш беше по течното му съдържание.

— Намерих я. Под ръката му.

— Слава богу — отдъхна си Уорч.

След като замайването от удара на главата в бетона попремина, Мари заскимтя.

— Планът остава същият — каза Рап, като го вдигна на крака. — Само че ще сипеш това не на Хутани, а на Тадж.

— Няма да го направя. Ахмед Тадж е велик мъж. Той ще създаде един нов Пакистан, който ще...

Рап беше чул достатъчно врели-некипели за създаването на ислямска свръхсила от Гадаи и нямаше нерви да слуша повече. Бе получил информация за Мари в последния момент и събрана само от

публично достъпни източници, но не изглеждаше този тип да има някакви истински убеждения. Не беше нито религиозен фундаменталист, нито политически радикал. Не, Мари беше просто един жалък малък човек, опитващ се да подобри социалното си положение.

Рап погледна големите късове месо, висящи в дъното на хладилника. Видя една празна кука, хвана Мари с две ръце и го повлече натам. Когато се приближи на около метър от куката, вдигна готвача.

— Спри!

Ако не бяха в хладилната камера, викът на Мари щеше да се чуе в целия дворец. Рап обаче не спря. Засили се и блъсна пакистанец в стената, омазана със засъхнала кръв.

Мари запелтечи неразбираемо. Краката му бяха омекнали и той се свлече на земята. Рап клекна до него, хвана го за косата и изви главата му към себе си.

— Решавай, Обаид. Ще направиш ли каквото искам от теб, или да те оставя да висиш на тази кука?

— Ще...

— Какво „ще“?

— Ще го направя.

Рап го изправи на крака и го блъсна към вратата. Мари залитна, но Уорч го хвана. Оправи дрехата му и избърса сълзите, които бяха започнали да се стичат от очите му.

— Спокойно, шеф. След няколко минути всичко ще свърши.

61.

Рап не изпускаше Обаид Мари от очи.

На врата и бузите му още личаха червени белези и той се потеше силно, но тези симптоми можеха да се обяснят правдоподобно с теорията за преживяния сърдечен пристъп. Даже подчинените му да се питаха какво е станало в хладилника и защо трябва един човек от охраната да стои постоянно на вратата на кухнята, никой не го показва.

Мари се трудеше над чиния супа. Внимателно подреди вътре няколко стръка кориандър, после артистично я поръси с червен пипер.

— Държавен секретар Уика — каза на сервитьора, който послушно чакаше до работния му плот.

Младежът взе чинията и тръгна бързо към вратата. Въпреки че беше служител на ИСИ, не обърна никакво внимание на Рап. Така авторитетът на шеф Мари парализираше всеки в негово присъствие.

Той продължи лично да украсява чиниите на най-важните гости, подредени според сложния протокол, към който политиците се придържаха до вманиачаване. Докато Рап се бореше за живота си на места без електричество и течаща вода, народните избраници по света се кахъряха кой ще получи по-добре лъснатата лъжица.

Джак Уорч влезе в кухнята и застана до него.

— Нищо не намерих. Съжалявам, Мич.

Бившият агент на Сикрет Сървис бе прегледал плановете на сградата и разположението на охраната, търсейки път за бягство за Рап, в случай че се наложи да отвлече Тадж. Резултатът беше очакван. Уорч и пакистанците бяха създали непробиваема система за сигурност.

Ако Мари не успееше, най-добрият вариант за Рап бе да влезе в залата и да застреля Тадж в тила, без да използва заглушител. В същия миг щеше да настъпи паника и той можеше да я използва. При късмет — а му трябваше доста — можеше да се слее с тълпата и да се измъкне.

Мари погледна списъка, закачен на полицата пред него, и се вцепени. Когато отново се размърда, първото, което направи, бе да

вдигне леко ръкава си.

— Това е — прошепна Рап.

Уорч вдигна ръка пред устата си и даде заповед:

— Имаме сигнал за вероятна опасност. Не предприемайте нищо, но стойте в готовност.

После се отдалечи към вратата на трапезарията. Мари небрежно се чешеше по ръката. Движенията, с които намести опаковката с отрова точно над чинията, бяха невероятно добре тренирани. Въпреки че го очакваше, Рап едва забеляза какво става. След секунди чинията бе украсена и Мари я подаде на сервитьора.

— Ахмед Тадж.

Келнерът я взе, кимна леко и тръгна към трапезарията. Този път Рап го последва. Зае позиция при южната стена, точно зад Тадж. Хутани стоеше до Съни Уика и произнасяше реч за дружбата и сътрудничеството. Уорч бе застанал колкото можеше по-близо до държавния секретар и мълчаливо оглеждаше местоположението на гостите, на хората си и на пакистанската охрана.

Хутани започна да поздравява всеки от гостите поименно точно когато и последната супа бе сервирана. Тадж го гледаше с изражение на респект, кимаше ентусиазирано и се усмихваше любезно, докато президентът описваше новите си виждания за бъдещето на Пакистан. Директорът на ИСИ беше добър актьор — това не можеше да се отрече. Излъчваше същото спокойствие и невъзмутимост като Кенеди, но и безхарактерност, каквато тя нямаше как да докара.

Най-сетне пакистанският президент седна и след няколко приветливи думи към Уика започна да се храни. Стаята се изпълни със звън на лъжици. Рап насочи вниманието си към Тадж. Нямаше никаква представа какво да очаква. Предполагаше, че директорът на ИСИ ще зарече обичайната си сдържаност и ще направи нещо запомнящо се. Неслучайно бе избрал публично място, пълно с американци. Явно целеше показност.

Всичко започна учудващо безобидно. Тадж се закашля, избърса устата си и посегна към чаша с вода. Вдигна я до устните си, но не успя да преглътне. Задържа течността в устата си за миг, после я изплю на масата. Седящият до него помисли, че се е задавил, и го потупа по гърба.

После събитията се развиха като на забавен каданс. Рап премести ръката си по-близо до пистолета. Хората на Уорч постепенно се изтеглиха към Уика, а един от фалшивите келнери тръгна към Тадж. Всички бяха млъкнали и гледаха директора на разужаването. На този етап лицата им изразяваха загриженост, но не страх. Виждаше се, че той диша нормално, и хората предположиха, че просто е преглътнал накриво. Очакваха всеки момент да се оправи.

Следващото, което Тадж изплю, не беше вода. Беше кръв. Той се хвана за гърлото и се опита да се изправи, но бутна стола си назад и падна върху него. Мъжете от охраната се задействаха. Извадиха оръжията и хукнаха към Хутани и Уика. Истинската паника настъпи, когато Тадж повърна някаква тъмна течност, а охраната започна да блъска хора и мебели в опит да освободи път за евакуация на почетните гости.

Хората хукнаха към най-близките изходи: някои към кухнята, други след Хутани и Уика към арката, водеща в главната зала. Рап устоя на натиска на тълпата и си проправи път към Тадж.

Един пакистански телохранител стигна първи до пострадалия и когато видя Рап, насочи пистолет срещу него.

— Аз съм медик! — изкрещя американецът.

По ирония казваше истината. Имаше професионален сертификат за първа помощ и живо се интересувахе от състоянието на Тадж, макар и не по причината, която би могло да се очаква. Пакистанецът прибра оръжието и му позволи да обърне Тадж по гръб.

При всеки гърч от устата на директора на ИСИ изтичаха нови количества кръв и разкапани тъкани, но мускулите постепенно губеха способността да се съкращават и силата на напъните намаляваше. Бялото на очите му бе станало червено от спукани капиляри и погледът му бе премрежен. В един момент обаче успя да фокусира Рап и на лицето му се изписа ужас. Неочаквано събра сили и го сграбчи за рамото с една ръка.

— Успокойте се, господин директор, ще се оправите. — Рап се освободи от хватката на умирация и се обърна към телохранителя: — Ако не го закараме в болница до половин час, няма да има смисъл. Разбра ли? Отвън има линейки. Тичай!

Охранителят кимна и започна да вдига Тадж, като отдаде гърчовете му на паника. Всъщност директорът на ИСИ се опитваше да

му каже кой е Рап, но отровата бе разяла гърлото му и единственото, което можеше да направи, беше да се дави и да се мята безпомощно, докато го влачат към вратата.

Рап се усмихна и изражението му накара Тадж да буйства още по-отчаяно. Охранителят успя да го задържи, но нямаше значение. Директорът на ИСИ щеше да се удави в собствената си кръв, преди да стигнат до главния вход.

Изходът се задръсти и тълпата хукна в друга посока. Рап отново се озова сред блъсканицата от изпаднали в паника гости. Отдясно видя млада парламентаристка, която беше паднала и не можеше да се изправи в мелето. Той направи няколко крачки към нея, но някой го сграбчи отзад. Рап се завъртя, готов да неутрализира някого от пакистанците, но се видя лице в лице със сенатор Карл Ферис.

— Къде отиваш бе? Изкарай ме оттук, идиот такъв!

Заради алкохола и суматохата трябваше да минат няколко секунди, докато осъзнае кой стои пред него. Рап очакваше, че когато го познае, сенаторът ще се опита да избяга. Но не, нищо подобно.

— Ти какво правиш тук? Не, не ми казвай. Мълчи и просто ме заведи до лимузината ми.

Явно падналата на колене млада конгресменка не го интересуваше. Нито пък фактът, че беше посветил голяма част от живота си в опити да унищожи ЦРУ и лично Рап. Сега, когато беше в опасност, приемаше за даденост, че Рап ще го спаси.

— Не ме зяпай като...

В този момент отзад го блъсна някаква жена, тичаща с обувки, с които по всяка здрава логика тичането би трябвало да е невъзможно. Сенаторът се вкопчи в сакото на Рап, отчасти за равновесие, отчасти за да го принуди да го изведе към вратата.

Бяха застанали до една празна маса. Рап грабна една вилица за салата и я заби в бедрото на Ферис. Политикът нададе пронизителен писък и се строполи. Рап отиде при жената, хвана я за ръката, изправи я на крака и я поведе с неукротимата тълпа към изхода.

ЕПИЛОГ

Около Боулинг Грийн, Кентъки

Противникът беше по-бърз, отколкото Рап очакваше, и умееше да използва терена в свое преимущество. Слънцето се беше показало през облаците за първи път тази седмица и от добре поддържаната трева се вдигаше пара. Мокрите от роса надгробни плочи блестяха толкова силно, че дори слънчевите очила на Рап не успяваха да предпазят очите му и сенките се сливаха. Той скочи наляво, но после размисли и се пхна в тесния проход между две гробници.

Видя размърдване отпред и се запромъква по-бързо натам. Безшумно излезе на открито и видя жертвата, клекнала зад един нисък жив плет. Рап спринтира, заобиколи храстите от южната страна и сграбчи противника за яката.

Четиригодишният син на Майк Неш започна да се мята ожесточено във въздуха, но якето беше твърде тясно и не му позволяваше да се измъкне.

— Играта свърши, хлапе.

Чък се беше измъкнал преди десетина минути в един от редките моменти, когато и двамата му родители едновременно го изгубиха от поглед.

— Скучно ми е, Мич!

— Кофти. — Рап го остави на земята. — Хайде сега марширувай.

Тръгна след момчето и забеляза, че след няколко секунди Чък погледна назад, за да прецени отново шанса си за бягство. Явно осъзна, че няма да успее, и реши да се преструва на послушен, докато се появи друга възможност.

След малко пред тях се показа групичка хора, събрани около ковчега на Стан Хърли. Чък изтича при изнервената си майка, а Рап отиде при Айрини Кенеди, която стоеше най-отзад с дълго черно палто и шапка, хвърляща сянка върху лицето ѝ.

Човек с миналото на Хърли би трябвало да има доста повече близки, дошли да го изпратят, но списъкът на гостите беше сложен.

Въпреки професията си той бе надживял братята си, а онези от бившите му съпруги, които все още бяха живи, не искаха и да чуят за него. Две от петте му деца бяха дошли, но другите три не си говореха с него. Повечето оцелели от хората, с които бе работил, или не бяха в страната, или, разбираемо, не желяеха да демонстрират познанството си с него. Все пак навсякъде беше пълно с цветя, много от тях — изпратени от хора, дължащи живота си на Хърли.

Тук бяха Колман и екипът му, а също неколцина пенсионирани служители на ЦРУ. Имаше две красиви чужденки, които Рап не познаваше, и те изглеждаха най-натъжени от всички. Последното допълнение към тази необичайна компания бе възрастен свещеник, служил навремето с Хърли в Европа, преди да се запише в семинарията. Той сведе четенето на Библията до минимум и отдели много повече време да разказва забавни случки от миналото. Макар и средно религиозен човек, приживе Хърли ясно бе показал, че не се интересува дали ще отиде в рая.

Рап нямаше как да не се запита дали не вижда сценария за собствения си край. Една седмица престояване във фризер, след което ще бъде тихомълком заровен. Шепа присъстващи, няколко дискретни наздравици в негова памет в различни точки на земното кълбо и дружно облекчение за враговете, които са успели да му се изплъзнат.

Какво би казала Ана? Може би че животът и смъртта са въпрос на личен избор, а не съдба. Или че е успял да се развие.

Но в какво? Рап се беше примирил, че няма да има втора Ана, и мислеше, че това е добре. Тя бе любовта на живота му, но така го поставяше в ужасно положение. Докато беше жива, Рап се тревожеше не толкова за безопасността ѝ, колкото за начина, по който тя го възприемаше.

Ковчегът започна да се спуска на хидравличния механизъм точно когато Рап застана до Кенеди.

— Ще ми липсва — сподели тя.

Познанството с Хърли беше дълга и сложна връзка и за двамата. Тя го познаваше от дете, но същото, в известно отношение, можеше да се каже и за Рап. От първите години на познанството им, когато всеки от двамата се опитваше да пребие до смърт другия, до вкочанения старец, настанен на стола до пържолите във фризера, в отношенията им нямаше нищо нормално. Но поне беше интересно.

— Съжалявам, Айрини. Това беше моя операция. Мой провал.
На лицето ѝ се изписа необичайно топла усмивка.

— Той би казал, че операцията е негова, а ти само си се влачил подире му.

— Да. Вероятно.

— Бях в постоянна връзка с лекарите, Мич. Стан нямаше да живее дълго, а смъртта, която те му предричаха... — Кенеди замълча за момент. — Вече си мисля, че така стана по-добре за него.

Рап кимна мълчаливо. Винаги се беше плашил, когато мислеше за този сценарий. Хърли никога не би се самоубил — инстинктът за оцеляване бе втъкан във всяка нишка на съществуването му. А това означаваше, че щеше да се наложи Рап да се промъкне в болницата някоя нощ между две смени. Как ли щеше да се почувства, когато допира заглушителя до слепоочието на Хърли, докато старият негодник му се подиграва?

— На сигурно място ли са файловете на Рикман? — попита Рап, след като ковчегът потъна и опечалените почнаха да се разотиват.

Чък първи се изстреля и този път Неш беше този, който хукна да го гони, докато близките му си подаваха една обща кърпичка, за да бършат сълзите си. Хората на Колман се оттеглиха, оставяйки командира си стоически втренчен в дупката.

— Хутани започна вътрешно разследване. Имаме информатор в правителството, който ни каза, че файловете се пазят на служебния компютър на Тадж. Маркърс познава алгоритъма на кодиране и каза, че на пакистанците ще им трябват минимум трийсет години, за да го дешифрират. Дотогава информацията ще има само историческа стойност.

Постояха мълчаливо, докато останаха единствени на гроба. Гробарите, натоварени със задачата да заровят Хърли, чакаха дискретно под близките дървета.

— Сенатор Ферис е бил стъпкан по време на паниката от отравянето на Тадж — продължи Кенеди. — Шест спукани ребра, счупена китка и прободна рана в бедрото. Снощи го прехвърлиха в Бетесда и обвинява теб за случилото се. Твърди, че си го намушкал с нож за месо. Вярно ли е?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Сто процента. Намушках го с вилица.

— Обвинява те, че си се опитал да го убиеш.

— Аз не се опитвам да убивам, Айрини. Аз или убивам, или не убивам.

— Това горе-долу казах на президента Александър. Освен това Хутани ти е изключително благодарен за намесата. Според него записите от залата са се повредили някак. Но двама от хората му ще подпишат писмени показания, че Ферис е бил пьян, а ти никога не си се доближавал до него.

— Значи проблемът е решен.

— Размина се на косъм, Мич. Дори за теб.

— Трябваше да дадем урок на този боклук. Мисля, че успяхме.

— За щастие и на двамата, Александър тайно споделя мнението ни. Обаче каза, че ако още веднъж си позволиш такова нещо, лично ще дойде в Лангли да ти скрие задника.

— Кажи му да заповяда — засмя се Рап и тръгна към колата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.